JONAS **JONASSON**

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
BĂRBATUL DE 100 DE ANI CARE A SĂRIT
PE FEREASTRĂ ȘI A DISPĂRUT

Asasinul Anders
și lumea pe înțelesul tuturor

TREI

FICTION CONNECTION

JONAS JONASSON

ASASINUL ANDERS și lumea pe înțelesul tuturor

Original: *Mördar-Anders och hans vänner*
[*Hitman Anders and the Meaning of It All*] (2015)

Traducere și note de:
IONELA CHIRILĂ

virtual-project.eu

2017

PARTEA ÎNTÂI

O STRATEGIE DE AFACERI NEOBIȘNUITĂ

Unu

Visând cu ochii deschiși, în holul recepției unuia dintre cele mai mizerabile hoteluri din Suedia, stătea un bărbat a cărui viață avea să fie, în curând, înțesată de istorii cu moarte și tot felul de vătămări corporale, de pungași și bandiți.

Fiind singurul nepot al negustorului de cai Henrik Bergman, individul invoca, așa cum o făcea întotdeauna, neajunsurile bunicului său pe linie paternă. Bătrânul fusese cel mai bun în meseria lui, în tot sudul Suediei; nu vânduse niciodată mai puțin de șapte mii de capete pe an și fiecare de prima mână.

Dar, începând cu 1955, trădătorii de fermieri începuseră să schimbe animalele de povară, dar și pe cele de rasă, pe tractoare, într-un ritm pe care Bunicul refuza să-l înțeleagă. Șapte mii de tranzacții s-au făcut șapte sute, care, apoi, au ajuns șaptezeci, apoi șapte. În cinci ani, averea de milioane de coroane a familiei s-a risipit ca un nor de gaz de eșapament. În 1960, tatăl nepotului încă nenăscut a încercat să salveze ce se mai putea salva, bătând pe la toate ușile fermierilor din regiune și propovăduindu-le blestemul mecanizării. La urma urmelor, circulau o mulțime de zvonuri în toate părțile pe subiectul ăsta. Cum ar fi, de exemplu, că motorina, în contact cu pielea, ar putea produce cancer.

Apoi tatăl a adăugat și că studiile arătau că motorina poate cauza sterilitate la bărbați. Dar n-ar fi trebuit să deschidă gura în privința asta. În primul rând, nu era adevărat, și, apoi, era o chestiune care gâdila plăcut urechile fermierilor care trăgeau din greu la câmp și care erau constant în călduri, iar acasă aveau deja de la trei la opt plozi fiecare. Era mai mare rușinea să încerce să pună mâna pe niște prezervative, în schimb nu era

nicio problemă să găsească un Massey Ferguson sau un John Deere[1].

Bunicul său nu doar că murise fără să lase în urmă vreo lețcaie, dar a crăpat în urma unei lovituri mortale date de ultimul său cal. Fiul lui, îndurerat și fără cai, a luat frâiele, a absolvit ceva cursuri și s-a angajat, nu mult după aceea, la Facit AB, una dintre cele mai mari companii producătoare de mașini de scris și calculatoare mecanice. Astfel, a reușit să fie călcat în picioare de propriul viitor, nu o dată, ci de două ori în viața lui, pentru că, din senin, și-a făcut apariția pe piață calculatorul electronic. Ca și cum ar fi vrut să-și bată joc de cărămida de calculator creat de cei de la Facit, versiunea japoneză încăpea, bine-mersi, în buzunarul de la o jachetă.

Aparatele grupului Facit nu s-au micșorat (cel puțin, nu suficient de repede), spre deosebire de firma în sine, care s-a strâns și s-a chircit, până când n-a mai rămas absolut nimic din ea.

Fiul negustorului de cai a fost dat afară. Ca să-și înece amarul faptului că viața l-a amăgit de două ori, s-a apucat de băutură. Șomer, înverșunat și amărât, întotdeauna nespălat și niciodată treaz, și-a pierdut repejor orice putere de atracție în ochii nevestei lui cu douăzeci de ani mai tânără, care a reușise să reziste o vreme prin preajma lui, și apoi încă puțin. În cele din urmă, i-a dat prin cap tinerei și răbdătoarei neveste că greșeala de a-l fi luat de bărbat pe acest individ nepotrivit era reversibilă.

— Vreau să divorțăm, i-a zis într-o dimineață bărbatului ei care se foia de colo-colo prin casă, căutând ceva, îmbrăcat numai în chiloți albi, mânjiți cu pete întunecate.

— Mi-ai văzut sticla de coniac? a întrebat-o bărbatul.

— Nu, dar vreau să divorțăm.

— Am pus-o pe dulapul de la bucătărie azi-noapte. Probabil că ai mutat-o de-acolo.

— E posibil s-o fi pus în dulapul pentru băuturi, când am făcut curățenie în bucătărie, nu-mi aduc aminte, dar ideea e că eu vreau să divorțăm.

— În dulapul pentru băuturi? Da’ bineînțeles, acolo trebuia să mă uit de prima dată. Cât de fraier sunt. Deci, te muți? Și o să iei și chestia aia care se cacă pe ea, nu?

[1] Mărci de tractoare și alte utilaje agricole.

Da, a luat copilul. Un băiețel palid, cu părul blond și ochi albaștri, blânzi. Băiatul care, mult mai încolo, avea să devină recepționer.

În ceea ce-o privea pe mama băiatului, ea își dorise o carieră de profesoară de limbi străine, dar s-a întâmplat ca băiatul să vină pe lume cu cincisprezece minute înainte de examenul ei de sfârșit de an. S-a mutat atunci la Stockholm cu cel mic, împreună cu toate catrafusele și actele de divorț semnate. A început să-și folosească din nou numele de fată, Persson, fără să se gândească la consecințele acestei schimbări asupra băiatului, care deja primise numele de botez Per (nu că ar fi imposibil să te cheme Per Persson sau, de exemplu, Jonas Jonasson, dar unii ar putea să găsească numele monoton).

În capitală o aștepta o slujbă de agent de circulație. Mama lui Per Persson mergea de-a lungul unei străzi și se întorcea pe cealaltă, având parte aproape zilnic de fel de fel de predici de la bărbați care parcaseră ilegal, predici ținute mai ales de cei care-și puteau permite, fără nicio problemă, amenzile pe care le aplica ea cu vârf și îndesat. Visul ei de a deveni profesoară – de a le împărtăși cunoștințele despre prepozițiile din limba germană, care și cum introducea acuzativul sau dativul, unor elevi pe care i-ar fi durut în cot de asta – a fost lăsat deocamdată deoparte.

Dar, după ce mama lui a petrecut jumătate de veșnicie într-o slujbă care ar fi trebuit să fie doar temporară, s-a întâmplat ca unul dintre bărbații care parcaseră ilegal, mari amatori de discursuri moralizatoare, să-și piardă uzul rațiunii în mijlocul lamentației lui, când și-a dat seama că în costumul de agent de circulație se ascundea o femeie. Dintr-o vorbă într-alta, au ajuns să ia cina împreună într-un restaurant fițos, unde amenda a fost ruptă în bucăți cam în momentul în care venise vremea cafelei cu dichis. Apoi, n-a trecut mult și domnul care parcase ilegal a cerut-o de nevastă pe mama lui Per Persson.

Pețitorul se întâmpla să fie un bancher islandez pe punctul de a se muta înapoi în Reykjavik. I-a promis viitoarei neveste luna și stelele de pe cer dacă avea să-l urmeze acolo. Și ar fi fost mai mult decât bucuros să vină și fiul ei cu ei. Numai că trecuse atâta timp, că băiețelul blond ajunsese deja adult cu acte în regulă, capabil să hotărască pentru sine. Iar el avea în minte un viitor mai bun în Suedia și, de vreme ce nimeni nu poate

compara ce s-a întâmplat după cu ce s-ar fi putut întâmpla dacă alegea calea Islandei, e imposibil să ne dăm seama dacă feciorul greșise sau nu în calculele lui, și cât de mult.

*

La doar șaisprezece ani, pe lângă cursurile la care oricum se ducea fără nicio tragere de inimă, Per Persson și-a luat și o slujbă. Nu i-a spus niciodată mamei lui, cu de-amănuntul, ce presupunea asta. Și avea motivele lui să n-o facă.

— Unde te duci acum, băiete? l-ar fi putut întreba mama lui.

— La muncă, mamă.

— Atât de târziu?

— Da, noi avem deschis mai tot timpul.

— Și ce ziceai că faci tu acolo?

— Ți-am mai spus de o mie de ori. Sunt asistent în... industria divertismentului. Unde oamenii au întâlniri și tot felul de chestii din astea.

— Ce fel de asistent? Și cum se numește...

— Trebuie să plec, mamă. Ne vedem mai încolo.

Per Persson îi scăpase din nou printre degete. Evident că nu voia să-i împărtășească maică-sii amănuntele slujbei lui, cum ar fi fost faptul că patronul lui ambala și vindea amor cu ora într-o clădire galbenă, mizerabilă, din lemn, în Huddinge, la sud de Stockholm. Sau că instituția respectivă era cunoscută sub numele de Club Amore. Sau că treaba puștiului presupunea să se ocupe de logistică, dar și să fie însoțitor și inspector, în același timp. Era important ca fiecare vizitator să-și găsească drumul spre camera potrivită, în care se vindea iubirea potrivită pentru o perioadă fixă de timp. Băiatul întocmea programul, urmărea ca fiecare vizită să dureze atât cât trebuia și asculta pe la uși (lăsându-și imaginația să zburde în voie). Dacă i se părea că ceva nu era cum trebuia, dădea alarma.

Cam pe când maică-sa a emigrat și Per Persson și-a terminat studiile – cel puțin în mod formal –, patronul lui s-a gândit să înceapă o nouă afacere. Clubul Amore a devenit Pensionat Sjöudden: hotelul Coasta Mării. Nu era nici în apropierea mării și nici nu avea vreo coastă primprejur. Dar, cum spunea patronul: „Trebuie să-i zic cumva fundăturii ăsteia de rahat”.

Paisprezece camere. Două sute douăzeci și cinci de coroane pe noapte. Toaletă și duș la comun. Cearșafuri și prosoape noi, cam o dată pe săptămână, dar numai dacă cele folosite arătau

suficient de murdare. Să treci de la administrarea unui cuibușor de nebunii la a avea pe mână un hotel de-o stea nu era tocmai ceea ce proprietarul își dorise. Câștigase mult mai mulți bani când oaspeții lui aveau pe cineva în pat. Și, dacă în programul fetelor apărea vreo fereastră, se cuibărea și el o vreme cu câte una.

Singurul avantaj al hotelului era faptul că era mai puțin ilegal. Fostul patron de bordel petrecuse opt luni la răcoare; s-a gândit că-i fuseseră de-ajuns.

Lui Per Persson, care își demonstrase deja talentul pentru logistică, i se oferise postul de recepționer și și-a zis că ar fi putut fi și mai rău (chiar dacă salariul nu putea fi mai mic de atât). Trebuia să înregistreze oaspeții, la venire și la plecare, să se asigure că-și plăteau șederea și să arunce din când în când un ochi spre rezervări și anulări. Ba chiar i se permitea să fie cumsecade din când în când, atâta vreme cât atitudinea lui nu avea un efect negativ asupra rezultatelor.

Era o afacere nouă, sub un nume nou, și sarcinile lui Per Persson erau diferite și presupuneau ceva mai multă responsabilitate decât înainte. Asta l-a făcut să-l abordeze pe patron și să sugereze, umil, o ajustare a salariului.

— În sus sau în jos? l-a întrebat șeful.

Per Persson i-a zis că ar fi fost de preferat în sus. Conversația n-a luat direcția pe care și-o imaginase el. Acum nu mai spera decât să păstreze ce avea deja.

Ceea ce s-a și întâmplat. Patronul fusese totuși suficient de generos încât să-i facă o sugestie:

— Auzi, ce naiba, de ce nu te muți în camera din spatele recepției, ca să nu mai fi nevoit să plătești chiria pentru apartamentul în care ai rămas, după ce-a plecat mama ta?

Ei bine, Per Persson a fost de acord că, în felul acesta, ar fi putut să mai economisească niște bani. Și cum era plătit la negru, putea să încerce să primească ajutor social și indemnizație de șomaj, pe lângă banii de la patron.

Așa se face că tânărul recepționer a devenit una cu slujba lui. Trăia și muncea la recepția hotelului. A trecut așa un an, au trecut doi, apoi cinci, iar lucrurile nu au stat mai bine pentru băiat decât fuseseră pentru tatăl și bunicul său, înaintea lui, din niciun punct de vedere. Iar vina pentru acest fapt era, în mare, a răposatului său bunic. Moșneagul a fost milionar de mai multe

ori în viața lui. Acum, urmașul lui, sânge din sângele lui, la a treia generație, stătea în spatele unui birou, la recepția unui hotel, urându-le bun venit unor oaspeți împuțiți, care răspundeau la nume ca Asasinul Anders și alte asemenea chestii oribile.

Se întâmpla că tocmai acest Asasin Anders era unul dintre oaspeții pe termen lung ai hotelului Coasta Mării. Numele lui adevărat era Johan Andersson și își petrecuse mai toată viața lui de adult între patru pereți. Cuvintele sau expresiile n-au fost niciodată punctul lui forte, însă și-a dat seama destul de devreme în viață că poți fi foarte convingător și dacă-i articulezi una zdravănă peste bot cuiva care nu era de acord cu tine sau care părea că se gândește să adopte o atare poziție. Și să repeți experiența, dacă era nevoie.

În timp, aplecarea spre un asemenea tip de conversație l-a făcut pe Johan să sfârșească în compania unor indivizi dubioși. Noile lui cunoștințe l-au îndemnat imperios să-și combine aceste tehnici de argumentare violente cu alcool și pastile, ceea ce i-a pus capac definitiv. La douăzeci de ani, alcoolul și pastilele i-au adus doisprezece ani de închisoare, după ce n-a putut să explice cum de toporul lui ajunsese înfipt în spinarea celui mai mare distribuitor de amfetamine din regiune.

Opt ani mai târziu, Asasinul Anders a ieșit de la zdup și și-a sărbătorit eliberarea cu asemenea fervoare, că abia a avut timp să se dezmeticească înainte să mai primească vreo paisprezece ani, peste ceilalți opt serviți deja. De data asta, fusese de vină o pușcă. Folosită de la mică distanță. A tras drept în mutra ăluia care preluase afacerea cu amfetamine de la individul cu toporul în spinare. O imagine deosebit de neplăcută pentru cei care fuseseră chemați să curețe după el.

La tribunal, Asasinul Anders susținea, sus și tare, că nu avusese de gând să-l omoare. Oricum, nici nu-și dăduse seama c-o făcuse. Nu-și amintea foarte multe din acel incident. Poveste care s-a repetat și la următorul sejur la mititica, după ce i-a tăiat gâtul celui de-al treilea comerciant de pastile, pentru că respectivul antreprenor se apucase să-l acuze de proastă dispoziție. Tipul care avea să sfârșească cu gâtul tăiat avusese, în mare, dreptate, dar asta nu-l mai ajuta cu nimic.

La vârsta de cincizeci și șase de ani, Asasinul Anders era, din nou, liber. Spre deosebire de celelalte dăți, de data asta nu-și

mai punea problema unei șederi temporare în lumea din afară: de data asta, șederea lui era permanentă. Ăsta era planul. Tot ce trebuia să facă era să se țină departe de băutură. Și de pastile. Și de oricine sau orice avea legătură cu băutura și pastilele.

Cu berea nu era așa grav; în majoritatea timpului, îl făcea să se simtă fericit. Sau pe jumătate fericit. Sau, mă rog, măcar nu nebun.

Venise la hotelul Coasta Mării crezând că aici încă se mai ofereau anumite experiențe care, ar zice gurile rele, în închisoare nu s-ar găsi chiar la tot pasul de-a lungul unui deceniu. Sau trei. După ce i-a trecut dezamăgirea provocată de faptul că situația stătea cu totul altfel, a hotărât să se cazeze acolo. La urma urmelor, avea nevoie de un loc în care să stea și o sumă de două sute de coroane și un pic nu era ceva la care să strâmbe din nas, mai ales gândindu-se la ce îl dusese în trecut o astfel de atitudine.

Chiar înainte să preia cheia de la cameră pentru prima dată, Asasinul Anders a apucat să-și spună povestea vieții recepționerului care s-a nimerit în calea lui. A inclus și copilăria lui, cu toate că ucigașul nu considera că ar fi avut vreo consecință asupra celor întâmplate ulterior. Primii lui ani au constat, în mare, din bețiile tatălui său, care se matolea după ce venea de la serviciu ca să poată să-și tolereze slujba, și din strădaniile maică-sii, care făcea exact la fel ca să-l tolereze pe taică-su. În felul acesta, taică-su nu putea s-o suporte pe maică-sa, fapt demonstrat prin bătăile la care o supunea la intervale regulate, la care fiul era, de cele mai multe ori, prezent.

După ce-a ascultat întreaga tărășenie, recepționerul n-a îndrăznit să facă altceva decât să-i ureze bun venit Asasinului Anders, cu o strângere de mână și o introducere:

— Per Persson, îi zise el.

— Johan Andersson, îi răspunse criminalul, promițându-și să încerce să comită cât mai puține crime posibil în viitorul apropiat.

Apoi îl întrebă pe recepționer dacă nu avea cumva vreo bere care nu-i mai trebuia. După șaptesprezece ani fără, nici nu era de mirare că-și simțea gâtul un pic uscat.

Per Persson n-avea niciun motiv să-și înceapă relația lui cu Asasinul Anders refuzându-i berea. Dar, în timp ce-o turna în

pahar, întrebă dacă nu cumva domnul Andersson n-ar trebui să ia în considerare ideea de a nu pune gura pe băutură și pastile.

— Probabil că așa ar fi cel mai bine, a răspuns Johan Andersson. Dar, ascultă, poți să-mi zici Asasinul Anders. Așa-mi spune toată lumea.

Doi

E bine să-ți găsești fericirea în lucruri mărunte. Cum ar fi faptul că trecuseră luni bune, iar Asasinul Anders n-a omorât nici recepționerul, nici pe altcineva din imediata vecinătate a hotelului. Și faptul că patronul l-a lăsat pe Per Persson să închidă recepția hotelului duminica și să-și ia câteva ore libere. Atâta timp cât starea vremii – spre deosebire de multe alte chestii – era de partea lui, își asuma riscul de a ieși din hotel. Nu să se distreze: n-avea el niciodată bani de așa ceva. Totuși, să stai liniștit pe o bancă și să te gândești la mersul lucrurilor sunt întotdeauna gratis.

Acolo și stătea, cu patru sandvișuri cu șuncă și o sticlă de sirop de zmeură pe care le adusese cu el, când, din senin, se auzi întrebat:

— Ce mai faci, fiule?

Dinaintea lui stătea o femeie nu cu mulți ani mai în vârstă decât Per însuși. Era murdară și zdrențuită, iar în jurul gâtului ieșea în evidență un guler alb, clerical, cu pete soioase pe el.

Per Persson nu se chinuise niciodată să fie din cale-afară de religios, dar un popă era un popă și se gândi că duduia merita la fel de mult respect ca și ucigașii, drogații și, în genere, toți ratații mizerabili pe care îi întâlnea, de obicei, la muncă. Sau poate chiar mai mult decât ei.

— Mulțumesc de întrebare, îi răspunse el. Cred că mi-a fost și mai bine al’dată. Sau poate că nu, dacă e să mă gândesc mai bine. Cred că s-ar putea spune că viața mea nu e tocmai grozavă.

Dumnezeule, fusese prea sincer cu ea, se gândi el. Mai bine să clarifice lucrurile.

— Deși n-aș vrea să pun povara existenței și sănătății mele în spinarea unui preot. Atâta vreme cât reușesc să bag ceva în

stomac, o să fiu bine, a spus el, deschizând cutia cu sandvișuri și semnalizând în felul acesta finalul conversației.

Însă preoteasa nu prinse semnalul. În schimb, femeia îi zise că n-avea cum să fie împovărată de cineva căruia îi putea fi de folos – mai mult sau mai puțin –, cineva căruia ar fi putut să-i facă existența ceva mai tolerabilă. Măcar să-i ofere o rugăciune.

O rugăciune? Per Persson se întreba cu ce credea preoteasa aceea slinoasă că ar putea să-i ajute lui o rugăciune. Credea că or să se deschidă cerurile să toarne bani? Sau poate pâine și cartofi? Deși… de ce nu? Nu-i venea să respingă pe cineva care nu-i voia decât binele.

— Îți mulțumesc, doamnă preot. Dacă dumneata crezi că o rugăciune către ceruri o să mă ajute pe mine să-mi trăiesc viața ceva mai ușor, atunci n-o să mă pun de-a curmezișul.

Preoteasa îi zâmbi și-și făcu loc pe bancă, lângă recepționerul care se bucura de duminica lui liberă. Și apoi își începu munca.

— Doamne, Dumnezeule, privește copilul tău… Cum îți zice, apropo?

— Mă cheamă Per, îi zise Per Persson, întrebându-se de ce-i trebuia lui Dumnezeu o asemenea informație.

— Doamne Dumnezeule, privește copilul tău, Per, privește-l cum suferă…

— Bine, nu știu dacă se poate spune că sufăr.

Preoteasa pierdu șirul și-i zise că mai bine o ia de la capăt, pentru că rugăciunea funcționa cel mai bine dacă nu era întreruptă prea des.

Per Persson îi ceru scuze și-i promise s-o lase să termine în liniște și pace.

— Mulțam, îi zise preoteasa. Doamne, Dumnezeule, privește copilul tău, Per, privește-l cum crede că viața lui ar putea fi mai bună, chiar dacă nu suferă propriu-zis. Doamne, dă-i siguranța zilei de mâine, învață-l să iubească lumea și lumea îl va iubi la rândul ei. Oh, Isuse, poartă-ți crucea alături de el, vie împărăția ta și așa mai departe.

Și așa mai departe? își zise Per Persson în sinea lui, dar nu îndrăzni să deschidă gura să zică ceva.

— Dumnezeu să te aibă în paza lui, fiule, să-ți dea putere și sănătate și… putere. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, amin.

Per Persson nu știa cum ar trebui să sune o rugăciune personală, dar ce auzise el îi sunase a treabă de mântuială. Când să deschidă gura să zică ceva, preoteasa i-o luă înainte.

— Douăzeci de coroane, te rog.

— Douăzeci de coroane? Pentru ce? Adică vrei să-mi zici că trebuie să plătesc pentru rugăciune?

Preoteasa dădu din cap că da. Rugăciunile nu ieșeau așa, din piatră seacă. Rugăciunile cereau concentrare și har, cereau putere – și chiar și un preot, în cele din urmă, avea de trăit o viață pe pământul ăsta, atâta cât îi era dat, și nu în raiul în care, în cele din urmă, avea să sfârșească.

Ce îi fusese dat lui Per Persson să audă nu părea să fi fost nici plin de har și nici din cale-afară de concentrat, și nici nu putea băga mâna în foc, în ruptul capului, că raiul avea s-o aștepte pe preoteasă, când avea să-i vină rândul.

— Zece coroane, atunci? își încercă femeia norocul.

Tocmai își scăzuse prețul de la un cine știe ce la mai nimic? Per Persson se uită la ea cu mai multă atenție și văzu ceva… diferit. Ceva jalnic? Se gândi că femeia era mai degrabă disperată decât escroacă.

— Nu vreți un sandviș? o întrebă el.

Femeii i se lumină fața.

— Oh, mulțumesc. Da, ar fi nemaipomenit. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Per Persson îi zise că, dintr-o perspectivă istorică, cam totul tindea spre ideea că Dumnezeu era prea ocupat cu alte alea, ca să-l binecuvânteze pe el anume. Iar rugăciunea pe care tocmai o primise, pe post de hrană spirituală, nu prea avea cum să schimbe lucrurile.

Preoteasa părea că vrea să-i răspundă, dar recepționerul se grăbi să-i întindă cutia cu sandvișuri.

— Poftim, zise el. Mâncăm mai mult, vorbim mai puțin, toată lumea e fericită.

— Dumnezeu îi face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa… Psalmul douăzeci și cinci, zise preoteasa cu gura plină de mâncare.

— Ce-am zis eu? răspunse Per Persson.

Chiar era preoteasă. În timp ce se îndopa cu cele patru sandvișuri cu șuncă ale recepționerului, îi spuse că, până duminica trecută, avusese congregația ei, dar a fost întreruptă

în mijlocul liturghiei de către președintele congregației, care i-a cerut să coboare din amvon, să-și ia catrafusele și să se care.

Per Persson se gândi că era teribil ce i se întâmplase. Oare, în lumea asta a sfinților, chiar nu exista ideea de siguranță a locului de muncă?

Desigur că era, dar președintele era de părere că avusese motive serioase să procedeze cum a procedat. Ca un făcut, s-a întâmplat că întreaga congregație fusese de acord cu el. Culmea coincidenței, la fel gândea și preoteasa însăși. Ba, mai mult, când a dat să plece, doi membri ai congregației au aruncat cărțile de imnuri după ea.

— Așa cum își poate închipui oricine, povestea are și versiunea lungă. Ai vrea s-o auzi? Trebuie să zic că viața mea n-a fost tocmai o saltea de puf.

Per Persson se gândi o vreme la asta. Oare chiar era dispus s-o audă pe preoteasă pe ce fel de saltea și-a făcut ea patul, că era de puf sau altceva, sau avea el parte de destul necaz și așa, fără să-și mai pună în spinare și nevolniciile ei?

— Nu știu dacă existența mea se va lumina cine știe ce, auzind despre viețile altora care trăiesc în întuneric, îi spuse el. Dar, bănuiesc că aș putea să aud în mare despre ce este vorba, cu condiția să nu fie o istorie prea întortocheată.

În mare? Păi, în mare, povestea venea așa: de vreo șapte zile, de duminică până duminică, umbla fleandura. Dormea prin subsoluri, prin depozite și Dumnezeu mai știe pe unde, mâncând ce apuca...

— Ca, spre exemplu, patru din cele patru sandvișuri cu șuncă, zise Per Persson. Poate că ultimele guri de suc de zmeură să te ajute să înghiți mai cu spor singura mea mâncare pe ziua de azi.

Preoteasa n-avea cum să spună nu la așa ofertă. Și, odată setea potolită, îi zise:

— Povestea mea, varianta lungă și scurtă, e că eu nu cred în Dumnezeu. În Isus nici atât. Tata m-a forțat să merg pe urmele lui – pe urmele lui tata, nu ale lui Isus – când, ghinionul lui, n-a avut parte de niciun fiu. Numai de-o fiică. Deși tata, la rândul lui, a fost forțat să intre în rândurile clericilor de către bunicul. Sau poate au fost trimiși de dracu’, amândoi – e greu de zis. În orice caz, a fi popă e moștenire de familie.

Imediat cum apăru în discuție subiectul cuiva să fie victima păcatelor tatălui sau ale bunicului, Per Persson se simți imediat

solidar. Dacă toți copiii, îi zise el, ar putea să scape de întregul rahat pe care l-au adunat pentru ei generațiile anterioare, poate că ar avea parte de ceva limpezime în viața lor.

Preoteasa se abținu să scoată în evidență că existența noastră în sine depinde de cea a generațiilor anterioare, în schimb, îl întrebă ce înșiruire de întâmplări îl aduseseră pe el… pe banca aceea.

Ah, banca aceea. Și deprimantul hol din recepția hotelului în care locuia și muncea. Și unde îl aproviziona cu beri pe Asasinul Anders.

— Asasinul Anders? îl întrebă preoteasa.

— Da, îi răspunse recepționerul. Stă în camera șapte.

Per Persson se gândi că, de vreme ce preoteasa îl întrebase, ar fi putut să irosească vreo câteva minute cu ea. Așa că îi povesti de bunicul lui, care și-a fituit milioanele. Și de taică-su, care pur și simplu renunțase la toate. Despre maică-sa, care se combinase cu bancherul islandez și plecase din țară. Cum el însuși ajunsese, la șaisprezece ani, să lucreze într-un bordel. Și cum lucra, în momentul de față, ca recepționer, la hotelul în care se transformase bordelul.

— Și acum, când am douăzeci de minute libere la dispoziție și aș putea să zac pe o bancă, la o distanță destul de confortabilă de găinarii și infractorii de toate felurile cu care am de-a face la muncă, dau taman peste o preoteasă care nu crede în Dumnezeu, care întâi încearcă să mă păcălească să-i dau ultimii bani și apoi îmi mănâncă toată mâncarea. Cam la asta se rezumă viața mea, pe scurt, presupunând că nu mă întorc la muncă doar ca să descopăr că vechiul bordel s-a transformat, grație rugăciunii tale, în Grand Hôtel.

Preoteasa soioasă, cu firimituri de pâine pe la gură, îl privi rușinată. Îi spuse că era puțin probabil ca rugăciunea ei să aibă așa efecte imediate, mai ales că fusese o treabă făcută la repezeală și destinatarul nu exista. Acum îi părea rău că ceruse să fie plătită pentru o treabă făcută de mântuială, mai ales că recepționerul fusese așa de generos cu sandvișurile lui.

— Te rog, spune-mi mai multe despre hotel, îi zise ea. Bănuiesc că nu mai e vreo cameră disponibilă pe-acolo, la voi… la reducere, pentru familie și prieteni?

— Familie și prieteni? o întrebă Per Persson. Auzi, dar care a fost momentul în care noi doi am devenit prieteni?

— Păi, îi răspunse preoteasa, încă nu e prea târziu.

Trei

Preotesei i s-a dat camera cu numărul opt, care avea un perete în comun cu cea a Asasinului Anders. Dar, spre deosebire de criminal, căruia Per Persson n-a îndrăznit niciodată să-i ceară bani pe cameră, noul oaspete trebuia să plătească o săptămână în avans. La preț normal.

— În avans? Dar ăștia sunt ultimii mei bani.

— Atunci e și mai important să nu-i prăpădești aiurea. Aș putea să încropesc o rugăciune pentru tine, absolut gratis, și poate că toate se vor rezolva, îi spuse recepționerul.

În acel moment își făcu apariția un individ într-o geacă de piele, ochelari de soare și barbă de-o zi. Arăta ca o parodie a gangsterului care se presupunea a fi; individul sări peste politețuri și întrebă direct unde îl putea găsi pe Johan Andersson.

Recepționerul stătu și mai țeapăn în scaun și îi răspunse că nu putea să divulge chiar oricui detalii despre cine vine sau pleacă din hotelul Coasta Mării. Era o datorie de onoare să protejeze identitățile oaspeților.

— Răspunde la întrebare sau îți zbor coaiele, îi spuse bărbatul cu geaca de piele. Unde e Asasinul Anders?

— Camera șapte, spuse Per Persson.

*

Pericolul public dispăru în hol. Preoteasa se uită după el și se întrebă dacă nu avea să fie bucluc. Îl întrebă pe recepționer dacă, în calitate de preot, nu cumva ea ar fi putut să ajute cu ceva.

Lui Per Persson nici nu-i trecuse prin cap așa ceva, dar nu apucă să spună chestia asta, că individul în geacă de piele se și întoarse.

— Asasinul e în patul lui, mort de beat. Știu cum face când e așa – e mai bine să fie lăsat în pace pe moment, să zacă în legea lui. Ia plicul ăsta și dă-i-l când se trezește. Spune-i că îi transmite salutări contele.

— Asta-i tot? îl întrebă Per Persson.

— Da. Nu, spune-i că sunt cinci mii în plicul ăsta, nu zece mii, de vreme ce n-a îndeplinit decât jumătate din misiune.

Individul în geacă de piele se duse în treaba lui. Cinci mii? Cinci mii care se pare că ar fi trebuit să fie zece mii. Și acum căzuse în cârca recepționerului să explice deficitul individului care, după toate probabilitățile, era cel mai periculos ins din Suedia. Sau putea să-i delege misiunea preotesei, care tocmai își oferise serviciile.

— Asasinul Anders, spuse ea. Deci chiar există. Care vasăzică, nu l-ai inventat dumneata?

— Un suflet pierdut, spuse recepționerul. Ba zău, chiar extrem de pierdut.

Spre surpriza lui, preoteasa întrebă dacă nu cumva sufletul ăsta extrem de pierdut nu era, în fond, atât de pierdut, încât nu prezenta tocmai o dilemă morală ca ea și recepționerul să împrumute de la el o mie de coroane, ca să mănânce și ei după pofta inimii, la vreun stabiliment onorabil din apropiere.

Per Persson se întrebă ce fel de preoteasă mai era și asta de-i venise asemenea idee, dar trebui să recunoască faptul că ideea în sine era tentantă. Deși exista, evident, un motiv pentru care Asasinului Anders i se zicea Asasinul Anders. Sau vrei trei motive, dacă își aducea bine aminte recepționerul: un topor în spinare, niște alice înfipte într-o mutră și una bucată gât tăiat.

Dilema dacă era sau nu o idee bună să împrumute bani, în secret, de la un asasin plătit fuse întreruptă: asasinul în cauză se trezise și acum își târa picioarele spre ei, cu părul răvășit în toate părțile.

— Mi-e sete, zise el. Am de primit niște bani azi, dar încă n-au venit și n-am niciun sfanț de bere. Sau de mâncare. Pot să împrumut din casă două sute de coroane?

O formulase ca pe o întrebare, dar nu era de fapt vorba de altceva. Asasinul Anders spera să pună imediat labele pe cele două sute de coroane.

Însă preoteasa făcu jumătate de pas înainte.

— Bună ziua, spuse ea. Numele meu este Johanna Kjellander și sunt fosta preoteasă a unei congregații, actualmente preoteasă liber-profesionistă.

— Toți popii sunt niște rahați cu ochi, spuse Asasinul Anders, fără să-i arunce nici măcar o privire.

Arta conversației nu era, sub nicio formă, punctul lui forte. Continuă să se adreseze recepționerului.

— Deci, îmi dai banii ăia sau ce?

— Nu prea pot să fiu de acord cu dumneata, îi spuse Johanna Kjellander. Sigur mai sunt câțiva rătăciți pe ici, pe colea, chiar și în meseria noastră, și, din păcate, se întâmplă ca eu să fiu unul dintre ei. Aș fi foarte bucuroasă să pot discuta toate astea cu dumneata, domnule... Asasin Anders. Poate mai încolo? În momentul de față, aș dori să discutăm despre plicul cu cinci mii de coroane care tocmai a sosit la recepție, trimis de către un conte.

— Cinci mii? spuse Asasinul Anders. Ar fi trebuit să fie zece! Ce-ai făcut cu restul, preoteasa dracu'? întrebă asasinul mahmur, cu ochii împăienjeniți, holbându-se la Johanna Kjellander.

Per Persson, care voia să evite să se trezească cu o preoteasă omorâtă la el în hol, se grăbi să adauge, stresat, că acel conte le ceruse să menționeze că cele cinci mii de coroane reprezentau o plată parțială pentru doar jumătate de misiune îndeplinită. El și preoteasa de lângă el erau doar niște mesageri nevinovați și spera că Asasinul Anders înțelegea cum se pune problema...

Dar Johanna Kjellander se băgă iar în discuție. „Preoteasa dracu'" nu-i picase tocmai bine.

— Să-ți fie rușine! îi spuse ea cu asemenea convingere, încât Asasinului Anders aproape că se rușină.

Continuă discursul, spunându-i că nici prin gând nu i-ar fi dat ei sau recepționerului să-i ia banii.

— Și ne e greu, să știi – zău că ne e. Și, dacă tot suntem la subiectul ăsta, n-am de ce să nu te întreb, în cele din urmă, domnule Asasin Anders, dacă n-ai vrea să ne împrumuți una din cele cinci miișoare frumușele pentru o zi sau două. Sau, chiar mai bine, pentru o săptămână.

Per Persson era șocat. Mai întâi, preoteasa voise să bage mâna adânc în plicul cu bani ai Asasinului Anders, fără ca el să știe. Apoi aproape l-a făcut să i se înroșească urechile de rușinea de a o fi acuzat taman de lucrul pe care voise să-l facă. Acum o găsise negociatul unui împrumut cu asasinul. Femeia asta n-avea niciun fel de instinct de supraviețuire, de nicio culoare? Nu-și dădea seama că-i pusese pe amândoi în pericol de moarte? Dracu' s-o ia pe muierea asta! Ar fi făcut mai bine

să-i închidă gura până nu se trezea asasinul să i-o ia înainte, aplicându-i o corecție cu un caracter ceva mai permanent.

Dar, în primul rând, trebuia să încerce să-i scoată din rahatul în care ea tocmai îi înfundase pe amândoi. Asasinul Anders luase loc pe un scaun, probabil șocat să vadă că preoteasa, care, în mintea lui, cel mai probabil l-ar fi jefuit, tocmai îi ceruse, pur și simplu, cu împrumut, ceea ce nu avusese timp să fure.

— Ce înțeleg eu, domnule Asasin Anders, e că dumneata simți că ai fost păcălit de cinci mii de coroane. Corect? spuse Per Persson, făcând un efort să sune cât mai fiscal posibil.

Asasinul Anders încuviință.

— Atunci trebuie să reiterez și să subliniez faptul că nici eu și nici această ciudată preoteasă, poate una dintre cele mai ciudate din toată Suedia, nu ți-am luat banii. Dar dacă este ceva – orice – aș putea face pentru dumneata, în situația asta, te rog să nu eziți să-mi spui!

„Dacă e ceva ce aș putea face pentru dumneata…” e genul de chestie pe care fiecare om care lucrează în industria de prestări servicii o spune amabil, fără neapărat să și creadă ceea ce spune. Asta făcea și mai neplăcut faptul că Asasinul Anders îl crezu pe cuvânt.

— Da, te rog, spuse el, pe un ton obosit. Te rog să-mi aduci celelalte cinci mii care îmi lipsesc. În felul ăsta, nu trebuie să-ți mut fălcile.

Per Persson nu dorea, nici cât negru sub unghie, să dea de urma contelui, individul care îl amenințase că avea să aducă niște prejudicii destul de neplăcute unor părți ale corpului lui Per la care el ținea foarte mult. Ideea în sine de a se întâlni din nou cu persoana respectivă era cât se poate de neplăcută. Dar să-i mai ceară, pe deasupra, și bani…

Recepționerul era deja tulburat peste măsură când o auzi pe preoteasă spunând:

— Desigur!

— Desigur? repetă el, cuprins de groază.

— Minunat, spuse Asasinul Anders, care tocmai auzise doi „desigur” la rând.

— Desigur că-l vom ajuta pe Asasinul Anders, continuă preoteasa. Noi, aici, la hotelul Coasta Mării, suntem întotdeauna la dispoziția dumneavoastră. Pentru o sumă corespunzătoare, suntem mereu în poziția de a face tuturor viața mai simplă, de

la criminal la găinar. Dumnezeu nu face astfel de discriminări între oameni. Sau, mă rog, poate că face, dar haideți să rămânem la oile noastre: am putea începe prin a afla mai multe despre „treaba” la care ne referim și în ce fel pare că ar fi fost doar pe jumătate îndeplinită?

În momentul acela, Per Persson nu-și dorea decât să fie în altă parte. Tocmai o auzise pe preoteasă spunând „Noi, aici, la hotelul Coasta Mării”. Nici măcar nu se cazase încă, darămite să mai și plătească, dar asta n-o împiedicase deloc să inițieze tranzacții financiare cu un asasin plătit, în numele hotelului.

Recepționerul se hotărî că noul oaspete nu-i era pe plac. În afară de asta, n-avea altceva mai bun de făcut decât să stea acolo unde era, la peretele de lângă frigiderul de pe hol, și să încerce să prezinte cât mai puțin interes posibil. Individul care trezește cât mai puține emoții, are mai puține șanse să fie omorât în bătaie; cel puțin asta era logica lui.

Asasinul Anders era și el destul de confuz. Preoteasa spusese așa de multe, în așa de puțin timp, încât nu reușise să prindă chiar tot (plus că mai era și faptul că era preoteasă: asta îi cam strica socotelile).

Femeia părea să sugereze un fel de cooperare. Genul ăsta de chestie sfârșea prost, de obicei, dar era întotdeauna interesant de auzit. Nu era necesar ca totul să înceapă cu o ciomăgeală chiar de fiecare dată. De fapt, în mod surprinzător, cel mai bine era, în genere, să lase partea asta la final.

Și uite așa s-a întâmplat ca Asasinul Anders să le spună amănuntele misiunii pe care o avusese. Nu omorâse pe nimeni, dacă la asta se gândeau.

— Mda, bănuiesc că e cam greu să omori pe cineva numai pe jumătate, îi spuse preoteasa, îngândurată.

Asasinul Anders îi spuse că se hotărâse să nu mai omoare oameni, pentru că prețul pe care trebuia să-l plătească era prea mare; dacă se mai întâmpla încă o dată, nu avea să mai iasă de la răcoare decât la optzeci de ani.

Problema era, însă, că nici nu ieșise bine de la zdup și găsise și el un locșor în care să stea, că și începuseră să apară tot felul de propuneri din toate părțile. Majoritatea erau de la indivizi care, pentru o sumă frumușică de bani, voiau să scape de diverși dușmani și cunoștințe, adică să pună să fie omorâți, taman meseria pe care el, Asasinul Anders, n-o mai practica. Pe

care, de altfel, ca să fim corecți, nici n-o practicase vreodată. Nu era meseria lui, însă se întâmplase, cumva, să sfârșească în punctul acela.

Dincolo de contractele de asasinat propuse, a mai primit, din când în când, și misiuni ceva mai rezonabile, cum ar fi aceasta din urmă. Obiectivul contractului era să-i rupă ambele mâini unui bărbat care cumpărase o mașină de la angajatorul Asasinului, o veche cunoștință deja, contele; tipul plecase cu mașina și, în seara aceea, ceva mai târziu, pierduse toți banii la blackjack[2], în loc să-și plătească datoria.

Preoteasa nu știa ce era acela blackjack – nu era un hobby cu care vreuna din cele două congregații pe care le avusese să-și fi petrecut timpul în ora de socializare de după slujbele de liturghie. În schimb, își instituiseră o tradiție să joace marocco, ceea ce putea fi distractiv din când în când. Oricum, preoteasa era mai curioasă să știe cum avusese loc vânzarea mașinii.

— Adică a luat mașina fără să plătească?

Asasinul Anders îi explică aspectele juridice ale unor cercuri mai puțin legale din Stockholm. Luând acest caz particular, mașina despre care se discuta era un Saab vechi de nouă ani, dar principiul care se aplică era același. Nu era niciodată o problemă să se aranjeze un credit de o zi sau chiar de câteva zile. Problemele apăreau numai dacă banii nu erau pe masă când expira termenul propus. Și când se întâmpla o asemenea chestie, debitorul era cel cu buba în cap, și nu creditorul.

— Se trezește, de exemplu, cu o mână ruptă?

— Da, sau cu amândouă, cum ziceam. Dacă ar fi fost vorba de o mașină mai nouă, în comandă ar fi intrat și niște coaste rupte, probabil și mutra.

— Două mâini rupte, care, de fapt, s-au făcut doar una. Ai numărat greșit sau ce s-a întâmplat?

— Am furat o biclă și m-am dus să-i fac o vizită pungașului, cu o bâtă de baseball în coșul pentru bagaj al biclei. Când l-am găsit, ținea în brațe o fetiță nou-născută și m-a implorat să am milă sau cum naiba i se zice. De vreme ce, cum zicea mama, în adâncul sufletului, sunt un om de treabă, în loc să-i rup două mâini, i-am rupt una singură în două locuri. Și l-am lăsat să pună fetița jos mai întâi, ca să nu se rănească, dacă se întâmpla să

[2] Blackjack, un joc de noroc des întâlnit în cazinouri, este cunoscut și sub numele de 21. (N.t.).

cadă în timp ce eu îmi făceam treaba. Și evident că a căzut. Știu să lovesc cu bâta ceva nemaipomenit. Deși, dacă stau bine să mă gândesc acum, aș fi putut să-i rup ambele mâini când zăcea la pământ, smiorcăindu-se. Îmi dau seama că nu întotdeauna pot să gândesc atât de repede pe cât îmi doresc. Și dacă mai bag în ecuație și alcoolul, și pastilele, nu mai gândesc deloc. Nu că aș ține minte ceva.

Preoteasa băgă de seama un detaliu anume din toată tărășenia.

— Chiar ți-a zis mama ta chestia asta? Că în adâncul sufletului ești un om de treabă?

Per Persson se întreba același lucru, dar rămase la strategia lui de a se asorta perfect cu peretele din holul hotelului, încercând, pe cât posibil, să nu scoată niciun sunet.

— Da, așa mi-a zis, răspunse Asasinul Anders. Dar asta a fost înainte ca tata s-o amenințe că-i zboară toți dinții din gură dacă nu încetează cu trăncănitul. După aia, n-a mai îndrăznit să spună mare lucru, până n-a crăpat tata de băutură. Vai de mine și de mine.

Preoteasa se afla în posesia câtorva sugestii despre cum o familie ar putea să-și rezolve conflictele fără să-și zboare dinții, dar toate la timpul lor. În momentul acela, voia să rezume informația pe care i-o transmisese Asasinul Anders să vadă dacă înțelesese cum trebuie. Așadar, cel mai recent angajator al lui îi ceruse o reducere de cincizeci la sută, invocând faptul că Asasinul Anders îi rupsese individului un singur braț în două locuri, în loc să rupă ambele brațe, dar într-un singur loc?

Asasinul Anders îi confirmă, dând din cap, dacă prin cincizeci la sută ea înțelegea jumătate din preț.

Da, asta înțelegea. Și mai adăugă și faptul că acel conte părea a fi un ins destul de cusurgiu. Oricum, indiferent de aceste detalii, și ea, și recepționerul erau gata să-l ajute.

De vreme ce Per Persson nu era dispus s-o contrazică, preoteasa continuă:

— În schimbul a douăzeci la sută comision, noi îl vom căuta pe contele în cauză, cu intenția de a-l face să se răzgândească. Dar acesta este un detaliu minor. Cooperarea noastră nu va deveni cu adevărat interesantă decât când vom ajunge la *a doua etapă*!

Asasinul Anders încerca să digere ceea ce tocmai îi spusese preoteasa. Fuseseră multe cuvinte și un procentaj ciudat. Dar, înainte să ajungă la întrebarea ce însemna *etapa a doua,* preoteasa i-o luă înainte:

Etapa a doua presupunea dezvoltarea micii operațiuni a Asasinului Anders, sub auspiciile recepționerului și ale preotesei. Puțin marketing discret, pe ici, pe colea, pentru a-și lărgi clientela, o listă de prețuri, pentru a nu mai pierde timp cu oamenii care nu puteau să plătească, și un regulament etic foarte bine pus la punct.

Preoteasa observă că fața recepționerului se făcuse la fel de albă ca frigiderul de lângă peretele de care se proptise și că Asasinul Anders pierduse șirul complet al poveștii și nu mai știa ce se întâmpla. Așa că se hotărî să se oprească, astfel încât primul să reușească să tragă niște aer în piept și celui din urmă să nu-i vină ideea deșteaptă de a începe să împartă pumni în dreapta și-n stânga, în loc să încerce să priceapă ce i se spune.

— Se întâmplă că, și trebuie să mărturisesc acest lucru, îi admir Asasinului Anders sufletul lui bun, spuse ea. Gândiți-vă, numai: copilul a scăpat fără nicio zgârietură! Împărăția lui Dumnezeu aparține copiilor. Găsim mărturii ale acestui fapt din vremuri imemoriale, cum zice în Evanghelia după Matei, capitolul nouăsprezece.

— Le aparține lor? Găsim așa ceva? spuse Asasinul Anders, uitând că în urmă cu treizeci de secunde se hotărâse să-i șteargă un dos bun de palmă măcar individului care nu zicea nimic.

Preoteasa dădu pios din cap, abținându-se să adauge că, mai jos cu câteva versete, în aceeași evanghelie, se zicea să nu ucizi, să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți și – apropo de dinți rearanjați în gură – să-ți cinstești mama și, dacă tot suntem la capitolul ăsta, și tatăl.

Mutra furibundă a Asasinului Anders se relaxă. Per Persson nu rată schimbarea de pe chipul ucigașului și îndrăzni, în sfârșit, să creadă într-o viață dincolo de asta (adică începu să creadă că și el, și preoteasa aveau să supraviețuiască conversației cu musafirul din camera șapte). Și nu numai că recepționerul începu să respire din nou, dar își redobândi și abilitatea de a vorbi și fu în stare să contribuie la situația în sine, reușind, destul de bine, după toate aparențele, să-i explice Asasinului

Anders cât însemna douăzeci la sută din ceva. Asasinul își ceru scuze, spunând că devenise un adevărat expert contabil la număratul anilor de bulău, dar tot ce știa despre procentaje era că găsise vreo patruzeci din ele în votcă și, câteodată, chiar mai multe în chestia aia care se producea prin tot felul de subsoluri, fără niciun fel de autorizație. Într-una din anchetele pe care le făcuse poliția pe la începuturile carierei lui, reieșise că Asasinul își lua pastilele cu pileală de magazin în vreo treizeci și opt la sută din cazuri și cu băutură din aceea făcută-n casă, în vreo șaptezeci la sută. Bine, rapoartele poliției nu trebuie luate întotdeauna de bune, dar dacă aveau dreptate în privința asta, nici nu e de mirare că lucrurile au deviat în felul în care au făcut-o – cu 108% alcool în sânge și pastile pe deasupra.

Inspirați de atmosfera veselă care avea să-i domine în curând, preoteasa promise că profiturile de pe urma afacerii Asasinului Anders aveau să se dubleze – cel puțin! – atâta vreme cât le dădea ei și recepționerului mână liberă să-l reprezinte cum se cuvine.

În același timp, intuind inteligent, Per Persson luă două beri din frigiderul din hol. Asasinul Anders o dădu pe gât pe prima, luă câteva guri din a doua și hotărî că înțelesese destul din ceea ce i se explicase.

— Păi, dă-o dracu', hai s-o facem așa, zise ucigașul, terminând și a doua bere din câteva gâturi rapide, apoi râgâi, își ceru scuze și, ca un gest de omenie, le întinse două din cele cinci mii de coroane disponibile, spunându-le: Douăzeci la sută să fie, așadar!

Își îndesă cele trei bancnote rămase în buzunarul de la cămașă și anunță că venise momentul pentru o combinație de mic dejun cu prânz, în localul lui obișnuit, după colț, ceea ce însemna că nu mai avea timp de discutat afaceri.

— Multă baftă la conte! le aruncă el din ușă, înainte să se facă nevăzut.

Patru

Bărbatul căruia i se spunea contele nu putea fi găsit în cărțile în care erau listate familiile nobiliare. Ba, ideea era că tipul nu

putea fi găsit nicăieri. Datora în jur de șapte sute de mii de coroane autorității fiscale sub formă de impozite neplătite, dar, indiferent de câte ori i-a atras Fiscul atenția asupra acestui fapt, în scrisori trimise la ultima adresă cunoscută, și anume cea din Strada Mabini, din Manila, capitala Insulelor Filipine, n-a primit niciodată bani la schimb. Sau orice altceva. Până la urmă, de unde să știe Fiscul că adresa fusese aleasă la nimereală și că notificările lor ajungeau acasă la un negustor de pește care le deschidea și le folosea să împacheteze creveți uriași și caracatiță? Între timp, contele locuia, de fapt, în Stockholm, cu prietena lui, căreia i se spunea contesa, și era un distribuitor important de varii narcotice. Deținea, în numele ei, cinci reprezentanțe auto care vindeau mașini la mâna a doua în suburbiile sudice ale capitalei.

Era în afacerea asta încă din zilele când mai era posibil să desfaci în bucăți și să pui la loc o mașină cu o cheie franceză, nu cu o diplomă în informatică și automatizări. Dar i-a fost ceva mai ușor ca altora să supraviețuiască tranziției către era digitală; așa se face că o reprezentanța auto s-a transformat în cinci în doar câțiva ani. Ca urmare a acestei expansiuni, au apărut și disputele financiare între conte, pe de o parte, și autoritatea fiscala, pe de cealaltă, aducând bucurie și un anumit grad de iritare unui harnic negustor de pește din partea cealaltă a mapamondului.

Contele era genul de individ care vedea astfel de momente de schimbare drept oportunități, mai degrabă decât amenințări. În toată Europa și în restul lumii, oamenii construiau mașini care ar fi putut costa și un milion de coroane la vânzare, dar numai cincizeci ca să le furi, cu ajutorul electronicelor și al instrucțiunilor simple pe care le puteai descărca de pe internet. O vreme, specialitatea de bază a contelui fusese localizarea BMW-urilor din seria X5, înregistrate în Suedia: partenerul lui din Gdansk îi trimitea doi oameni să pună mâna pe ele și să le ducă în Polonia, dându-le o nouă identitate, apoi importându-le din nou, pe numele lui.

O perioadă, a scos un profit net de un sfert de milion de coroane pe mașină. Dar, apoi, cei de la BMW s-au deșteptat și au instalat în toate mașinile lor sisteme GPS de urmărire a fiecărui vehicul nou și a celor mai scumpe dintre cele uzate. Nu aveau niciun simț al solidarității oamenii ăștia: n-au avut bunul-

simț să-i anunțe cineva și pe hoții de mașini. Dintr-odată s-au trezit cu poliția în mijlocul halei din Ängelholm, pe care o ținea un intermediar, ridicându-le și mașinile, dar și polonezii.

Totuși, contele a reușit să scape. Nu pentru că era înregistrat ca negustor de pește în Manila, ci pentru că polonezii erau mult prea îndrăgostiți de viață ca să-și dea drumul la gură.

În paranteze fie spus, contele își câștigase porecla cu mulți ani înainte, datorită manierei elegante cu care își amenința clienții care nu plăteau. Se zice că folosea exprimări de genul: „Aș aprecia, într-adevăr, dacă domnul Hansson și-ar regla tranzacțiile pecuniare pe care le are cu mine în decurs de douăzeci și patru de ore, interval în care promit să nu-l tai bucăți”. Hansson sau oricum îl va fi chemat pe clientul respectiv găsea întotdeauna de cuviință să plătească. Nimeni nu voia să fie tocat, indiferent în cât de multe bucăți sau cât de mărunte. Chiar și două ar fi fost prea multe.

Anii au trecut, iar contele (cu ajutorul contesei) și-a dezvoltat un stil ceva mai vulgar. Acesta a fost stilul cu care a făcut cunoștință recepționerul, dar porecla deja prinsese rădăcini.

•

Per Persson și Johanna Kjellander se porniră să-l vadă pe conte și să ceară cinci mii de coroane în numele Asasinului Anders. Dacă le ieșea schema, criminalul din camera șapte ar fi putut deveni o posibilă sursă de venit pentru ei. Dacă dădeau greș… Nu, nu trebuiau să dea greș.

Sugestia preotesei de a-l aborda pe conte era de a-i vorbi pe aceeași limbă. Umilința nu era o bună monedă de schimb în asemenea cercuri, cel puțin ăsta era raționamentul Johannei Kjellander.

Per Persson protestă, după care mai protestă încă puțin. Era un recepționer cu un oarecare talent pentru tabele în Excel și organizare în genere, nu un delincvent violent. Și chiar dacă ar fi fost să se transforme într-un delincvent violent, cu siguranță n-ar fi început prin calificarea la locul de muncă cu unul dintre cei mai învederați jucători din domeniu. Și, oricum, ce experiență avea preoteasa cu cercurile despre care vorbea? De unde știa ea sigur că o îmbrățișare sau două nu erau cheia succesului?

O îmbrățișare? Până și un copil își putea da seama că nu ajungeau nicăieri dacă dădeau de urma contelui doar ca să-și ceară scuze că existau și ei pe lume.

— Lasă predicile în seama mea și totul va fi bine, îi spuse preoteasa, odată ajunși la biroul contelui care era, cum se întâmpla de obicei, deschis duminica. Și nu te apuca să îmbrățișezi pe careva între timp!

Per Persson se gândi la faptul că, dintre ei doi, numai el risca să se pomenească fără organul sexual, dar se resemnă în fața curajului preotesei. Femeia se purta de parcă îl avea lângă ea pe Isus Hristos, nu un simplu recepționer. Oricum, voia să înțeleagă ce voise ea să spună prin a vorbi aceeași limbă, dar era prea târziu să mai întrebe.

•

Când auzi soneria țiuind, contele ridică fruntea din hârtii. În birou intrară doi inși pe care îi recunoștea oarecum, dar, la început, nu știu de unde să-i ia. Totuși, nu erau de la Fisc – își dădea seama după gulerul de la gâtul femeii.

— Bună ziua, din nou, domnule Conte. Numele meu este Johanna Kjellander și sunt preoteasă pe lângă Biserica Suediei și, până de curând, am fost preoteasa unei congregații pe care putem să n-o includem în această conversație. Bărbatul de lângă mine este vechiul meu coleg și prieten…

În acel moment, Johanna Kjellander își dădu seama că nu știa cum îl cheamă pe recepționer. Fusese de treabă cu ea când se întâlniseră pe banca din parc, un pic cam zgârcit când venise vorba de negocierea prețului camerei de hotel, relativ anonim în eforturile ei de a-l face pe Asasinul Anders din vorbe și, totuși, suficient de curajos să vină cu ea și să smulgă cele cinci mii de coroane din mâinile contelui care stătea acum dinaintea lor. Probabil că îi spusese cum îl cheamă când încercase să-l facă de cele douăzeci de coroane pentru rugăciune, dar totul se întâmplase așa de repede.

— Vechiul meu coleg și prieten… și care, desigur, are și un nume. Cu toții avem tendința să avem așa ceva la noi…

— Per Persson, spuse Per Persson.

— Cum ziceam, continuă Johanna Kjellander, am venit aici în calitate de reprezentanți ai…

— Nu sunteți voi indivizii cărora le-am lăsat, acum vreo două ore, plicul cu cele cinci mii de coroane, la hotelul Coasta Mării?

Contele era sigur că avea dreptate. Cu siguranță nu existau chiar așa multe preotese cu gulere soioase, prin părțile de sud ale Stockholmului. Cel puțin, nu în același timp.

— Exact despre asta este vorba, spuse preoteasa. Numai cinci mii de coroane. Lipsesc celelalte cinci. Clientul nostru, Johan Andersson, ne-a rugat să venim aici să ridicăm și restul. A trimis vorbă că ar fi în interesul tuturor ca doleanțele lui să fie îndeplinite. Pentru că alternativa, după spusele domnului Andersson, ar fi ca domnul Conte să-și piardă viața într-un mod neplăcut, în timp ce domnul Andersson însuși, ca rezultat, ar putea fi închis încă douăzeci de ani, peste cei pe care i-a acumulat deja din motive similare. Sau, cum scrie în scripturi, „Adevărata neprihănire duce la viață, dar cel ce urmărește răul găsește moartea”. Proverbe, 11:19.

Contele analiză situația. Veniseră aici să-l amenințe? Ar fi trebuit să-i sucească gulerul preotesei, s-o lase fără aer. Pe de altă parte, după cum tocmai îi explicase femeia, dacă făcea asta, atunci idiotul folositor care era Asasinul Anders avea să devină un idiot obișnuit și nimic mai mult. Contele ar fi fost nevoit să-i facă felul asasinului, înainte ca acesta să-l omoare pe el, iar asta ar fi însemnat, la rându-i, că malacul lui preferat devenea indisponibil. I se rupea de ce spunea sau nu spunea biblia în privința asta.

— Hm, făcu el, lăsând-o să continue.

Preoteasa menținu dialogul: Nu voia să-și asume niciun fel de risc de a sfârși într-un impas. Așa că-i explică raționamentul pe care-l folosise Asasinul Anders când hotărâse să rupă doar o mână, în două locuri, și s-o lase pe cealaltă în stare de funcționare. Procedând astfel, el a acționat în concordanță cu regulamentul etic pe care îl concepuse împreună cu agenții lui – preoteasa însăși și prietenul ei, Per Jansson, aici de față.

— Per Persson, spuse Per Persson.

În conformitate cu acest regulament, când se afla în exercițiul funcțiunii, nu se putea pune problema rănirii, cu niciun preț, a unui copil, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă Asasinul Anders n-ar fi reacționat inteligent în situația ivită din senin. Or, așa cum poruncește Dumnezeu în Cronici 25:4. „Să nu se omoare părinții pentru copii și să nu se omoare copiii pentru părinți, ci fiecare să fie omorât pentru păcatul lui”.

Contele spuse că preoteasa se pricepea la bătut câmpii. Rămânea de văzut cum avea de gând să abordeze problema, ținând cont că, în momentul de față, victima conducea aceeași

mașină nenorocită, pentru care nu plătise, doar cu o mână, nu și cu cealaltă, care era în ghips.

— Am analizat în amănunt această dilemă, spuse preoteasa, vorbind despre o problemă pe care tocmai o aflase.

— Și? întrebă contele.

— Ei bine, vă sugerăm următoarele, spuse preoteasa, exact în momentul în care îi venise soluția în minte. Dumneavoastră îl plătiți pe Asasinul Anders cu cele cinci mii de coroane pe care i le datorați de la misiunea anterioară. La o dată ulterioară, după cum bine știm, având în vedere ramura de activitate în care profesați, veți avea din nou nevoie de serviciile lui. În acel moment, dacă noi, ăștia din conducere, considerăm că munca e de nasul lui, și sunt convinsă că exact asta vom considera, vom accepta misiunea în conformitate cu lista de prețuri aplicabile, și, pe deasupra, asasinul se va întoarce la Subiectul A: se va asigura că niciun copil nu se află prin preajmă și-i va rupe ambele mâini. Pe cea care tocmai s-a vindecat și pe cealaltă care a supraviețuit fără nicio zgârietură data trecută, într-un mod atât de nefericit. Și toate astea, fără să taxăm suplimentar!

Era ciudat să negociezi cu un popă și cu – ce-o mai fi fost și celălalt – pe asemenea chestiuni, dar contele își dădu seama că ce auzea suna acceptabil. Plăti cele cinci mii de coroane, bătu palma cu preoteasa și cu celălalt individ și promise să țină legătura când avea să vină vremea să-i dea o lecție oricui pentru orice se va ivi în momentul respectiv.

— Și bănuiesc că ar trebui să-ți cer iertare dumitale, domnule Per Jansson, pentru chestia pe care am zis-o despre membrul dumitale, spuse el, în loc de la revedere.

— Desigur, nicio problemă, spuse Per Persson.

— Frântură pentru frântură și… începu preoteasa, din entuziasm al momentului, dar se opri înainte să ajungă la partea cu ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, toate în conformitate cu Leviticul 24.

— Ce zici? începu contele, care bănuia că tocmai fusese amenințat și a-l amenința pe conte de două ori în doar câteva minute era cel puțin o dată și jumătate mai mult decât se cuvenea.

— Nimic, spuse Per Persson rapid, apucând-o pe preoteasă de braț. Micuța mea Johanna tocmai s-a rătăcit în Biblie, încercând

să iasă din birou. Dumnezeule, dar cald mai e. Haide, drăguță. Uite, ușa e acolo.

Cinci

De la vizita lor la conte, preoteasa și recepționerul nu-și spuseseră un cuvânt. Fiecare își aduna gândurile din diverse direcții.

Recepționerul bănuia că nenorocirile aveau să-i ajungă din urmă. La fel și banii. Și apoi alte nenorociri. Și bani. Era obișnuit cu nenorocirile. Cu siguranță nu avea să bage de seamă că erau sau nu mai multe nenorociri. Dar niciodată nu pusese mâna pe o sumă considerabilă de bani, cu excepția celor care apăreau în coșmarurile lui cu bunicul. Și totuși, trebuia să se sfătuiască și cu preoteasa… Adică să bați oamenii la comandă?

Johanna Kjellander părea să caute un răspuns bun, dar nu-i veni în minte decât că, pentru cei ce se tem de Dumnezeu, El le dă învățătură.

— Psalmul douăzeci și cinci, adăugă ea, fără convingere.

Recepționerul îi spuse că era cel mai cretin lucru pe care îl auzise vreodată și i-a sugerat să înceapă să-și folosească mintea, în loc să tot recite din Biblie ca și cum se aflau în altar. Mai ales considerând că altarul în cauză aparținea cuiva care nu credea nici în Dumnezeu, nici în Biblie. Ca să nu mai spună că, în opinia lui Per Persson, niciunul dintre ultimele două citate nu-și atinsese scopul. Prin ultimul dintre ele voia ea cumva să spună că ei erau trimiși prin voia Domnului să-i îndrume pe cei cu gândire morală defectuoasă pe calea cea bună prin intermediul Asasinului Anders? Dacă așa stăteau lucrurile, de ce să fi ales Dumnezeu o preoteasă care nu credea în el să-i ducă la îndeplinire proiectul? Și asta alături de un recepționer căruia nici nu-i trecuse prin minte vreodată să pună mâna pe o Biblie?

Cumva jignită, preoteasa îi răspunse că nu era întotdeauna atât de al dracului de ușor de navigat prin viață. De când se născuse și până cu vreo săptămână în urmă, fusese sechestrată în cutumele familiale. Acum se găsea într-un rol nou, la comanda activităților unui asasin, dar nu era sigură că asta era cea mai corectă metodă de a se răzbuna pe un Dumnezeu care

nu exista. Trebuia să bâjbâie până își găsea drumul și poate că, pe parcursul acestei perioade de probă, dădea și peste o coroană sau două, ca recompensă pentru eforturile ei. Apropo de asta, ținea să-i mulțumească lui Per Jansson sau Persson pentru intervenția lui înțeleaptă când intrase pe pilot automat și începuse să deraieze în citate biblice, mai ales pe bucata aceea despre frântură pentru frântură, în fața contelui în cel mai prost moment cu putință.

— Cu plăcere, îi zise recepționerul, nu lipsit de mândrie.

Nu spuse nimic despre restul. Dar se părea că preoteasa și recepționerul aveau câte ceva în comun.

•

Se întoarseră la hotel. Per Persson îi înmână cheia de la camera opt și-i spuse că aveau să discute despre tariful pe noapte altă dată. Se întâmplaseră destul de multe pentru o singură duminică și spera să se culce ceva mai devreme.

Preoteasa îi mulțumi, folosind cuvinte cât mai apropiate de cele ale oamenilor de rând.

— Mulțam fain, îi spuse ea. Mulțam pentru această zi frumoasă. Sper să ne vedem și mâine. Îți urez noapte bună, Per. Noapte bună.

* * *

În noaptea care a urmat zilei în care a cunoscut, mai întâi, o preoteasă, apoi un conte și, drept urmare, a devenit consilierul unui asasin plătit pe care îl cunoștea deja mult prea bine, Per Persson zăcea pe salteaua lui din camera din spatele biroului de la recepție și se holba în tavan. Probabil că o mână ruptă ici și colo nu era cine știe ce, mai ales când aveau de-a face cu oameni care nu meritau nimic mai bun și mai ales când faptul avea să-i îmbogățească și pe executor, și pe administratorii lui.

Preoteasa era una dintre cele mai ciudate persoane pe care le cunoscuse vreodată. Recepționerul ajunsese să spună așa ceva, deși, în toți anii lui la hotelul Coasta Mării – hotelul uitat de Dumnezeu –, văzuse multe ciudățenii.

Dar ea făcuse ca lucrurile să se miște și reușise asta într-o manieră ingenioasă din punct de vedere financiar (chiar dacă, în parc, pe bancă, ar fi putut să-și pregătească rugăciunea aia ceva mai bine – a pierdut douăzeci de coroane la faza aia).

Cred că o să-mi așez boii la căruța ta o vreme, Johanna Kjellander, își spuse Per Persson, în sinea lui. Cred că exact asta o să fac. Miroși a bănet. Și banii au un miros plăcut.

Stinse becul simplu pe care îl instalase lângă salteaua lui și adormi în câteva minute.

Și dormi mai bine decât o făcuse de multă vreme.

Șase

O companie care se specializase în domeniul violenței criminale și abuzurilor fizice are de-a face cu mai multe belele decât ar crede lumea. Distribuirea venitului, desigur, a fost, inițial, setată la optzeci la sută pentru Asasinul Anders și douăzeci la sută pentru recepționer și preoteasă, să-i împartă între ei. Dar, dincolo de astea, trebuie să te gândești și la cheltuielile afacerii. De exemplu, Asasinul Anders avea nevoie de noi haine de lucru, atunci când cele vechi aveau să fie prea pătate de sânge ca să mai poată fi salvate. Nu exista discuție în sensul ăsta. Se gândea, de asemenea, că și suma pe care o băga în berile pe care le consuma înainte de fiecare tură trebuia împărțită între părțile implicate. Asasinul susținea că nu avea cum să snopească pe cineva în bătaie dacă era perfect treaz.

Recepționerul și preoteasa răspunseră că, dacă depunea ceva efort, cu siguranță ar fi reușit să comită acte de violență criminală chiar și treaz fiind; singura chestie era că Asasinul Anders, pur și simplu, nu încercase niciodată. Ei își consolidaseră poziția conform căreia asasinul trebuia să-și scadă consumul de alcool în zilele în care se presupunea că avea de lucru.

Asasinul Anders pierdu bătălia pentru bere. Reuși, totuși, să-i convingă pe cei doi că era ilogic să se aștepte ca el să ia mijloace de transport în comun ca să se ducă la muncă sau să se apuce să dea la pedale pe vreo bicicleta furată, cu bâta de baseball în coșul pentru bagaje. Se luă hotărârea, în mod unanim, că firma avea să acopere costurile cu taxiul. Recepționerul negocie un tarif fix cu Taxi Torsten, un fost client fidel al Clubului Amore. Fetele îl porecliseră Taxi Șmecher, ăsta fiind unul din motivele pentru care și rămăsese în memoria lui.

Per Persson îl căută pe fostul cumpărător de servicii sexuale și trecu direct la subiect.

— Șase mii de coroane pentru fiecare cursă, zise Taxi Torsten.

— Îți dau nouă sute.

— S-a făcut!

— Și va trebui să-ți ții gura indiferent de ce vezi sau auzi.

— Ți-am zis că s-a făcut.

•

Grupul își găsi ușor-ușor calea, ținând ședințe de evaluare în fiecare luni. Lista inițială de prețuri era constant ajustată, în baza poveștilor pe care le spunea Asasinul Anders despre varietatea îngrijorătoare a misiunilor pe care le-a avut de întreprins. Prețurile variau, de asemenea, în baza combinațiilor comandate. Spre exemplu, piciorul drept rupt costa cinci mii de coroane, la fel și brațul drept rupt. Dar o combinație de picior drept/mână stângă costa patruzeci de mii de coroane, mai degrabă decât treizeci. Asta se petrecuse după ce Asasinul Anders le oferise o descriere foarte însuflețită despre cum cineva, căruia asasinul îi făcuse fărâme piciorul drept cu o bâtă de baseball, începuse să se agite de nebun pe jos, învârtindu-se isteric, ceea ce presupusese un efort fantastic al asasinului ca să ajungă și la mâna stângă. Mai ales că infractorului în cauză îi venea greu să-și dea seama care era stânga și care dreapta (așa cum nu știa nici diferența dintre bine și rău).

Se concentraseră, de asemenea, în amănunt, și asupra normelor de etică. Prima și cea mai importantă dintre toate era că niciun copil nu avea să fie vreodată rănit, direct sau indirect, fiind forțat să se uite cum mămica sau (în majoritatea cazurilor) tăticul erau snopiți în bătaie.

A doua regulă era că orice vătămări vor fi provocate, ele să fie, pe cât posibil, din cele vindecabile cu timpul: o persoană care plătea pentru păcatele ei nu trebuia să fie în situația de a șchiopăta toată viața. Acest lucru presupunea, ca să ofere doar un exemplu, să se dea dovadă de discernământ când venea vorba de o rotulă spartă, pentru că era imposibil s-o mai repare vreodată. Cu toate acestea, un deget retezat era acceptabil. La fel erau și două. La fiecare mână. Dar nu mai mult de atât.

Comanda la ordinea zilei era pentru obișnuitele mâini și picioare rupte, cu ajutorul unei bâte de baseball. Dar, câteodată, clienții voiau să fie cât se poate de clar, când se uitau la mutra

individului, că asasinul nu se încurcase în maniere frumoase și că venise vremea pumnilor și a boxurilor metalice, care duceau la un număr rezonabil de maxilare fracturate, nasuri și oase zigomatice rupte, preferabil însoțite de câte un ochi vânăt și o arcadă spartă (ultima cam apărea de la sine, cumva).

Per Persson și Johanna Kjellander se convinseseră unul pe celălalt că oricine primea o bătaie pe cinste prin intermediul agenției lor o merita. La urma urmelor, fiecare cumpărător trebuia să-și susțină cauza cu multă seriozitate. Până atunci, singurul pe care îl refuzaseră era un drogat, dependent de heroină, care, în timpul terapiei psiho-dinamice din închisoare, își dăduse seama că educatoarea lui de la grădiniță, acum în vârstă de vreo nouăzeci și doi de ani, era vinovată de toate. Asasinul Anders se gândi că era ceva adevăr în asta, dar Per Persson și Johanna Kjellander îi spuseră că nu aveau dovezi în acest sens.

Dependentul de heroină își luă picioarele la spinare, lipsit de vlagă. Colac peste pupăză, femeia se stinse de pneumonie două zile mai târziu, ucigând, prin urmare, orice posibilitate de răzbunare.

* * *

Diviziunea muncii făcu în așa fel încât Per Persson, care și-așa trebuia să fie prezent în spatele biroului de recepție, prelua comenzile în numele asasinului, spunea care era prețul și promitea o decizie în douăzeci și patru de ore. Apoi, îi chema pe Asasinul Anders și pe Johanna Kjellander la o ședință de administrație. Primul venea când și când, dar fiecare comandă avea nevoie de un vot de 2 – 0 ca să fie acceptată.

Când se făcea plata în numerar, misiunea era executată așa cum era stipulat în comandă, în mod normal, în decurs de câteva zile, dar niciodată nu se depășea o săptămână. Deși stânga devenea câteodată dreapta și viceversa, clientul nu avea niciun motiv să se plângă despre calitatea punerii în practică.

— Brațul stâng este cel la care îți ții ceasul, îi spuse preoteasa.

— Ceasul? răspunse Asasinul Anders care, încă de la prima lui crimă, învățase să spună timpul în ani și decenii, mai degrabă decât în ore și minute.

— Sau cel în care ții furculița când mănânci.

— La bulău mâneam mai mult cu lingura.

Șapte

Viața s-ar fi desfășurat frumos la hotelul Coasta Mării, dacă n-ar fi fost chestia cu afacerea care încă nu devenise înfloritoare. Zvonurile despre performanțele extraordinare ale Asasinului Anders nu se răspândeau destul de repede în cercurile în care ar fi trebuit să ajungă.

Singura persoană din grup care nu avea nicio problemă în a lucra doar câteva ore pe zi era protagonistul. Asasinul Anders, deși degustase alcoolul în toate formele lui, nu putea fi acuzat că ar fi putut fi un *work*aholic[3].

Recepționerul și preoteasa discutau periodic despre metodele cele mai bune de a-i comercializa aptitudinile. Discuțiile lor decurgeau atât de bine, încât, într-o vineri seară, preoteasa sugeră că ar trebui să încheie ședința cu o sticlă de vin în camera recepționerului (care, în mare, consta într-un dulap, un scaun și o saltea pe jos). Era o idee tentantă, dar amintirea primei lor întâlniri, când ea încercase să-l păcălească să-i dea banii lui, era, în mintea lui Per Persson, mult prea acută. Era de acord să împartă o sticlă de vin, dar era mai bine să-și continue ședințele acolo unde le țineau în mod normal, apoi să se ducă fiecare în treaba lui.

Preoteasa fu dezamăgită. Recepționerul avea ceva dur, dar plăcut. Nu i-ar fi luat niciodată bani pe rugăciune, atunci, pe banca din parc. Acum că – spre surpriza ei – dorea nițică dragoste, acea primă întâlnire o adusese într-o poziție nefavorabilă.

Dar de împărțit sticla aceea de vin, o împărțiseră și, poate tocmai datorită acelei sticle de vin, au fost capabili să se pună de acord asupra faptului că o *expunere în presă* ar fi fost o metodă eficientă de a-și atinge obiectivele propuse, deși, era adevărat, riscantă. Deciseseră că asasinul avea să acorde interviuri în exclusivitate unui ziar sau post de televiziune pe care le considerau acceptabile, și talentul lui neobișnuit urma să devină evident.

---

[3] În limba engleză, în original: persoană preocupată în mod exagerat de activitatea sa profesională. În limba engleză, „work” se poate traduce simplu prin „muncă”. (N.t.).

Recepționerul citea ziarele de dimineață, ziarele de seară, publicațiile săptămânale și revistele care apăreau; se uita la tot felul de programe pe diverse canale TV, asculta radioul – și se hotărâse că cele mai bune și aproape imediate rezultate puteau fi obținute prin intermediul unuia din cele două tabloide naționale. Decizia lui fuse în favoarea publicației *The Express,* pentru că păreau mult mai rapizi decât *The Evening Post.*

Între timp, preoteasa îi explică planul Asasinului Anders și făcu repetiții cu el în vederea interviului care avea să urmeze. I se dădeau cu lingurița informații despre mesajul pe care intenționau să-l transmită lumii, ce trebuia să spună și ce, în mod absolut, să nu menționeze cumva. Pe scurt, el trebuia să apară în tabloid cu următoarele caracteristici:

1. de vânzare
2. periculos, și
3. nebun.

— Periculos și nebun… cred că mă descurc de minune, spuse Asasinul Anders, fără să pară foarte sigur pe el.

— Îndeplinești toate condițiile necesare, îi spuse preoteasa, încurajându-l.

Odată ce toate pregătirile au fost făcute, recepționerul o contactă pe editoarea de știri de la ziarul ales și îi spuse că era în postura de a-i oferi un interviu în exclusivitate cu criminalul în masă, Johan Andersson, cunoscut și sub numele de Asasinul Anders.

Editoarea de știri nu auzise niciodată de un criminal în masă pe acest nume, dar tipa recunoștea un titlu bun când dădea peste el. „Asasinul Anders” intra în această categorie. Îi spuse să-i dea mai multe detalii.

Ei bine, îi explică Per Persson, ideea era că Johan Andersson își petrecuse cea mai mare parte din viața lui de adult după gratii, pentru crime recurente. Poate că era o exagerare să spună despre el că era un criminal în masă, dar Per Persson nu îndrăznea măcar să ghicească câte cadavre se ascundeau în cămara Asasinului Anders, dincolo de cele pentru care fusese trimis în închisoare.

În orice caz, în zilele acelea, mașina ambulantă de omorât oameni era pusă în libertate, plimbându-se prin lume, și a trimis cuvânt, prin intermediul lui Per Persson, că ar fi fost foarte fericit

să se întâlnească cu cei de la *The Express* și să le spună că devenise un om mai bun. Sau nu.

— Sau nu? a întrebat editoarea de știri.

Nu-i luă ziarului mai mult de câteva minute să cerceteze patetica istorie a lui Johan Andersson. Asasinul Anders nu era un nume pe care presa să-l mai fi menționat înainte, așa că recepționerul pregătise un set de argumente exhaustive despre cum se ajunsese la acest nume și cum se pricopsise cu el în timpul ultimului sau sejur în închisoare, dar îngrijorarea lui în acest caz era lipsită de temei. Motivul pe care îl invocase *The Express* era că, dacă numele tău este Asasinul Anders, atunci numele tău e Asasinul Anders și pace bună. Nemaipomenit! Publicația avea acum propriul asasin în masă la dispoziția sa. Asta era chiar mai bine decât orice articol clasic despre vreo crimă senzațională.

Un reporter și un fotograf se întâlniră a doua zi cu Asasinul Anders, la hotelul Coasta Mării, în holul care mai păstra un vag aer de bordel. Prietenii lui îl luară pe reporter de-o parte să-i explice că ei doi nu trebuiau să fie menționați în articol, pentru că o astfel de expunere le-ar fi pus viețile în pericol. Le putea reporterul da cuvântul lui în acest sens?

Tânăr și în mod evident stresat, acesta trebui să se gândească o vreme cum să răspundă. Nu era normal ca niște străini să dicteze condițiile în care se făcea jurnalismul la ziarul la care lucra el. Pe de altă parte, Johan Andersson era subiectul interviului. I se părea rezonabil să nu-și menționeze sursele. Dar îi era greu, totuși, să se conformeze solicitării lor de a face doar fotografii, fără înregistrări video sau audio. Și în acest caz, recepționerul a invocat drept scuză propria siguranță și pe cea a preotesei, dar nu cu argumente atât de clare, de data asta. Fețele reporterului și fotografului se întunecaseră, dar au acceptat înțelegerea în acești termeni.

Asasinul Anders descrise în detaliu modalitățile prin care omorâse oameni de-a lungul timpului. Dar, conform strategiei de marketing pe care o puseseră la cale, nu deschise gura despre faptul că fusese sub influența drogurilor și alcoolului; în schimb, i s-a propus să enumere lucrurile care-l făceau să-și iasă din minți și care ar fi putut să-l facă iar să se întoarcă la violență.

— Urăsc nedreptatea, spuse el reporterului de la *The Express,* pentru că-și amintise că preoteasa pomenise despre asta.

— Cred că mai toată lumea o urăște, răspunse reporterul, agitat în continuare. Există un anumit fel de nedreptate la care vă gândiți în mod special?

Asasinul Anders repetase cu preoteasa lista de nedreptăți, dar creierul lui era blocat. Oare ar fi trebuit să bea o bere la micul dejun ca să fi fost în formă maximă? Sau poate că băuse deja prea multe?

Nu putea să facă nimic în prima privință; cât despre cea de-a doua, nu părea foarte probabilă. Pocni din degete și îl puse pe recepționer să-i aducă un pilsner rece din frigider. În cincisprezece secunde, asasinul avea berea în mână, deja deschisă, și în altă jumătate de minut era golită complet.

— Bun, unde rămăsesem? întrebă Asasinul Anders, lingându-și spuma de bere de pe buze.

— Vorbeam despre nedreptate, spuse reporterul, care nu mai văzuse pe nimeni, vreodată, în viața lui, să dea pe gât o bere cu asemenea viteză.

— A, da, și cât de mult o urăsc eu, nu?

— Păi da, dar ce fel?

În timpul multiplelor repetiții, preoteasa descoperise că rațiunea asasinului venea și dispărea de la sine, fără vreun motiv anume. În momentul de față, se părea că rațiunea lui o luase pe coclauri, de una singură.

Și nu se înșelase. Asasinul Anders nu reușea, în ruptul capului, să-și aducă aminte ce anume trebuia să urască. În plus, ultima bere îl lovise în moalele capului. Era foarte aproape de a ajunge în punctul acela în care era gata să-și declare iubirea pentru toată suflarea. Dar, desigur, nu putea să spună așa ceva. Tot ce putea face era să improvizeze.

— Da, urăsc... sărăcia. Și bolile grele. Astea întotdeauna lovesc în oamenii buni dintr-o societate.

— Serios?

— Da, oamenii buni fac cancer și alte chestii din astea. Oamenii răi nu. Urăsc chestia asta. Îi urăsc pe oamenii care îi exploatează pe indivizii obișnuiți.

— La cine vă gândiți când spuneți asta?

Mda: la cine se gândea Asasinul Anders? *Ce* era, de fapt, în capul Asasinului Anders? De ce îi venea așa de greu să-și aducă

aminte ce trebuia să spună? Să luăm, spre exemplu, bucata aia cu omorâtul. Trebuia, oare, să pretindă că nu mai avea de gând să omoare oameni de-acum încolo sau era taman invers?

— Eu nu mai omor oameni acum, se auzi vorbind. Sau poate că-i mai omor. Toată lumea de pe lista urii, pe care am încropit-o eu, ar trebui să-și păzească spatele.

Lista urii? se întrebă în sinea lui. *Care listă a urii? O, Doamne, fă-l pe reporter să nu mă întrebe despre…*

— Lista urii? îl întrebă reporterul. Cine este pe această listă?

Fir-ar mama dracului! Mintea Asasinului Anders se învârtea încet și repede în același timp. *Trebuie să-mi adun gândurile… Ce trebuia să zic*? Trebuia să pară… nebun și periculos. Și mai cum?

Preoteasa și recepționerul nu se rugau niciunei divinități pentru ca asasinul să se adune: considerau amândoi că aveau o relație mult prea proastă cu divinitatea respectivă. Totuși, stăteau amândoi acolo, sperând.
Sperând că Asasinul Anders avea să aterizeze, nici ei nu știau cum, în picioare.

Privind peste umărul reporterului de la *The Express* și prin fereastră, Asasinul Anders reușea să distingă firma luminoasă a Agenției Suedeze pentru Proprietate de pe o clădire aflată la vreo sută de metri peste drum. Lângă ea, era o sucursală suburbană a băncii Handelsbanken. Abia dacă o întrezărea, de unde stătea, dar știa că e acolo, căci de câte ori nu stătuse el acolo, în stația de autobuz, fumând, așteptând mașina care să-l ducă la următorul cuibușor de nebunii?

În lipsa unei suficiente ordini în capul lui, Asasinul Anders se lăsă inspirat de ceea ce vedea dinaintea ochilor.

Agenție imobiliară, bancă, stație de autobuz, fumător…

Nu deținuse niciodată o pușcă sau un revolver, dar asta nu însemna că nu putea trage și el un glonț în întuneric.

— Cine e pe lista urii? Ești sigur că vrei să știi? spuse el, coborându-și vocea, vorbind din ce în ce mai încet.

Reporterul dădu din cap, cu o mină gravă.

— Nu-mi plac agenții imobiliari, spuse Asasinul Anders. Sau bancherii. Sau oamenii care fumează. Navetiștii…

Cu asta, termină de pomenit tot ceea ce văzuse și-și amintise că văzuse pe fereastră.

— Navetiștii? întrebă reporterul, surprins.

— Da – dumneata nu simți la fel?
— Nu. Adică, cum ai putea să-i urăști pe navetiști?
Asasinul Anders părea a-și fi intrat în propriul rol și duse până la capăt afirmația pe care o făcuse din întâmplare. Coborî și mai mult vocea și spuse chiar mai încet decât înainte:
— Ești cumva un *iubitor de navetiști*?
Reporterul de la *The Express* era deja speriat de-a binelea. Îl asigură pe asasin că nu-i iubea pe navetiști: el și prietena lui mergeau cu bicicleta la muncă și înapoi și, în afară de asta, nici măcar nu se gândise vreo clipă la ce atitudine ar fi trebuit să adopte față de navetiști.
— Nu-i suport nici pe bicicliști, spuse Asasinul Anders, dar navetiștii îs și mai răi. Și oamenii care muncesc în spitale. Și grădinarii.
Asasinul Anders era deja pe cai mari. Preoteasa se gândi că era mai bine să intervină, înainte ca reporterul și fotograful să-și dea seama că-și bătea joc de ei sau că n-avea nici cea mai vagă idee ce spunea sau câte ceva din amândouă.
— Mi-e teamă că va trebui să ne iertați, dar Asasinul Anders, adică Johan, aici, de față, are nevoie să-și facă somnul de amiază, cu o pastiluță galbenă și una portocalie. E important să ne asigurăm că nu se va întâmpla nimic grav în seara aceasta.

•

Interviul nu se desfășurase așa cum fusese plănuit, dar, cu puțin noroc, încă mai puteau întoarce roata în favoarea lor. Preotesei îi părea rău că cea mai importantă parte nu fusese inclusă în interviu, partea pe care o repetase cu asasinul ei de douăzeci de ori. Reclama, ca s-o numim așa.
Și, apoi, se întâmplă minunea. Și-a amintit! Fotograful deja se urcase la volan în mașina ziarului și reporterul era și el cu un picior înăuntru, când Asasinul Anders strigă după ei:
— Știți unde mă găsiți dacă aveți nevoie de un genunchi bușit! Nu sunt scump. Dar sunt bun.
Ochii reporterului se căscară cât două cepe. Îi mulțumi pentru informație, își trase și celălalt picior în mașină, își mângâie cu mâna dreaptă genunchiul încă intact, închise portiera și spuse fotografului:
— Dă-i drumul.

* * *

Prima pagină a ziarului *The Express* de a doua zi titra:

Cel mai periculos om al Suediei?
ASASINUL
ANDERS
Într-un interviu în exclusivitate:
„VREAU SĂ UCID
DIN NOU”.

Citatul nu era o reproducere exactă, dar când oamenii nu se puteau exprima într-un mod care să poată fi prezentat drept cap de afiș, atunci ziarul nu avea încotro decât să scrie ceea ce intenționase, după toate probabilitățile, să spună cel intervievat, și nu ceea ce spusese de fapt. Asta înseamnă jurnalism creativ.

În articolul care se întindea pe patru pagini, cititorii ziarului au descoperit ce persoană îngrozitoare era Asasinul Anders. Toate atrocitățile pe care le mărturisise în articol, dar, mai presus de asta, tendințele lui potențial psihopate: felul în care ura pe toată lumea, de la agenții imobiliari până la lucrătorii de la spital și la… navetiști.

•

Ura pe care o nutrește Asasinul Anders pentru mari segmente ale omenirii pare a nu avea limite. În cele din urmă se pare că nimeni, dar absolut nimeni, nu mai e în siguranță. Pentru că serviciile Asasinului Anders sunt de vânzare. Se oferă, în numele reporterului de la *The Express,* să spargă o rotulă, nu contează care rotulă sau a cui, pentru un preț rezonabil.

•

Dincolo de articolul principal despre întâlnirea dintre curajosul reporter și asasinul în discuție, ziarul a inclus și un interviu în exclusivitate cu un psihiatru care își dedicase jumătate din timpul alocat discuției ca să sublinieze faptul că el nu putea vorbi decât în termeni generali, iar cealaltă jumătate ca să explice că nu era posibil să-l închidă pe Asasinul Anders la nebuni, pentru că, din perspectivă medicală, nu se întocmiseră documentele necesare care să susțină că ar fi fost un pericol pentru el și pentru ceilalți. Desigur, a comis crime, dar, dintr-o perspectivă legală, plătise pentru ele. Nu era destul să se *vorbească* doar despre atrocitățile pe care cineva își imaginează că le va comite într-un viitor ipotetic.

Din argumentația psihiatrului, ziarul a conchis că societatea era cu mâinile legate până în momentul în care Asasinul Anders

avea să lovească din nou. Și probabil că era doar o chestiune de timp.

În loc de concluzie, au inclus o rubrică emoționantă scrisă de una dintre cele mai cunoscute personalități ale publicației. Începea așa: „Sunt o mamă. Sunt o navetistă. Și mi-e frică”.

După atenția pe care o primise de la *The Express,* începură să curgă cereri de interviuri din toate colțurile imaginabile ale Scandinaviei și din restul Europei. Recepționerul a acceptat câteva cereri de la publicații internaționale (*Bild Zeitung, Corriere della Sera, The Daily Telegraph, El Periódico* și *Le Monde),* dar nimic mai mult. Întrebările erau adresate în engleză, spaniolă și franceză și treceau prin filtrul preotesei care avea un mare talent lingvistic și care nu se deranja să răspundă cu ceea ce Asasinul Anders chiar spunea, ci cu ce ar fi trebuit să spună. Era exclus să-l mai lase de capul lui în fața camerelor de filmat și a vreunui jurnalist care înțelegea ce vorbea. Trioul nu avea cum să mai reînvie norocul care dăduse peste ei la *The Express*. În schimb, permițând altor canale de știri din Scandinavia să reproducă citate din *Le Monde,* de exemplu (afirmații făcute de asasin, distorsionate și rafinate de preoteasă), se asigurau că se publica materialul care trebuia.

— Cu siguranță ai talent în relațiile cu publicul, îi spuse Johanna Kjellander lui Per Persson.

— N-ar fi funcționat niciodată fără talentul tău pentru limbi străine, o lăudă, la rândul său, Per Persson.

Opt

Omul care devenise acum Asasinul Anders pentru un întreg popor și jumătate de continent se trezea cam în jurul orei unsprezece în fiecare dimineață. Se îmbrăca, în cazul în care apucase să se dezbrace de cu seară, și cobora în hol, pentru micul dejun, care consta în berea și sandvișurile cu brânză ale recepționerului.

După aceea, se odihnea o vreme înainte să înceapă să i se facă de-adevăratelea foame, undeva pe la trei după-amiază. Apoi se îndrepta spre un pub local pentru mâncare tradițională gătită și bere, multă bere.

Asta presupunând că nu era o zi de muncă, iar zilele de muncă deveniseră tot mai dese de când cu atenția pe care o primea din partea presei. Afacerea pe care o conducea cu recepționerul și preoteasa mergea atât de bine pe cât se putea aștepta. Avea tot felul de proiecte lunea, miercurea și vinerea; Asasinul Anders nu avea niciun chef să muncească mai mult de-atât. De fapt, n-avea niciun chef să muncească nici cât o făcea, mai ales că ajungea să spargă mai multe rotule decât avuseseră în plan. Desigur, nu era decât ceea ce oferise, în mod accidental, în timpul interviului, iar majoritatea celor care comandau diverse mutilări și dezmembrări se pare că aveau o imaginație cam limitată când era vorba să vină cu ceva gândit de ei!

Asasinul încercase să-și aranjeze întâlnirile în așa fel încât să aibă loc imediat după mâncărica lui gătită, dar înainte ca seara să se aglomereze. Dar cu drumurile cu taxiul încoace și încolo, o singură acțiune era îndeplinită cam într-o oră. Era important să mențină un echilibru în starea lui constantă de ebrietate. Dacă avea prea multe beri la bord înainte să se apuce de treabă, lucrurile puteau s-o ia razna. Câteva beri peste și risca o belea de o natură ceva mai dramatică. Deși nu atât de dramatică pe cât ar fi fost dacă ar fi adăugat la meniu și ceva tărie și niște pastile. Putea digera ideea tradițională a optsprezece luni în plus în închisoare. Dar nu putea să înghită încă optsprezece ani.

Cele mai bune ore, în cazul în care recepționerul și preoteasa aveau să-i comunice ceva partenerului lor de afaceri, erau cele între micul dejun de la unsprezece și prânzul de la trei. În perioada aceea, Asasinul Anders își revenea din mahmureala care îi dădea bătăi de cap, iar excesele zilei care se întindea dinaintea lui nu-și spuseseră încă ultimul cuvânt.

Întâlnirile lor puteau avea loc și spontan, însă aveau o ședință stabilită în mod obișnuit în fiecare luni, la unsprezece jumătate, în micul hol al hotelului care se întâmpla să aibă, într-un colț, o masă cu trei scaune. Oricum, Asasinul Anders își făcea, în general, apariția, asta dacă nu cumva era căzut la datorie pe undeva, prin vreun loc ciudat de prin oraș, și, drept urmare, n-avea cum să se prezinte la apel.

Ședințele urmau toate același tipar. Recepționerul îl servea cu o bere pe Asasinul Anders și cu o cană de cafea pe preoteasă, aducând una și pentru el. Apoi, urma o discuție despre noile

comenzi care fuseseră incluse în program, activitățile din perioada următoare, dezvoltarea financiară a afacerii lor și alte asemenea subiecte.

Singura problemă reală pe care o întâmpina afacerea lor era că asasinul, în ciuda tuturor sfaturilor bune pe care le primise, tot nu reușea, decât arareori, să deosebească stânga de dreapta, când venea vorba de rupt mâini și picioare. Preoteasa a încercat cu noi indicii: mâna dreaptă e aia pe care o folosești ca să dai noroc. La asta, asasinul îi răspunse că el nu prea era obișnuit să dea noroc. Era capabil să ridice paharul într-un toast, dacă atmosfera era prietenească, sau, dacă nu era, atunci își dădea seama că ambele mâini îi erau ocupate în același timp.

După asta, preoteasa s-a gândit că puteau scrie un S mare pe pumnul stâng al Asasinului Anders. Cu siguranță asta avea să-i rezolve problema. Asasinul dădu din cap, de acord cu propunerea lor, dar el se gândi că ar fi fost mai bine, ca să nu existe niciun dubiu, să-i deseneze și un D pe cealaltă mână.

Ideea lor se dovedi a fi, în același timp, și genială, și cretină: ceea ce era S pentru Asasinul Anders era, evident, D pentru persoana care avea marea neșansă de a sta în fața lui. Așa că planul n-a funcționat până când pumnul stâng al asasinului n-a fost marcat, șmecherește, cu D și viceversa.

•

Recepționerul era fericit să poată spune că rețeaua lui de clienți se lărgea, iar plângerile din partea acestora aproape că au încetat să mai apară de când pumnul stâng a schimbat locul cu pumnul drept; în plus, a mai anunțat că primiseră comenzi din Germania, Franța, Spania și Anglia. Totuși, nu primiseră nicio comandă din Italia: oamenii ăia păreau capabili să se descurce și singuri cu astfel de chestiuni.

Problema care se punea acum era dacă n-ar fi trebuit să-și extindă operațiunile. Era oare momentul să recruteze noi indivizi? Poate că Asasinul Anders știa vreun candidat potrivit, cineva care putea să rupă mâini și picioare, dar știa și unde să tragă linia. Și asta presupunând că asasinul însuși era ferm în hotărârea lui de a nu lucra mai mult de o oră, două pe zi, trei zile pe săptămână.

Asasinul Anders simți o critică subtilă în acele cuvinte și răspunse că poate el nu era la fel de interesat, precum recepționerul și preoteasa, în a aduna grămezi de bani și că el

avea bunul simț să înțeleagă cum se cuvine valoarea timpului liber. Era mai mult decât suficient că lucra trei zile pe săptămână și nu voia, cu niciun preț, să vadă cum vreun bătăuș tinerel umbla aiurea, agitându-se prostește și stricând bunul său renume, în timp ce el se bucura de timpul lui liber.

Și, apropo de țările alea pe care i le-au vânturat pe sub nas, avea un singur lucru de zis: nici în ruptul capului! Asasinul Anders nu era vreun xenofob, nu asta era problema – credea cu tărie că toți oamenii aveau aceeași valoare: voia să poată spune „salut” și „bună dimineața” și să se comporte civilizat în fața oricui urma să fie băgat în spital. Până la urmă, măcar atât datorăm celorlalte ființe umane, nu?

— Asta înseamnă respect, spuse Asasinul Anders, nemulțumit. Dar poate că voi doi n-ați auzit de așa ceva.

Recepționerul nu comentă nimic în privința viziunii asasinului despre cât respect era necesar ca să poți să faci schimb de politețuri cu cineva pe care urma să-l bați de să-i sune apa-n cap. În schimb, îi răspunse sarcastic că era conștient de faptul că Asasinul Anders nu aduna grămezi de bani. Să nu uităm că, în urmă cu doar câteva nopți, un jukebox zburase prin fereastra pubului preferat al asasinului pentru simplul motiv că nu avea muzica pe care o voia el.

— Cât te-a costat petrecerea *acelui* valoros timp liber? Douăzeci și cinci de mii? Treizeci? îl întrebă Per Persson, simțind o oarecare satisfacție pentru că a îndrăznit să pună asemenea întrebare.

Asasinul Anders îi răspunse că suma de treizeci de mii era mai aproape de adevăr și că acela nu fusese cel mai valoros incident din viața lui.

— Dar ce fel de persoană pune bani într-o mașină doar ca să-l asculte pe Julio Iglesias?

Nouă

Pentru Per Persson, faptul că viața a însemnat o imensă păcăleală era un adevăr concret. De vreme ce nu credea în puterea divină și de vreme ce bunicul lui era mort de mult, nu avea pe nimeni spre care să-și redirecționeze frustrările. Așa că,

încă de foarte devreme, din spatele biroului de la recepția hotelului, a hotărât să-i displacă întreaga lume, tot ce reprezenta ea și tot ce era în ea – inclusiv cele șapte miliarde de locuitori.

Nu avea niciun motiv clar din capul locului pentru care să facă o excepție din Johanna Kjellander, preoteasa care inițiase această prietenie cu el, încercând să-l păcălească. Dar ceva din suferința ei îi aducea aminte de a lui. Și chiar înainte ca prima zi în care se cunoscuseră să se termine, au împărțit pâinea și sarea (adică preoteasa i-a mâncat toate sandvișurile) și, pe lângă toate astea, au avut timp să devină parteneri în industria remodelării și reasamblării fizice.

Și-au dat seama din prima zi că aveau o afinitate unul pentru celălalt, chiar dacă recepționerului îi fusese mai greu s-o vadă decât preotesei. Sau poate că avea el nevoie de ceva mai mult timp.

Când aproape se făcea anul de când au intrat în afaceri, recepționerul și preoteasa aveau deja în jur de șapte sute de mii de coroane, în timp ce asasinul câștigase cam de patru ori mai mult. Din când în când, recepționerul și preoteasa se înfruptau bine împreună, însă, în încăperea din spatele biroului de la recepție, aveau pusă cuminte deoparte, într-o cutie de pantofi, mai bine de jumătate din suma de bani câștigată.

Per Persson, cel cam din topor, o completa pe curajoasa și creativa preoteasă Johanna Kjellander și viceversa. Ei îi plăcea aversiunea lui față de propria existență; se vedea în această aversiune pe ea însăși. Și, în cele din urmă, el, un om care, în toată viața lui, nu iubise niciodată pe nimeni, inclusiv pe sine însuși, se găsea lipsit de apărare în fața ideii că o altă persoană de pe pământul ăsta își dăduse seama de inutilitatea perfectă a restului omenirii.

După o vizită la Södermalm, ca să sărbătorească plata în avans a contractului cu numărul 100 – unul foarte avantajos, pentru fracturi duble, la mâini și la picioare, un număr nespecificat de coaste rupte și o reconfigurare de mutră –, cuplul se întoarse la hotel. Era așa o tensiune între ei, încât Per Persson se trezi întrebând-o pe Johanna Kjellander dacă nu-și mai amintea cumva de ziua aceea, cu multe luni în urmă, în care ea sugerase să-și încheie seara în camera lui.

Preoteasa își amintea întrebarea ei și răspunsul lui negativ.

— Nu crezi că ai putea să iei în calcul posibilitatea de a mai pune încă o dată întrebarea, aici și acum?

Johanna Kjellander zâmbi și îl întrebă, în schimb, dacă n-ar fi putut să-i spună verdictul înainte de a mai pune o dată întrebarea. Până la urmă, niciunei femei nu-i place să i se spună „Nu” de două ori la rând.

— Nu, spuse Per Persson.

— Nu, ce? întrebă Johanna Kjellander.

— Nu, n-o să ți se mai răspundă cu „nu” dacă mai întrebi o dată.

Reuniunea la nivel înalt, ținută pe saltea de doi dintre cei mai nefericiți oameni din țară, se dovedi a fi o plăcere absolută. Când luă sfârșit, preoteasa ținu o predică scurtă și, pentru prima dată, sinceră, pe tema credinței, speranței și iubirii, dintre care Pavel considera iubirea ca fiind cea mai mare dintre ele.

— Știa el ce știa, spuse recepționerul, care era de-a dreptul entuziasmat dându-și seama că era posibil să simtă ceea ce simțea, deși nu știa exact ce sentiment era acela.

— Bine, spuse preoteasa, continuându-și diatriba, Pavel a mai spus și multe prostii. Cum ar fi aceea că femeia a fost creată pentru bărbat și ar trebui să vorbească numai când i se adresează și că bărbații n-ar trebui să se culce cu alți bărbați.

Recepționerul sări peste bucata cu cine fusese creat pentru cine, dar spuse că nu-și amintea decât o situație, poate două, în care să fi fost mai bine dacă preoteasa și-ar fi ținut gura. În rest, în ceea ce privește cine se culca cu cine, prefera oricând un popă feminin unui asasin de gen masculin, dar nu înțelegea ce legătură avea Pavel cu toate astea.

— Din partea mea, m-aș culca mai degrabă cu suportul de la bicicletă decât cu Asasinul Anders, spuse preoteasa. Dar, altfel, sunt complet de acord cu tine.

Când recepționerul se întrebă ce avea de zis Biblia în privința relațiilor sexuale dintre o femeie și un suport de biciclete, preoteasa îi aduse aminte că, pe vremea lui Pavel, bicicletele nu erau inventate. De altfel, nici suporturile de biciclete.

Și nimeni nu mai avu nimic de adăugat la cele spuse, în schimb, începură un alt summit, care era la fel de lipsit de ură precum cel pe care tocmai îl arhivaseră.

* * *

O vreme, totul părea să meargă în direcția potrivită. Preoteasa și recepționerul împărțeau, cu bucurie și satisfacție, autentica lor nemulțumire față de lume, în care includeau întreaga populație a Terrei. Povara pe care o duceau se înjumătățise, de vreme ce fiecare purta pe umerii săi trei miliarde și jumătate de oameni, față de cele șapte miliarde pe care le-ar fi dus singuri. În plus (evident) un număr considerabil de indivizi care nu mai erau pe lume. Printre ei: bunicul recepționerului, întregul arbore genealogic al familiei preotesei și – nu în ultimul rând! – Matei, Marcu, Luca și Ioan și toți ceilalți din carte, care o persecutaseră (și continuau s-o persecute) pe Johanna Kjellander.

În timp ce noii îndrăgostiți își câștigaseră cele șapte sute de mii de coroane, Asasinul Anders avea, conform contractului, 2,8 milioane. Dar, cum era în stare să bea de unul singur, jumătate de noapte, cât pentru un pub întreg, nu reușea să economisească niciodată mai mult de câteva mii de coroane. Banii pe care îi câștiga se duceau în același ritm în care veneau. Dacă vreodată banii lui chiar ajungeau să se adune în grămezi care să merite un astfel de nume, atunci atmosfera în pub se însuflețea și mai mult, ca atunci când jukeboxul a zburat pe fereastră.

— Nu puteai măcar să-l scoți din priză înainte? îl întrebase a doua zi, cu oarecare precauție, patronul pubului, pe mușteriul lui de toate zilele, acum rușinat.

— Mda, recunoscuse Asasinul Anders, ar fi fost o alternativă rezonabilă.

În fapt, un astfel de incident le convenea de minune recepționerului și preotesei, pentru că, atâta vreme cât Asasinul Anders nu făcea ce făceau ei – adică să umple cutiile de pantofi cu bani –, era nevoit să împartă dreptatea în stânga și-n dreapta în numele celor care-și permiteau ca altcineva să facă asta după propria lor definiție a conceptului.

Ceea ce recepționerul și preoteasa nu știau era că, în decursul ultimului an, Asasinul Anders începuse să simtă din ce în ce mai acut că viața era lipsită de speranță. În cea mai mare parte, abia dacă era conștient de asta. Își petrecuse toată viața împărțind raționamente cu pumnii. Nu era ușor să apelezi la aceleași metode în ceea ce te privește. Așa că recursese la alcool și mai devreme în zi și cu și mai mult aplomb decât înainte.

Chestia asta îl ajutase. Dar era necesar să-și satisfacă această nevoie constant. Și felul în care recepționerul și preoteasa începuseră să umble unul lângă celălalt, zâmbind fericiți, nu-i îmbunătățise starea. Ce dracu’ era așa de nostim? Că nu mai avea mult până să revină la vechile lui obiceiuri?

Poate că nu era o idee așa de rea să termine odată cu toate, să grăbească procesul, să-l omoare pe primul idiot care-i ieșea în cale și să se mute iar la bulău pentru încă vreo douăzeci sau treizeci de ani – adică exact soarta pe care se hotărâse s-o evite. Un avantaj ar fi fost că, până să iasă el iar de la mititica, recepționerul și preoteasa își vor fi trăit traiul și-și vor fi mâncat mălaiul lor romantic. Cuplurile noi și iubărețe rar mai erau la fel după douăzeci de ani.

Într-o dimineață, într-o încercare nefamiliară și stânjenitoare de a pătrunde în miezul lucrurilor, asasinul se întrebă care era sensul. Spre exemplu, care fusese sensul întregului incident cu jukeboxul?

Evident că ar fi putut să tragă cablul din perete. Dar asta ar fi însemnat ca Julio Iglesias să ia o pauză și fanii lui să înceapă s-o ia razna. Patru bărbați și patru femei la o masă: în cel mai bun caz, ar fi fost de ajuns să-i șteargă un dos de palmă celui mai vocal dintre masculi; în cel mai rău caz, ar fi trebuit să-i culce pe toți opt la pământ. Și dacă ar fi avut parte și de cel mai mic ghinion și unul dintre ei nu s-ar mai fi ridicat de la pământ, l-ar fi așteptat alți douăzeci de ani de închisoare, plus sau minus vreo zece.

O soluție mult mai practică ar fi fost să-i lase pe cei opt prostovani să-și aleagă muzica pe care și-o doreau. Cu excepția cazului în care cineva trebuie să tragă linie, în mod absolut, la Julio Iglesias.

Pentru Asasinul Anders, a ridica jukeboxul și a-l azvârli pe fereastră, punând capăt serii lui și a tuturor celorlalți, îi permisese sinelui său distructiv să preia controlul asupra sinelui său extrem de distructiv. Funcționase. Fusese cam scump, dar – element crucial – îi permisese să se trezească la el în pat, și nu într-o celulă de închisoare, așteptând transportul spre o cazare cu un caracter ceva mai permanent.

Jukeboxul îi salvase viața. Sau, mă rog, și-o salvase singur, folosindu-se de jukebox ca de o armă. Oare asta însemna că întoarcerea la bulău nu era o chestiune inevitabilă, așa cum

începuse vocea lui interioară să-l tot cicălească? Dar dacă exista o viață *dincolo* de violență și, dacă stătea să se gândească bine, poate chiar o viață care să nu presupună jukeboxuri zburând prin aer?

Dacă așa stăteau lucrurile – unde o putea găsi și unde l-ar fi putut duce?

Se gândi bine. Deschise prima bere din acea zi. Și în curând pe a doua. Și uită la ce se gândea, iar nodul din stomac îi dispăru și noroc și pace bună la neamuri!

Berea era apa vieții. A treia dintr-o serie era întotdeauna cea mai delicioasă.

Hai noroc!

Se gândi.

Zece

Apoi veni ziua în care cei trei fură nevoiți să-și țină promisiunea făcută contelui. De data asta, victima era un client care luase un Lexus RX de 450h la un test drive în timpul weekendului și care reușise să rămână fără mașină. Îi fusese furată.

Sau asta susținea el.

În realitate, o ascunsese în Dalarna, acasă la sora lui, care, în loc să se gândească bine la ce făcea, și-a tras o poză în spatele volanului și a postat-o pe Facebook. De vreme ce toată lumea pe Facebook știe pe cineva care știe pe cineva care știe pe cineva, n-a durat multe ore și contele a și aflat adevărul. Clientul mincinos nici măcar n-a avut timp să-și dea seama în ce se băgase că s-a și trezit cu fața spartă și cam toți dinții, mai mult sau mai puțin, scoși din gură. Datorită vârstei automobilului și prețului de vânzare pe care contele îl avusese în vedere (era nouă și foarte scumpă), s-au dus pe apa sâmbetei și o rotulă, și o tibie.

Nu fusese decât o slujbă obișnuită, ca oricare alta, dar, conform înțelegerii pe care o puseseră la cale cu nouăsprezece luni în urmă, în preț trebuiau incluse și cele două brațe ale tipului care jucase blackjack mult prea prost pentru binele lui și aproape că scăpase basma curată, din cauza unui copil.

Asasinul Anders își îndeplini misiunea, cu precizie (era întotdeauna mai simplu să rupă ambele brațe, de vreme ce nu mai era nevoit să-l aleagă pe cel care trebuia). Și probabil că acesta ar fi fost finalul poveștii, dacă nu i-ar fi dat prin cap să ia în considerare vorbele blânde pe care i le spusese preoteasa când se întâlniseră prima dată. Parcă îi zisese ceva despre cât de cumsecade fusese el pentru că respectase un copil mic.

Preoteasa făcuse, culmea culmilor, referire la Biblie. Dar dacă mai erau astfel de lucruri în cartea aceea? Că doar era mai grasă decât dracul însuși. Poate că erau povești care l-ar putea face să... se simtă bine? Să devină altcineva? Pentru că, în mintea lui, era ceva care apărea și dispărea la intervale, ceva ce își tot dăduse interesul, și reușise până atunci să îngroape în băutură...

Avea să stea de vorbă cu preoteasa în ziua următoare și ea avea să-i spună. În ziua *următoare*. Întâi, la crâșmă. Era deja patru jumătate, după-amiaza.

Doar dacă...

Ce-ar fi fost dacă, până din urmă, s-ar fi oprit la hotel și-ar fi rugat-o pe preoteasă să-i explice una-alta, câte ceva despre câte ceva, și apoi să bea ca să stingă eternul lui ghem din stomac? El nu trebuia să vorbească cine știe ce, în timp ce ea îi explica: putea doar să asculte. Plus că oricând putea să și bea în același timp.

* * *

— Ascultă, preoteaso, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Vrei să împrumuți niște bani?

— Nu.

— S-a terminat berea din frigider?

— Nu. Tocmai am verificat.

— Atunci, ce vrei?

— Să vorbesc ceva cu tine, tocmai ți-am zis.

— Despre ce?

— Despre cum funcționează Dumnezeu și Isus, și Biblia, și toate chestiile astea?

— Cum? întrebă preoteasa, care ar fi trebuit să intuiască de pe-atunci spre ce belea mare se îndreptau.

Prima discuție teologică dintre asasin și preoteasă începu cu Asasinul Anders spunându-i că, din câte înțelesese el, preoteasa

știa cam tot ce era de știut despre religie. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi început cu începutul…

— Cu începutul? Ei bine, se spune că, la început, Dumnezeu a creat Cerurile și Pământul și că toate astea s-au întâmplat cam acum șase mii de ani, dar sunt unii oameni care consideră că…

— Nu, fir-ar al dracu', nu începutul ăla. Cum a început pentru tine.

În loc să fie precaută, preoteasa era surprinsă și încântată. Ea și recepționerul erau înțeleși de ceva vreme că aveau să deteste pe toată lumea împreună, mai degrabă decât fiecare de unul singur. Dar nu-și împărtășiseră, cu adevărat, poveștile lor de viață, cel puțin nu dincolo de faptele superficiale. Când se ivea ocazia, preferau să-și dedice timpul lucrurilor minunate pe care doi oameni le puteau face împreună, și nu amărăciunii și cauzelor acesteia.

În același timp, și abia acum își dădea seama de lucrul acela, Asasinul Anders rumegase totul în liniștea lui, de unul singur. Acest fapt, evident, se putea transforma într-o adevărată catastrofă, pentru că, dacă se apuca de citit cărți despre cum să întorci celălalt obraz, când slujba lui era taman pe dos, adică în sfărâmarea maxilarelor și a nasurilor lunea, miercurea și vinerea, ei bine, ce s-ar fi întâmplat atunci cu planul lor de afaceri?

Poate că un gură-cască ocazional ar putea fi de părere că preoteasa ar fi trebuit să-și dea seama de asta de la bun început. Și că ar fi trebuit să-l prevină și pe recepționer. Dar, întâmplător, nu era niciun gură-cască de față, iar preoteasa era doar un simplu om (și, în același timp, un intermediar destul de dubios între om și Dumnezeu). Și, dacă cineva voia să afle despre viața ei, fie el un criminal dement și un bătăuș pe măsură, atunci ea nu putea decât să se supună bucuroasă. Și cu asta basta.

Așa că-l invită pe Asasinul Anders să asculte povestea vieții ei, o poveste pe care numai perna ei o mai auzise până atunci. Era conștientă că individul avea să-i ofere aceeași rezonanță intelectuală ca o pernă de la IKEA, dar acest lucru era eclipsat de faptul că cineva era dispus s-o asculte.

— Ei bine, la început tatăl meu a creat iadul pe pământ, începu preoteasa.

Fusese forțată să devină preot de către tatăl ei, care, evident, prin forța naturii, nu era de acord cu ideea de femei preot. Nu pentru că femeile preot erau ceva împotriva voinței lui Dumnezeu, căci nu era încă sigur de asta, ci pentru că locul femeilor era la bucătărie și, din când în când, la cererea soților lor, în dormitor.

Ce putea să facă Gustav Kjellander? În familia Kjellander, preoția mergea din tată-n fiu și așa a fost de la sfârșitul anilor 1600 încoace. N-avea nimic de-a face cu o chemare anume sau cu credința în Dumnezeu. Era o tradiție pe care toată lumea o respecta, o poziție în societate. De asta, argumentul fiicei lui, cum că nu credea în Dumnezeu, n-avusese cine știe ce ecou. Conform cu spusele tatălui ei, ea urma să devină *obligatoriu* preot sau, în caz contrar, avea el grijă s-o facă să-și blesteme zilele.

Deja de câțiva ani încoace, Johanna Kjellander se întreba cum de făcuse ce-i impusese taică-său? Încă nu avea răspuns, dar tatăl ei o ținuse sub papuc de când se știa ea. Una dintre primele ei amintiri de când era mică era cea a tatălui ei spunându-i că avea să-i omoare iepurele. Dacă nu se ducea la timp la culcare, dacă nu strângea masa după ea, dacă nu lua note bune la școală, iepurele avea să fie ucis, din milă, pentru că un iepure avea nevoie de un stăpân responsabil, unul care respecta regulile, nu de cineva ca *ea.*

Și apoi, în timpul meselor: felul în care tatăl se întindea peste masă, apuca farfuria din fața ei, se ridica în picioare, se ducea la coșul de gunoi și-i arunca mâncarea, cu farfurie cu tot. Auzise greșit ce i se spusese. Dăduse greșit răspunsul. Făcuse greșit ce avea de făcut. Sau, pur și simplu, ea însăși *era greșită.*

Acum, Johanna Kjellander se întreba cam câte farfurii aruncase tatăl ei de-a lungul anilor? Cincizeci?

Asasinul Anders o asculta concentrându-se cu mare atenție, pentru că nu știi niciodată când se spune ceva ce merita recepționat. Nu punea la socoteală istorisirea despre tatăl ei: fusese clar, de la bun început, că babalâcul merita o săpuneală bună și că, cel mai probabil, asta ar fi rezolvat problema. Sau, dacă nu era îndeajuns, atunci se impunea a doua bătaie de să-i sune apa-n cap.

În cele din urmă, Asasinul Anders fuse nevoit s-o spună pe șleau, doar ca să pună capăt văicărelilor preotesei. Trecuse o

veșnicie, și ea nu ajunsese mai departe de ziua în care împlinise șaptesprezece ani, când tatăl ei o scuipase și-i spusese: „O, Dumnezeule, cât trebuie să mă urăști, de mi-ai dăruit o fiică! M-ai pedepsit cu adevărat, Doamne”. Nici taică-său nu credea în Dumnezeu, cum, de altfel, n-o făcea nici ea, dar credea în pedepsirea altora cu ajutorul lui Dumnezeu.

— Te rog, preoteaso, îmi dai adresa moșneagului ca să mă duc acolo cu o bâtă de baseball și să-i predic niște bune moravuri? Sau o predică mai lungă, chiar, după câte se pare. Brațe sau picioare? Hai să zicem și cele stângi, și cele drepte, nu? Tu alegi.

— Mulțumesc pentru ofertă, spuse preoteasa, dar vine prea târziu. Tata a murit acum vreo doi ani, în a patra duminică după Sfânta Treime. Când am primit vestea, eram în amvon, ținând o predică despre iertare și cum să nu-ți judeci aproapele. Dar n-a ieșit așa cum o gândisem. Stăteam acolo, în picioare, și-i mulțumeam satanei că l-a luat pe tata acasă. Să zicem că n-a fost bine primită. Nu-mi amintesc foarte bine totul, dar cred că l-am numit într-un fel pe tata, ceva care se leagă de organele genitale feminine…

— Pizdă?

— Nu e nevoie să intrăm în detalii, dar enoriașii m-au întrerupt, m-au dat jos din amvon și mi-au arătat ușa. Deși, evident, știam deja unde era.

Asasinul Anders voia cu tot dinadinsul să știe care fusese cuvântul acela porcos pe care-l folosise, dar trebui să se mulțumească să afle că alegerea pe care o făcuse preoteasa stârnise așa un moment de stupoare, încât două dintre cele mai devotate oi ale congregației își aruncaseră cărțile de imnuri înspre ea.

— Atunci *trebuie* să fi fost…

— Hai, hai! interveni preoteasa, apoi își continuă povestirea. Am plecat și am rătăcit aiurea până în duminica următoare, când l-am găsit pe prietenul nostru comun, Per Persson, în parc, pe o bancă. Și apoi te-am cunoscut pe tine. Și, dintr-una într-alta, iată, acum, noi doi ne aflăm aici.

— Da, așa e, aici ne aflăm, spuse Asasinul Anders. Acum putem să ne întoarcem la ce zice Biblia despre viață, în genere, ca discuția asta să ducă, totuși, undeva?

— Dar tu ești ăla care a vrut să… tu ai vrut să-ți zic despre…

— Da, da, dar nu un roman întreg.

Unsprezece

Nevoia Johannei Kjellander de a împărtăși cuiva – oricui, nu conta persoana! – faptele esențiale ale copilăriei ei o făcu să-i amintească Asasinului Anders că *el* venise la *ea* și trebuia să se comporte frumos. Pe scurt, trebuia să-și țină gura până când termina ea.

Asasinul Anders nu era tocmai genul de persoană pe care s-o pui la punct, dar, de vreme ce-i oferise o bere în timp ce-i spunea toate astea, o lăsă în plata Domnului.

— Mersi, îi zise el.

— Ți-am zis să-ți ții gura.

•

Johanna fusese abuzată în fiecare zi a vieții ei, din ziua în care se născuse, în fel și chip, mai puțin fizic: Avusese trei kilograme și jumătate când taică-su a atins-o prima și ultima dată. A ridicat-o în brațe, a ținut-o puțin mai strâns decât ar fi fost necesar, i-a adus chipul aproape de al lui și i-a șuierat în ureche: „Ce cauți aici? Nu te vreau. Mă auzi? *Nu te vreau”.*

— Cum *ai putut* face așa ceva, Gustav? îl întrebase epuizată mama Johannei.

— Eu sunt cel care decide ce pot și ce nu pot face, mă auzi? Să nu cumva să mă mai contrazici vreodată, îi spuse Gustav soției, înapoindu-i copilul.

Nevasta l-a auzit și s-a supus. În următorii șaisprezece ani, nu l-a mai contrazis niciodată pe bărbatul ei. În schimb, când nu s-a mai putut suporta pe ea însăși, s-a dus și s-a aruncat direct în mare.

Gustav a fost furibund când, două zile mai târziu, trupul nevestei dispărute a fost aruncat de valuri pe țărm. Așa cum menționase și mai înainte, tatăl ei nu fusese un ins violent, dar Johanna văzuse pe chipul lui că ar fi putut s-o omoare pe maică-sa pe loc; asta dacă n-ar fi fost deja moartă.

— Auzi, acuși trebuie să mă duc să mă cac, o întrerupse Asasinul Anders. Mai durează mult?

— Ți-am zis o dată să-ți ții gura cât vorbesc, ripostă preoteasa. Fă același lucru și cu partea din spate, dacă e musai, pentru că nu te duci nicăieri până nu termin ce am de spus.

Asasinul Anders n-o văzuse niciodată așa hotărâtă. Iar vizita lui la baie nu era chiar așa de urgentă – era doar plictisit. Oftă și o lăsă în pace să continue.

La trei ani după moartea mamei ei, venise timpul ca Johanna să plece de acasă la studii înalte. Tatăl ei avusese grijă s-o conducă pe fată cu o mână de fier, așa cum o făcuse întotdeauna, cu scrisori și telefoane.

Preoția nu e genul de statut pe care să-l obții într-o zi. Johanna a trebuit să adune un număr substanțial de credite la teologie, exegeză, hermeneutică, pedagogie religioasă și alte materii, doar ca să fie acceptată în ultimul semestru la Institutul Pastoral al Bisericii Suediei din Uppsala.

Cu cât mai mult se apropia fiica de împlinirea dorințelor tatălui ei, cu atât mai frustrat devenea părintele de starea de fapt. Johanna era și rămânea o femeie: în esență, era nevrednică să ducă mai departe tradiția familială. Gustav Kjellander se simțea prins între importanța menținerii unei tradiții seculare pe de o parte și sentimentul că își trăda strămoșii – pentru că Johanna era fiică, și nu fiu – de cealaltă parte. Își plângea singur de milă, îi ura pe Dumnezeu și pe fiică-sa în mod egal, așa cum știa că (dacă exista într-adevăr un Dumnezeu) și el îl ura pe el, iar fiică-sa ar fi simțit la fel, dacă ar fi îndrăznit.

Singura răzvrătire de care era capabilă Johanna nici măcar nu-și merita numele. Și-a dăruit întreaga ei capacitate intelectuală disprețuirii lui Dumnezeu, lipsei credinței în Isus și despicatului firului în patru în toate poveștile biblice. Reducând la nimic credința protestantă, pură și evanghelică, îl înjosea și pe tatăl ei, reducându-l și pe el la nimic. Totuși, nespunând nimănui că era o necredincioasă atât de pornită, a reușit să fie hirotonisită într-o zi ploioasă de iunie. Nu era doar ploioasă. Era și foarte vântoasă, în prag de furtună. Erau doar vreo patru grade – în iunie! Nu cumva a dat și grindina?

Johanna râse batjocoritor în sinea ei. Dacă acele capricii ale vremii în ziua de hirotonisire erau felul lui Dumnezeu de a protesta față de alegerea ei profesională, asta era tot ce putea?

Odată ce ploaia și grindina s-au oprit, și-a făcut bagajele și s-a întors acasă, la Sörmland. Prima dată a intrat într-o congregație la o aruncătură de băț de casa părintească și aflată sub supravegherea tatălui. Patru ani mai târziu, în acord cu planurile făcute, Johanna preluă congregația familiei Kjellander, devenind preot parohial. Tatăl ei se pensionase, probabil intenționând să țină în continuare frâiele, dar a făcut cancer la stomac – ca să vezi! – și astfel s-a dovedit că putea fi învins, în cele din urmă! Ceea ce Dumnezeu a încercat să facă o viață întreagă (asta, dacă s-a chinuit vreo clipă, măcar), cancerul a rezolvat în trei luni. Prin urmare, din senin și direct din amvon, fiica lui i-a urat drum bun în iad. Când a folosit acel cuvânt, desemnând organul sexual femeiesc, aplicat bărbatului care pentru enoriași reprezentase întruparea congregației timp de treizeci și trei de ani, a fost picătura care a umplut paharul.

— Poți să-mi zici, odată pentru totdeauna, dacă a fost sau nu „pizdă?” îi spuse Asasinul Anders.

Preoteasa îi întoarse o privire care îi spunea „Ai primit o dispoziție cât se poate de clară să-ți ții gura, nu?”

Experimentul congregației de a avea la cârmă o preoteasă se terminase. Tatăl era mort; fiica era liberă. Și șomeră. Și, după o săptămână pe străzi, soioasă și flămândă.

Dar, patru sandvișuri cu șuncă și o sticlă de sirop de zmeură mai târziu, și ea căpătase o casă și o slujbă nouă. I-a mers bine de la început și, chiar și după doi ani, banii încă curgeau. Și, evident, găsise și iubirea! Ce bine ar fi fost dacă asasinul care stătea acum în fața ei ar fi renunțat să-i mai ceară să discute despre Biblie…

— Așa, Biblia, spuse Asasinul Anders. Dacă ai terminat cu flecăreala aiurea, poate reușim și noi să ajungem la subiect.

Preoteasa se simți jignită de lipsa de interes a asasinului pentru istorisirea ei și pentru soarta vieții ei, în general. Și de simplul fapt că el deschisese gura, încălcând flagrant regula pe care o impusese ea și care era încă în vigoare.

— Nu mai vrei încă o bere? îl întrebă ea.

— Ba da, rogu-te! în sfârșit!

— Ei bine, pune-ți pofta-n cui.

Doisprezece

Una din doctrinele centrale ale lipsei de credință a Johannei Kjellander, absolventa de teologie nou-hirotonisită, fusese aceea că cele patru evanghelii fuseseră scrise, fără niciun fel de dubiu, mult după moartea lui Isus. Dacă a existat vreodată un om care să meargă pe apă, să facă mâncare din piatră seacă, să ajute betegii să meargă, să alunge demonii din oameni în porci și chiar să se ridice și să meargă, deși era mort de trei zile – dacă a existat un astfel de bărbat (sau chiar o astfel de femeie), de ce a fost necesar să treacă o generație, două sau mai multe ca să se deranjeze cineva să așeze pe hârtie toate lucrurile pe care, chipurile, le-ar fi făcut omul acela?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Asasinul Anders. Dar i-a făcut pe betegi să meargă? Zi-mi mai multe despre asta!

Preoteasa observă că asasinul găsea miracolele mult mai convingătoare decât îndoiala însăși, dar nu se dădu bătută. Îi explică faptul că doi dintre cei patru evangheliști avuseseră la dispoziție, când și-au scris propriile evanghelii, textele unui al treilea. Nu e de mirare că mărturiile lor erau asemănătoare. Dar ultima, cea a lui Ioan, venise cu o căruță de chestii noi, inventate, *la o sută de ani* după ce Hristos atârnase pe cruce. A susținut dintr-odată că Isus era calea, adevărul și viața, că era lumina lumii și pâinea vieții și tot ce venea între.

— Calea, adevărul și viața, spuse Asasinul Anders, cu o oarecare undă de reverență în voce. Și lumina lumii!

Preoteasa continuă, spunându-i că, dacă tot veni vorba, părți din evanghelia lui Ioan nici măcar nu fuseseră scrise de Ioan. Cineva inventase chestii noi mai bine de trei sute de ani mai târziu, inclusiv o scenă celebră în care Isus spune că cel care este fără de păcat ar trebui să arunce primul piatra. Tipul care a venit cu faza asta, oricine o fi fost, probabil că încercase să spună că nimeni nu e fără de păcat, pentru că n-a dat nimeni cu piatra, dar întrebarea era ce treabă avea povestea asta cu Biblia.

— Trei sute de ani! Pricepi? spuse preoteasa. Mai rău decât dacă m-aș apuca eu acum să inventez chestii care *chipurile* au avut loc în timpul Revoluției Franceze și cine ce a avut de zis – și

apoi toți istoricii lumii ăsteia să citească ce-am zis eu, să dea din cap și să fie de acord cu mine!

— Mda, spuse Asasinul Anders, fără să asculte mai mult decât ar fi vrut. Isus avea dreptate, asta e clar. Cine, pe lumea asta, e fără de păcat?

— Dar nu asta am vrut să spun…

Asasinul se ridică brusc în miezul argumentației preotesei. Pubul părea să-l cheme la el.

— Ne vedem miercuri la aceeași oră, OK? spuse el.

— Nu cred că miercuri o să pot…

— Minunat. Pa.

Treisprezece

Întâlnirile dintre preoteasă și asasin aveau loc din ce în ce mai des. La început, preoteasa nu văzuse niciun motiv pentru care să-i aducă recepționerului la cunoștință și, după o vreme, nici nu mai îndrăzni s-o facă. Se chinuia din răsputeri să facă în așa fel încât discuțiile lor să n-o ia pe panta pe care inevitabil se îndreptau. Asasinul Anders începuse să nu mai fie mulțumit de el însuși și să se exprime ca atare, spunând că voia ca preoteasa și Dumnezeu să-i arate calea spre a deveni un om mai bun. Dacă Johanna Kjellander îi dădea de înțeles că nu avea nici timpul necesar, nici energia, el o amenința cu refuzul de a lucra sau/și de a rupe niște oase.

— Nu vreau cine știe ce la început, doar așa, puțin, spuse el, ca să mai calmeze spiritele. Până la urmă, suntem colegi. Și, în plus, Biblia zice că…

— Da, da, răspunse preoteasa.

Singura ei opțiune era să-l târască pe Dumnezeu prin noroi, astfel încât să-l facă pe Asasinul Anders să gândească ce era mai rău despre el. Prin urmare, citând din Cartea lui Iov, îi spuse că principala trăsătură în comun între Asasinul Anders și Dumnezeu era că amândoi omorau oameni, dar, spre deosebire de Dumnezeu, Asasinul Anders îi ierta pe copii.

— Odată, a ucis zece copii dintr-o lovitură, doar ca să-i demonstreze satanei că acest lucru nu-l făcea pe tată să-și piardă credința.

— Zece copii? Și mama lor ce-a avut de zis?

— Deși principalul ei scop în viață era să tacă din gură și să se supună, se spune că nu i-a convenit. Și, dă-ți tu seama așa – nu înțeleg de ce. Dar, după câteva faze din astea, când sus, când jos, Dumnezeu i-a dat tatălui *alți* zece copii. Îmi imaginez că nevasta bosumflată a trebuit să-i nască asta, dacă nu cumva i-au fost livrați prin poștă. Nu se spune nimic despre așa ceva.

Asasinul Anders rămase tăcut câteva secunde. Căuta în memorie o modalitate rezonabilă prin care să-și explice situația, chiar dacă nu se pupa întocmai cu ce-și spusese în sinea lui. Preoteasa văzu că era tulburat: exista o speranță!

Fostul asasin plătit mormăi mai întâi că Domnul le-a trimis zece copii *noi*... Ăsta era un lucru bun, nu? La care preoteasa răspunse că poate Dumnezeu nu era tocmai blândețea întruchipată, dacă nu și-a dat seama că, dată fiind relația pe care o au cu părinții, copiii nu erau interschimbabili precum cauciucurile la mașină.

Cauciucurile la mașină? În vremea lui Iov? între timp, Asasinul Anders găsise o cale mai bună de a continua discuția:

— Care a fost expresia aceea pe care ai folosit-o deunăzi, când te-am apostrofat pentru că tot arunci, în dreapta și-n stânga, cu cuvinte grele?

— Ah, nu! Preoteasa știa foarte bine unde voia asasinul să bată. Nu-mi aduc aminte, minți ea.

— Nu, ai zis despre căile Domnului că sunt... incomprehensibile.

— Ar fi trebuit să zic nestatornice sau absolut demente, îmi pare rău...

— Și apoi ai zis că *înțelepciunea lui Dumnezeu este infinită și nu poate fi înțeleasă de om,* nu-i așa?

— Nu – adică da – adică am zis că oamenii tind să se ascundă în spatele unor astfel de cuvinte când au nevoie să explice inexplicabilul. Ca, de exemplu, capacitatea lui Dumnezeu de a distinge între zece copii și patru roți de mașină.

Asasinul Anders continuă să asculte numai ce voia el să audă. Și o contrazise corespunzător:

— Îmi aduc aminte de o rugăciune pe care o zicea mama când eram mic – o știi, vita aia cu dinții sparți. N-a fost așa groaznică la început, înainte ca băutura s-o nenorocească – așa, cum

venea? „Dumnezeu, care iubește copiii,/ Veghează asupra mea…”

— Așa, și?

— Cum adică, „așa, și?” Ai auzit-o și tu. Dumnezeu iubește copiii. Toți suntem copiii lui, apropo. Am citit asta chiar ieri, cât eram pe budă și…

Preoteasa îl opri pe asasin la jumătatea frazei. N-avea nevoie să audă și cealaltă bucată. Deja o păcălise să-i dea un exemplar din Noul Testament, iar el îl lăsase pe un scaun de toaletă în baia de la etajul întâi. Probabil că dăduse peste Evanghelia după Ioan. Oricum, nu mai avea niciun fel de muniție rămasă, cu excepția problemei teologice centrale, și anume aceea care pune întrebarea, cum se poate ca lumea să fie așa cum e, dacă Dumnezeu era bun și atotputernic. S-a vorbit până la refuz și despre acest subiect, ca despre oricare altul, dar poate că Asasinul Anders nu se gândise vreodată la aceste aspecte. Poate că mai era o șansă ca…

La un moment dat, preoteasa fu întreruptă. Asasinul Anders se ridică și spuse ce avu de spus.

Și cu asta, catastrofa deveni realitate.

— De azi înainte n-o să mai bat pe nimeni. Nici n-o să mai beau alcool. De azi înainte, îmi pun viața în mâinile lui Isus. Vreau banii pe ultima slujbă, cea de ieri, și o să donez banii la Crucea Roșie. Apoi o să ne despărțim, cum s-ar zice.

— Dar… nu poți să faci asta, spuse preoteasa. Nu voi permite să…

— Nu vrei permite? Cum ziceam, de azi înainte nu mai bat pe nimeni. Dar sunt sigur că Isus nu va avea nimic împotrivă să fac două excepții – tu și recepționerul.

Paisprezece

Au urmat o noapte și o dimineață în care preoteasa n-a pus geană pe geană. Când soarele începu să strălucească printre storuri, își dădu seama că nu avea încotro decât să-l trezească pe recepționer și să-i mărturisească adevărul: din greșeală, îl făcuse pe Asasinul Anders să-l găsească pe Hristos, și Hristos, la

rândul lui, îl făcuse pe Asasinul Anders să renunțe la alcool și la bătutul oamenilor pe bani.

Începând de ieri.

Începând de acum, singurii oameni de pe pământ pe ale căror capete avea de gând să le mângâie cu pumnul erau ei. Și chiar asta plănuia să facă, dacă nu se străduiau să-i împlinească doleanțele.

— Doleanțele lui? se întrebă recepționerul, confuz.

— Ei bine, îi datorăm treizeci și două de mii de coroane și vrea să-l plătim, ca să dea banii Crucii Roșii. Cred că asta era.

Recepționerul se ridică în capul oaselor. Simți nevoia să-și verse nervii pe cineva, dar nu știa pe cine. Bunicul, preoteasa, Asasinul Anders și Isus îi veneau mai la îndemână. Totuși, știa că n-avea niciun rost.

Nu era nimic de făcut decât să se ridice din pat, să ia micul dejun, să se așeze la biroul lui nenorocit de la recepția hotelului și să gândească logic să vadă încotro se îndreptau acum toate astea.

Deci afacerea lor de sfărâmat oase pe bani nu mai avea pe nimeni care să rupă, propriu-zis, oasele, ceea ce presupunea că nu mai aveau să obțină niciun fel de venit de pe urma ei. Răzbunarea pe bunicul său fusese întreruptă – asta dacă nu cumva Asasinul Anders avea să se răzgândească. Pentru ca un astfel de lucru să se întâmple, ei doi erau nevoiți să-l deturneze de pe calea lui Dumnezeu, a lui Hristos și a Bibliei, triada care avea o asemenea influență nefastă asupra lui, și să-l îndrepte din nou înspre alcool, crâșme și tăiatul frunzei la câini.

Per Persson abia dacă avu timp să împărtășească aceste gânduri preotesei, că fostul asasin își și făcu apariția – cu cel puțin două ore mai devreme decât o făcuse vreodată până atunci.

— Dumnezeu fie cu voi, spuse el, în loc să le ceară bere și sandvișuri, cum îi fusese obiceiul până acum.

N-avea cum să-i fie ușor să treacă de la alcoolism la abstinență totală în decurs de o zi. Recepționerul bănuia că în mintea Asasinului Anders se ducea o luptă cumplită, chiar dacă Isus încă se ținea bine pe poziții. Asta îl îndemnă pe Per Persson să pornească o ofensivă pe cât de rapidă, pe atât de riscantă. Operațiunile rapide și riscante erau specialitatea preotesei, așa

că recepționerul se simți, în curând, mândru nevoie mare când își dădu seama că rezultatul avea să fie cel pe care-l prevăzuse.

— Să înțeleg că o să vrei un sandviș cu brânză, ca de obicei, dar sigur o să vrei împărtășanie, în loc de bere, ca o persoană care și-a dedicat viața lui Hristos.

Asasinul Anders înțelese partea cu sandvișul, dar nu și restul. Nu văzuse până acum cum arăta o biserică dinăuntru și habar n-avea nici ce era aceea împărtășanie.

— Juma de sticlă, aș zice, pentru că e încă dimineață, spuse Per Persson, punându-i dinainte niște vin roșu lângă sandvișul împachetat în plastic.

— Dar eu nu beau alcool.

— Da, înțeleg acest aspect – orice, cu excepția vinului de împărtășanie, iese din discuție. Sângele Domnului. Vrei să îndepărtez eu ambalajul din jurul trupului lui Hristos?

Preoteasa înțelese ce voia să facă recepționerul și îi veni în ajutor.

— Nu am ajuns atât de departe în studiul evanghelic, spuse ea. Dar sunt convinsă, Domnule Asasin Anders, că îți iei credința în serios și că nu vrei să neglijezi partea cu îngurgitatul trupului și sângelui lui Hristos, așa cum se întâmplă din ce în ce mai des în lumea noastră seculară.

Asasinul Anders n-avea nici cea mai vagă ideea ce era aia o lume seculară și nu înțelegea ce legătură avea Isus cu haleala – dar credea că înțelegea ideea ca, în numele lui Hristos, să dea pe gât o sticlă de vin, să alunece mai bine sandvișul lui cu brânză. Ceea ce ar fi fost fantastic, pentru că, undeva în toată pălăvrăgeala aia, se pare că era și ceva după care urlau intestinele lui. Fusese o decizie pripită aceea de a renunța la băutură complet.

— Ei bine, nimeni nu-i perfect, spuse el, cu atât mai puțin noi, cei care abia am descoperit această credință. Bănuiesc că, acum că sunt întru Hristos, nu am de ales. Dar cu Hristos am făcut cunoștință azi-noapte – asta nu înseamnă că am rămas în urmă cu juma de sticlă?

Și gata, se întâmplase. În mijlocul nenorocirii ăleia, iată și un mic succes. Până la momentul acela, Asasinul Anders era deja convins că cel care mergea pe urmele lui Isus ar face bine să înceapă diminețile și după-amiezile cu împărtășania de rigoare și să purceadă spre o împărtășanie mai substanțială seara,

înainte de împărtășania nocturnă, gratis pentru toată suflarea și care începea undeva după nouă seara. Păstră cele treizeci și două de mii de coroane pe care plănuise să le doneze Crucii Roșii ca să poată investi în sângele lui Hristos.

Numai că decizia lui de a nu mai lucra încă mai era în vigoare. Aveau patru comenzi în așteptare, toate primite înainte ca Hristos să dea peste Asasinul Anders. După acea întâlnire, recepționerul avea să fie destul de vag când era contactat de posibili clienți. Le spunea fie „Avem agenda plină momentan”, sau „Întâmpinăm anumite probleme tehnice”. Dar n-avea cum s-o țină așa la nesfârșit. Oare venise momentul să renunțe la afacere? Până la urmă, erau niște sume frumușele în cutiile de pantofi – nu pentru nebunul de asasin, dar suficient pentru recepționer și destul de iubita lui preoteasă.

Da, fuse de acord iubita lui. Nu erau semne de îmbunătățire – adică, de înrăutățire – în ceea ce privește credința Asasinului Anders în Dumnezeu. Așa că preoteasa și recepționerul nu văzură niciun motiv pentru care să mai aibă de-a face cu el. Din punctul ei de vedere, asasinul și Isus n-aveau decât să continue să meargă unul lângă altul, de preferință pe marginea unei prăpăstii, dacă se nimerea vreuna în cale.

Putea să trăiască și fără hotelul Coasta Mării, spuse ea, dar se obișnuise să-l aibă pe Per Jansson prin preajmă. Era ca și cum ei doi erau împotriva tuturor, și ar fi fost mai mult decât fericită să împartă ambele cutii de pantofi, precum și viața ei, în vecii vecilor, dacă el așa considera de cuviință.

Era ceva special la o femeie care, asemenea lui, nu înțelegea până la capăt sensul bătăliilor pe care ți le servea viața. Cu toate astea, braț la braț, luptaseră cu tărie împotriva tuturor. Așa că și Per Persson era dornic să continue pe aceeași cale pe care o apucaseră deja, cu condiția ca ea să țină minte până la urmă cum îl chema.

Cincisprezece

Cutiile de pantofi din spatele biroului de la recepție conțineau aproape șase sute de mii de coroane de împărțit între preoteasă și recepționer. Astea erau economiile lor comune. În plus, mai

exista o sută de mii de coroane, bani în avans pentru servicii neprestate încă; erau nevoiți să dea banii aceia înapoi, de vreme ce nu era niciun semn că Asasinul Anders și Isus aveau să se despartă în curând.

Să dea înapoi treizeci de mii plus treizeci de mii plus patruzeci de mii de coroane la trei dintre gangsterii cu jumătate de normă sau cu normă întreagă, din periferiile Stockholmului, nu era tocmai ceva ce recepționerul aștepta cu nerăbdare. În parte pentru că asta însemna o sută de mii de coroane mai puțin la ciorap și apoi pentru că acești clienți așteptau, în mod evident, rezultate de banii lor, nu banii înapoi, fără dobândă. Așa, în linii mari, caracterul clientelei lor nu era dintre cele mai permisive, flexibile sau înțelegătoare. Exista o posibilitate destul de accentuată ca, în încercarea lor de a explica de ce Asasinul Anders încetase să mai bată oameni, recepționerul și preoteasa să primească niște reacții ceva mai puțin plăcute.

— S-ar putea ca cea mai bună opțiune pe care o avem e să trimitem banii prin poștă, fără vreo explicație anume, și apoi să spălăm putina, spuse recepționerul, gânditor. Nu știe nimeni cum ne cheamă și n-o să lăsăm prea multe indicii în urma noastră – nici noi nu ne-am găsi prea ușor, dacă am încerca să ne căutăm.

Preoteasa rumegă în tăcere ce îi spusese recepționerul. El își dădu seama că ea ar fi avut nevoie de ceva mai mult timp să cugete – la urma urmelor, era vorba să pună pe jar, într-un fel sau altul, trei bandiți. Recepționerul continuă:

— Am putea, la fel de bine, să ne gândim să păstrăm banii – cei trei or să fie furioși oricum ai da-o. Noi doi chiar avem o șansă foarte bună de a nu fi depistați deloc. Eu am fost plătit întotdeauna la negru și, din câte știu, nu sunt trecut ca rezident nicăieri. Și nici măcar n-am avut vreme să-ți trec numele în registrul de intrări, înainte să treci de la oaspete al hotelului la partener de afaceri și de viață. Toată lumea știe numele individului din camera șapte, dar noi, evident, o să-l lăsăm aici pe stimabilul Trimis al Domnului. Sunt convins că o să se distreze explicându-le celor trei clienți cum Isus s-a pus de-a curmezișul și cum foștii lui colegi s-au cărat fără să lase o adresă de corespondență. În plus, s-a întâmplat ca, în graba lor, să ia din greșeală toți banii clienților lui.

Preoteasa încă nu zicea nimic.

— Greșesc? întrebă recepționerul.

Preoteasa clătină domol din cap.

— Nu, spuse ea, nu greșești. Adică gândești bine, dar cumva prea defensiv. Dacă tot ne-am apucat să escrocăm niște indivizi pe care niciun om cu toată țigla pe casă nu s-ar gândi să-i escrocheze – de ce să nu-i escrocăm pe toți? Și de ce să nu le luăm cât încape? Și chiar puțin peste. O sută de mii e o sumă frumușică, dar cred că ești de acord că... să zicem... zece milioane sunt o sumă chiar mai frumoasă, nu?

Preoteasa îi aruncă recepționerului un zâmbet de Mona Lisa, iar el îi zâmbi firav înapoi. Trecuseră doi ani și mai bine de când ea îl abordase pe banca aceea din parc, în speranța că avea să-l pungășească de vreo douăzeci de coroane pentru o rugăciune într-un ambalaj ieftin. Această întâlnire a făcut din ei întâi dușmani, apoi parteneri, apoi prieteni și, în cele din urmă, un cuplu. Și acum aveau să-și ia zborul împreună. Era minunat. *Partea asta* era minunată. Dar tot restul (bunicul, tata, mama, milioanele și hoții), cum rămânea cu toate astea?

Zece milioane însemnau de o sută de ori mai mult de o sută de mii.

Cât de mare era riscul, în cazul ăsta? Și ce credea ea că aveau să facă ei, amândoi cu banii ăia, dacă nu să se iubească, în cel mai bun caz, în bogăție, mai degrabă decât în sărăcie?

Recepționerul nu avu timp să pună întrebarea, pentru că Asasinul Anders veni dinspre hol, lălăind. „Domnul fie cu tine”, cântă el, într-o voce atât de scăzută, încât îl irită pe recepționer.

Din fericire, avusese timp să scoată factura pe care o pregătise ca răzbunare pentru tot.

— Sunt doi ani și treizeci și șase de săptămâni de când domnul Andersson n-a plătit această factură, spuse el. Două sute și douăzeci și cinci de coroane pe noapte. Dacă suntem generoși, asta înseamnă cam două sute douăzeci de mii.

Cu ceva timp în urmă, oricine ar fi sugerat, într-o așa manieră, ca el să plătească pentru găzduire, și-ar fi luat-o din plin, dar acum nu mai era cazul.

— Dar, dragă, scumpul meu recepționer, spuse Asasinul Anders, noi nu-i putem servi în egală măsură pe Dumnezeu și pe Mammon.

— Așa o fi, n-o fi așa, dar, dacă e așa, atunci ăștia o să înceapă cu Mammon, spuse recepționerul, și o să vedem mai încolo dacă mai e timp și pentru celălalt.

— Bine punctat, interveni preoteasa.

— N-ar fi și mai bine dacă ai începe prin a-mi pregăti un sandviș cu brânză? întrebă Asasinul Anders. Aduceți-vă aminte că trebuie să vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă și eu încă n-am mâncat nimic până acum. Adică n-am primit *trupul lui Hristos,* cum zicem noi.

Și preoteasa era iritată de fostul asasin, iar ea chiar știa Biblia:

— „Ferice de voi care sunteți flămânzi acum”, Luca șase, versetul douăzeci și unu, spuse ea.

— Oh, veni reacția recepționerului. N-aș vrea să-i distrug domnului Andersson starea ridicată de binecuvântare. Sunt sigur că măcar atât pot face pentru el, să mă abțin de la a-i oferi un sandviș. Mă întreb dacă nu cumva mai e și altceva ce aș putea evita să fac pentru el? Dacă nu, îi urez o zi frumoasă.

Asasinul Anders pufni pe nas, dar își dădu seama că n-avea cum să primească ceva de mâncare decât dacă se ducea la pub. Era flămând rău, așa că se grăbi să plece, mormăind în barbă că Domnul veghea asupra tuturor lucrurilor pe care le facem și că preoteasa și recepționerul ar fi făcut bine să se hotărască de partea cui erau înainte să fie prea târziu.

Și așa preoteasa și recepționerul rămaseră din nou singuri. Preoteasa îi explică la ce se gândise:

— Ei bine, în loc să recunoaștem că descreieratul care tocmai a plecat s-a îmbolnăvit de religie, am putea, în schimb, împânzi vestea că, dimpotrivă, Asasinul Anders este mai feroce ca niciodată și că nu mai cunoaște niciun fel de limite. O perioadă o să acceptăm comenzi pentru asasinate, genunchi sparți, ochi scoși din cap, mă rog, orice, atâta vreme cât e foarte scump. După care o ștergem.

— Adică… să dispărem? Fără să belim niciun ochi?

— Nici măcar unul – nici măcar unul de sticlă! În parte pentru că noi nu facem genul ăsta de chestii. Și apoi, pentru că nu avem pe nimeni care s-o facă pentru noi…

Recepționerul făcu niște calcule. Cât timp puteau să ia comenzi fără să presteze vreun serviciu? Două sau trei săptămâni? Plus una sau două în plus, dacă se foloseau de

scuza că Asasinul Anders era bolnav și-și cereau iertare pentru întârzieri. Să zicem, în total, patru săptămâni. Dacă își vindeau marfa cu tupeu maxim, ar fi putut aduna bani pentru șase sau șapte crime, de două ori mai mult pentru fracturi complicate și încă de două ori mai mult pentru acte de violență tradiționale.

— Ai zis zece milioane, spuse recepționerul, care era responsabil de finanțe și contracte. Eu aș zice, mai curând douăsprezece.

Pe de o parte, zece până la douăsprezece milioane de coroane; de cealaltă, o mulțime de gangsteri din Stockholm scoși serios din minți.

Iarăși, pe de o parte: recepționerul și preoteasa vor fi dispărut fără urmă – la urma urmelor, nimeni nu știa cum îi cheamă și nici cine erau. De cealaltă: gangsterii care n-aveau să se oprească vreodată să-i caute.

— Ei, ce zici? îl întrebă preoteasa.

De dragul expresiei artistice, recepționerul rămase tăcut vreme de câteva secunde. Apoi copie surâsul ei de Mona Lisa și spuse că singura modalitate de a afla vreodată dacă ar fi trebuit să facă ceea ce aveau de gând să facă era s-o facă și gata.

— Deci rămâne stabilit? întrebă preoteasa.

— Rămâne stabilit, răspunse recepționerul. Domnul fie cu noi.

— Poftim?

— Era o glumă.

Șaisprezece

Paisprezece milioane și patru sute de mii de coroane mai târziu, recepționerul și preoteasa își făcură fiecare un bagaj imens, în valize nou cumpărate, una galbenă și una roșie, pregătite pentru plecarea lor permanentă, programată pentru acea după-amiază.

Piața reacționase cu mult entuziasm la noile oferte, mult mai violente, ale firmei. Preoteasa și recepționerul erau surprinși de cât de mulți oameni erau dispuși să plătească pentru a-i elimina pe oamenii din preajma lor. Ultimul, doar cu câteva zile în urmă, fusese un ins nevolnic care le spusese despre un vecin care construise, la limita de 4,2 m a proprietății lui, un coteț de găini,

încălcând regula care spunea că nu avea voie decât la 4,5 m. Și când nevolnicul i-a zis chestia asta vecinului, acesta din urmă a început să se strâmbe la nevasta nevolnicului. Nevolnicul era mult prea nevolnic ca să-i bage mințile în cap vecinului cu pumnul și, dacă cineva ar fi făcut asta pentru el, vecinul avea să-i întoarcă favoarea nevolnicului cu prima ocazie după ce se va fi recuperat. Așa că nevolnicul îl voia dispărut din calea lui odată pentru totdeauna.

— Din cauza unui coteț de găini? întrebă recepționerul. De ce nu te duci să faci o plângere la primărie? Regulile sunt reguli, nu?

— Da, dar se pare că sârma pe care a pus-o el acolo nu intră în categoria garduri, așa că, tehnic, el avea tot dreptul.

— Și pentru asta merită să moară?

— A strâmbat-o pe nevastă-mea, îi lămuri nevolnicul. Preoteasa văzu că recepționerul era pe cale să uite că viața vecinului avea să fie cruțată și că singurul lucru cu care avea să se pricopsească nevolnicul erau niște finanțe la fel de nevolnice. Așa că a intervenit și a schimbat subiectul:

— De la cine ați auzit de Asasinul Anders și de disponibilitatea serviciilor lui?

— Ei bine, mai întâi au fost articolele în ziare și mi-am propus să-l țin minte, pentru că nu e prima dată când vecinul meu m-a supărat. Și când situația a devenit acută, tot ce-a trebuit să fac a fost să întreb cum să ajung aici la... mda, cam dubioasă zonă...

Povestea părea plauzibilă. Preoteasa îl informă că, în acest caz, dreptatea avea să-l coste opt sute de mii de coroane.

Nevolnicul dădu din cap, mulțumit. Erau toate economiile lui de-o viață, dar merita.

— O să aveți banii miercuri. E bine?

Da, era bine. Plecarea lor era programată pentru joia care tocmai venise. Tot ce știau preoteasa și recepționerul despre viitorul lor comun era că avea să fie complet finanțat, că avea să înceapă în curând – foarte curând, chiar în ziua aceea – și că nu includea niciun fost asasin, salvat recent din calea pierzaniei.

— Plecați undeva? îi întrebă Asasinul Anders, ieșind în oraș să-și umple burdihanul cu ceva trup de-al lui Hristos și (mai presus de orice) cu sângele lui.

Întâmplarea făcea că, în zilele acelea, aproape întotdeauna mergea tocmai în cele mai centrale cartiere ale capitalei, schimbând puburile de câte ori era nevoie. În suburbii nu prea mai avea cui să propovăduiască voia Domnului, nu fără să-și ia înjurături la schimb. Oamenii din districtul lui aflaseră că fostul asasin era acum inofensiv, așa că, în momentul în care a insistat să citească din Sfânta Scriptură cu voce tare, în timpul unui meci televizat între Arsenal și Manchester United, au îndrăznit să-i spună să se care.

Deși valizele erau vizibile prin ușa de lângă biroul de la recepție, norocul lor era că nu același lucru era valabil și pentru pernele de bani cu care aveau să le umple îndată.

— Mai voiai ceva? întrebă recepționerul, care nu se simți dator să-l informeze și pe bietul asasin.

Ca să nu mai vorbim de faptul că mai rămăseseră doar câteva ore și apoi nu ar mai fi fost nevoiți să-l vadă vreodată în viața lor.

— Nu, nimic. Mergeți în pace, spuse Asasinul Anders, hotărându-se în sinea lui să încerce unul din puburile de cartier din Södermalm.

Zona dădea pe afară de atâta bere, dar asasinul era convins că avea să găsească undeva și un pahar de poșircă.

•

Luă un loc în pubul Soldaten Švejk din Östgötagatan și comandă două pahare de Cabernet Sauvignon. Chelnerița veni îndată cu o tavă și puse un pahar dinaintea Asasinului Anders, care îl dădu peste cap, în timp ce ea se hotăra unde să-l pună pe celălalt. Asasinul schimbă paharul numărul unu cu numărul doi și comandă paharele cu numerele trei și patru.

— Dacă tot ești aici, domnișoară.

Sângele lui Isus, amestecat cu cel al Asasinului Anders, îi dădea o seninătate de-a dreptul dumnezeiască. Se uită în jur și întâlni privirea unui străin. Ia stai puțin... Era ceva familiar la el. Un ins la vreo patruzeci de ani, cu o halbă de bere în mână. Ia te uită, dacă nu era unul din indivizii din cele mai recente sejururi la bulău – *ultimul* lui sejur la bulău! Fuseseră în același grup de terapie... Nu era el tipul care nu se mai oprea din bodogănit? Gustavsson sau Olofsson sau ceva asemănător?

— Asasinul Anders! Mă bucur să te văd, spuse Gustavsson sau Olofsson.

— Și eu pe tine! Gustavsson parcă?

— Olofsson. Pot să mă așez?

Evident că putea, indiferent cum îl chema, pentru că Asasinul Anders îl identificase imediat drept un potențial client de convertit.

— Sunt întru Hristos acum, deschise el subiectul, prietenos.

Reacția pe care o primi nu era tocmai cea așteptată. Olofsson începu să râdă și, când Asasinul Anders continuă să-i povestească cu aplomb, acesta începu să râdă și mai tare.

— Păi salut și ție! spuse el în cele din urmă, luând un gât zdravăn de bere.

Asasinul Anders fu cât pe ce să-l întrebe ce era așa de nostim, când Olofsson își coborî vocea și-i spuse:

— Am aflat că o să te duci să-i faci lui Ox[4] de petrecanie.

— Ce zici?

— Nu-ți face griji, nu spun nimănui o boabă. Frate-miu e ăla care a plătit comanda. O să fie minunat să scăpăm de el. Ce porc împuțit! Îți aduci aminte ce i-a făcut soră-mii?

Ox era un gangster mare și prost, ca toți cei de teapa lui, care se găsea mai tot timpul când în închisoare, când afară; un ins atât de mare, încât își închipuia că asta îi dădea dreptul să bată pe toată lumea care nu-i făcea pe plac. După aceeași logică, a atacat-o, la un moment dat, pe iubita sa. Ea, la rândul ei, nu era tocmai cel mai mare giuvaier pe care Dumnezeu l-a dăruit lumii: lucra ca asistent social la domiciliu și petrecea mult timp făcând copii după cheile de la casele bătrânilor pe care îi îngrijea, ca să le dea fraților ei. Ei așteptau o vreme, apoi se duceau în vizită și goleau casa de toate obiectele de valoare. Dacă moșnegii erau acasă, profitau de ocazie să-i bage în sperieți.

Dar Ox fusese de părere că toate cheile ar fi trebuit să ajungă la el, motiv pentru care, mai întâi a bătut-o pe prietenă, apoi pe unul dintre frați, până i-a băgat în spital. Și chiar atunci, celălalt frate stătea față în față cu Asasinul Anders, într-un pub în Stockholm, mulțumindu-i…

— Cum adică să-i fac de petrecanie lui Ox? Nu mai fac de petrecanie nimănui. Cum tocmai ți-am zis, eu sunt întru Isus acum.

— Întru cine?

---

[4] În limba engleză, în original: bou. (N.t.).

— Isus, pentru numele lui Hristos. Sunt salvat de pe calea pierzaniei.

Olofsson îl privi cu atenție pe Asasinul Anders.

— Și atunci cum rămâne cu cele opt sute de mii de coroane ale fratelui meu? Banii i-ai încasat deja.

Asasinul Anders îi ceru lui Olofsson să se calmeze. El, care trăia acum întru Hristos, nu se mai ocupa cu comenzi de asasinate ale aproapelui lui și cu asta basta. Olofsson trebuia să caute în altă parte cele opt sute de mii de coroane ale fratelui său.

În altă parte decât în buzunarul în care ajunseseră banii? Olofsson nu era un laș de felul lui. Se ridică și făcu un pas spre porcul care era pe cale să-l păcălească pe frate-său de aproape un milion de coroane. *Bașca, dobitocul ăsta bea vin*?

O secundă mai târziu, Olofsson zăcea crucificat pe podea. Salvat sau nu, Asasinul Anders nu întorcea celălalt obraz. Ba nici pe primul. În schimb, pară atacul lui Olofsson cu brațul stâng (sau fusese cel drept?) și-l puse la pământ cu un croșeu de dreapta (oare fusese stânga?). Trebuia să vadă pe viitor cum funcționa toată chestia asta cu întorsul obrazului.

Chelnerița veni cu alte două pahare de vin, ochii îi căzură pe Olofsson și întrebă ce se întâmplase. Asasinul Anders îi spuse că prietenul lui băuse puțin cam prea mult, dar era sigur că avea să-și revină în curând, însă ultimul lucra pe care l-a făcut, înainte să pice ca bolovanul, a fost să promită că avea să plătească nota pentru amândoi.

Dădu pe gât unul din cele două pahare de pe tava chelneriței și îi spuse acesteia că tipul adormit pe podea probabil că avea să-l vrea pe celălalt când se va trezi. Asasinul Anders păși peste Olofsson, îi mulțumi chelneriței și o șterse. Se îndrepta spre un hotel anume din periferiile din sudul Stockholmului unde, în acel moment, valizele, una roșie și una galbenă, erau pregătite pentru ceea ce se putea presupune a fi o spălare de puțină pe înserat.

— Cam cu câți bani? mormăi Asasinul Anders în sinea lui.

Era clar ca bună ziua că îi luă ceva mai mult să ajungă la niște concluzii. Și nimeni nu putea să spună despre el că avea darul vorbirii.

Dar prost nu era.

Șaptesprezece

Încă o oră și n-ar mai fi fost nevoie să-l vadă vreodată pe prostănacul de asasin. Dar, în pub, Asasinul Anders dădu peste cine nu trebuia și ajunsese la concluzia care trebuia. Și de asta stătea acum în mijlocul încăperii, lângă valiza galbenă și cea roșie, deschizându-le și dând de bancnote peste tot.

— Ei? fuse tot ce avu de zis.

— Paisprezece milioane patru sute de mii de coroane, spuse recepționerul pe un ton resemnat.

Preoteasa încercă să-și salveze și viața, și situația.

— Patru milioane opt sute de mii sunt, evident, ale tale. Poți să faci ce vrei cu banii ăștia: să-i dai Crucii Roșii, Armatei Salvării și oricui ți se pare ție potrivit. E important pentru noi să nu rămâi cu mâna goală. A treia parte din venituri e a ta. Fără nicio urmă de îndoială!

— Pentru mine? spuse Asasinul Anders.

„Pentru mine” era tot ce putea creierul lui să gândească în momentul acela. Fusese mult mai simplu înainte, când nu avea atât de mult de cugetat. Tot ce avea de făcut era:

1. să-i bată pe preoteasă și pe recepționer de să le sune apa-n cap
2. să ia valizele pline cu bani
3. să plece.

Dar zilele acelea simțea că binecuvântarea venea mai curând prin a da, decât prin a lua; era mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea acului, decât pentru cineva bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Și nu trebuia să râvnești nici la una, nici la alta.

Deși… nu, erau niște limite. Și îl auzise pe Isus vorbindu-i. „Scapă de prefăcuții ăștia doi, de fariseii ăștia care te-au folosit atâta timp. Ia toți banii și ia-ți viața de la capăt altundeva”.

Acestea erau cuvintele lui Hristos, de la cap la coadă, și Asasinul Anders le-a împărtășit ca atare preotesei și recepționerului.

În momentul acela, recepționerul începuse deja să simtă panică în mod serios, intuind faptul că avea să vină în curând vremea să se pună în genunchi și să-l implore să-i cruțe viața. Timp în care preoteasa era mai degrabă curioasă.

— Chiar ți-a vorbit ție Isus? Gândește-te, numai, în toți anii ăștia, de când sunt ambasador între tărâmul celor lumești și celor nelumești, mie nu mi-a adresat niciun cuvânt.

— Și nu crezi că nu a fost așa pentru că ești o impostoare? o întrebă Asasinul Anders.

— Bănuiesc că se poate și asta, răspunse preoteasa, dând din cap. Dacă supraviețuiesc în următoarele minute, o să încerc să verific asta cu el. Încă o întrebare scurtă, înainte să începi să ne căsăpești.

— Da?

— Ce zice Isus că ar trebui să faci după asta?

— Cum ți-am zis, să iau banii și să plec.

— Da, sigur, ai dreptate. Dar, mai precis? Cam toată lumea din țara asta știe cine ești. Îți dai seama de chestia asta, nu? Vei fi recunoscut oriunde te vei duce. Și ai pe urmele tale aproape toți infractorii din zonă, de joasă speță sau de carieră. Nu ți-a zis Isus despre toate astea?

Asasinul Anders tăcu. Și apoi mai rămase așa încă o vreme.

Preoteasa presupuse că încerca din nou să intre în vorbă cu Isus și poate că nu primea răspuns. Dacă așa stăteau lucrurile, spuse ea, Asasinul Anders n-ar fi trebuit s-o ia personal: poate că intervenise ceva și Isus era prins în altă parte. Avea atâtea lucruri de făcut: să umple plasele goale cu pește, să aducă înapoi din morți fiii văduvelor, să alunge diavolii din oamenii care nu puteau vorbi… Erau dovezi în acest sens în capitolul cinci din Evanghelia după Luca și în capitolul nouă din cea a lui Matei, dacă Asasinul Anders n-o credea pe cuvânt.

Recepționerul simțea că-și pierde mințile. Chiar era cel mai potrivit moment să-l provoace?

Dar Asasinul Anders nu se simțea provocat. Femeia avea dreptate! Isus probabil că era tot timpul ocupat până peste cap. Trebuia să se descurce singur de data asta. Sau să ceară sfatul altcuiva. Ca, de exemplu, nenorocitei de preotese.

— Ai vreo sugestie? întrebă el, posac.

— Mă întrebi pe mine sau pe Isus? a vrut să știe preoteasa, dar întâlni privirea furibundă a recepționerului: *Nu întinde coarda*!

— Te întreb pe tine, pentru numele lui Hristos, spuse Asasinul Anders.

Zece minute mai târziu, preoteasa reuși să afle ce se petrecuse la Soldaten Švejk: despre cum bravul asasin l-a culcat la pământ pe unul din frații Olofsson care îl amenințase (mai întâi pară cu stânga, apoi croșeu dreapta și cu asta, basta), și despre concluzia pe care o trăsese asasinul din conversația de dinainte de knockout – adică aceea conform căreia preoteasa și recepționerul erau pe cale să-l lase pe partenerul lor de afaceri în curul gol.

— Fostul partener de afaceri, încercă recepționerul să se bage în seamă. Toată chestia asta a început când te-a găsit pe tine greva.

— M-a găsit Isus! Ce dracu' e atât de greu de priceput? Și doar pentru asta, îmi futeți mie existența?

Preoteasa interveni ca să oprească o dispută pentru care nu aveau timp. Fu de acord cu descrierea faptelor așa cum o prezentase asasinul, chiar dacă nu era tocmai exprimarea pe care ar fi ales-o el. Dar acum era momentul să privească spre viitor și să acționeze rapid, de vreme ce nu știa nimeni când avea să se hotărască prietenul din pub al Asasinului Anders să se culeagă de pe podea, să-și adune toată furia la un loc și s-o ia la goană. Probabil fuguța la frate-său să-i spună ce și cum.

— Cândva, de curând, m-ai întrebat dacă n-am vreo sugestie cum am putea să continuăm toată tevatura. Răspunsul meu este da!

Cel mai bun plan era ca ei să plece împreună. Sarcina preotesei și a recepționerului avea să fie să-l protejeze pe Asasinul Anders, să nu fie dibuit, cu tot ce presupunea asta. Aveau să împartă banii din valize, frățește; că doar erau puțin peste cinci milioane de coroane de căciulă, dacă includeau și banii câștigați într-o manieră ceva mai cinstită de preoteasă și recepționer (nu mult mai cinstit, dar cât de cât, acolo).

Nu știau foarte sigur unde aveau să meargă, dar, cu o zi în urmă, recepționerul se dusese în vizită la o veche cunoștință a Asasinului Anders, contele, de la care a cumpărat o rulotă; era loc să trăiască în ea trei oameni o vreme, deși nu fusese proiectată decât pentru doi.

— O rulotă? întrebă Asasinul Anders. Cât ai dat pe ea?

— Nu cine știe ce, îi răspunse spășit recepționerul.

Per Persson plecase de-acolo cu mașina, cu promisiunea ca, vinerea următoare, Asasinul Anders să vină s-o plătească și să

dea raportul și cu privire la dublul asasinat pe care îl comandase contele.

— Dublul asasinat pe care l-a comandat contele?

— Da, comandat și plătit, dar nu comis. Unul din competitorii principali ai contelui în vânzarea de mașini și, la fel și pentru contesă, doar că la ea era vorba de un competitor în traficul de medicamente și droguri. Îmi imaginez că nu vor să fie atâția cai în aceeași cursă, așa că s-au gândit că merită să dea un milion și șase sute de mii de coroane pentru asta.

— Un milion șase sute de mii de coroane… care acum se află într-una din aceste valize?

— Da, în aia roșie.

— Și contele și contesa n-or să-și primească asasinatele?

— Doar dacă Isus insistă să te întorci la lucru, însă noi nu avem niciun motiv să sperăm că așa va fi. Ce vor primi însă va fi o înștiințare cum că au și o rulotă furată. Există o șansă ca să devină cei doi conți cei mai furioși clienți, în ligă cu un număr frumușel de alți clienți supărați. Așa că, poate ar fi cazul să pornim totuși în călătoria noastră spre o destinație necunoscută.

Nu era ușor, în acel moment, să te cheme Johan Andersson. Și nu îl ajuta foarte mult nici faptul că era cunoscut sub porecla de Asasinul Anders, recent salvat intru Hristos – și nici că singurii prieteni pe care îi avea pe lumea asta erau doi dușmani sinceri care, dintr-odată, în loc să fie bătuți de să le sune apa-n cap, preferau să se mute într-o rulotă împreună cu el.

Isus continua să fie la fel de vorbăreț precum Zidul Plângerii, în timp ce preoteasa și recepționerul vorbeau întruna. În ciuda a toate astea, însă, după mintea lui, cei doi păreau să fi găsit singura soluție rezonabilă.

Aș putea să te tentez cu o jumătate de sticlă de sânge al lui Isus, așa, ca pentru drum? încercă recepționerul marea cu degetul.

Asasinul Anders se hotărî.

— Da, poți. Sau chiar o sticlă întreagă, după o zi ca asta. Haide, să-i dăm bice.

Optsprezece

Fostul pușcăriaș Olofsson, omul care fusese culcat la pământ de un fost coleg de bulău, proaspăt creștinat, întâlnit într-un pub din Södermalm, și-a revenit după doar câteva minute. S-a purtat execrabil cu medicii de pe ambulanța care tocmai sosise, înjură biata chelneriță care voia să fie plătită, dădu de perete paharul de Cabernet Sauvignon și ieși, clătinându-se pe picioare. În mai puțin de jumătate de oră, era acasă la fratele său Olofsson (nu era ieșit din comun ca în cercurile lor, de foști deținuți, să sară peste numele de botez). De îndată ce fratele mai mic i-a explicat celui mai mare cum stăteau lucrurile, Olofsson și Olofsson porniră de îndată spre hotelul Coasta Mării, să-și facă dreptate.

Hotelul părea părăsit. Erau vreo câțiva oaspeți confuzi, rătăcind prin holul de la recepție, întrebându-se unde era recepționerul: nu aveau acces la cheile de la camerele lor. Un alt oaspete aștepta de cel puțin zece minute să se cazeze. Insul le-a zis lui Olofsson și Olofsson că a tot sunat la recepție, dar că nu i-a răspuns nimeni și că, atunci când a sunat la hotel de pe telefonul lui mobil, tot el fusese singura persoană prin preajma telefonului de la recepție care ar fi putut răspunde.

— Și voi ați rezervat o cameră aici? întrebă individul.

— Nu, răspunse Olofsson.

— N-am rezervat nimic, răspunse Olofsson.

Apoi au plecat, au luat un bidon de benzină din mașină, au mers până în spatele clădirii și i-au dat foc.

Așa, ca să-și exprime punctul de vedere.

Nu era clar ce punct de vedere voiau să exprime.

Când cei doi frați erau împreună, cam asta era întorsătura pe care o luau lucrurile. Olofsson era aproape la fel de temperamental ca și fratele său.

•

O oră mai târziu, șeful departamentului de intervenție din Brigada de pompieri din Huddinge a decis că nu avea niciun sens să cheme întăriri. Clădirea era cuprinsă de flăcări și nu se mai putea salva nimic, dar, altfel, nu era nicio adiere și condițiile erau favorabile, așa că nicio altă clădire din zonă nu era în pericol. Tot ce puteau face era să lase hotelul să ardă până la

capăt. În momentul acela, era greu de dat seama cu siguranță, dar declarațiile martorilor indicau faptul că nu era nimeni prins înăuntru și că doi bărbați necunoscuți dăduseră foc intenționat. Din punct de vedere legal, erau dovezi covârșitoare că aveau de-a face cu incendiere premeditată.

Privit dintr-o perspectivă națională, având în vedere că nimeni nu părea să fi fost rănit, evenimentul nu ar fi fost demn de a primi un titlu în ziare... dacă un editor de noapte de la *The Express* nu și-ar fi amintit unde se desfășurase interviul cu Asasinul Anders. Chiar dacă interviul avusese loc cu un an sau poate chiar cu trei ani în urmă, Asasinul locuise acolo. Poate că încă mai locuia. După câteva momente de muncă jurnalistică făcută cu zor mare, dar foarte eficient, reuși să scoată posterul prezumtiv pentru ediția de a doua zi:

Război în lumea interlopă:
ASASINUL
ANDERS
A fugit din calea
UNUI INCENDIU
PREMEDITAT

Două pagini întregi de ziar, incluzând printre altele și o trecere completă în revistă a caracterului mortal al Asasinului Anders după cum reieșea el din relatări, însoțită de speculații cu privire la cauzele a ceea ce părea a fi fost o tentativă de omor. Plus, presupunerea că asasinul, care nu murise în incendiu, ar fi putut să se afle undeva, în libertate – pus pe fugă! –, căutând un loc nou în care să se stabilească. Poate undeva aproape de voi!

O națiune înfricoșată e o națiune care cumpără ziarul de seară.

* * *

După spusele recepționerului, faptul că hotelul Coasta Mării arsese din temelii era de-a dreptul minunat din două puncte de vedere și de-a dreptul nefericit dintr-unul singur. Preoteasa și Asasinul Anders îl rugară să elucideze misterul.

Ei bine, întâi și-ntâi, proprietarul hotelului, fostul amator de pornache și mocăngeală, își pierduse sursa principală de venit, ceea ce era minunat! Dacă își aducea el bine aminte, proprietarul considerase că să dea din buzunar câteva mii de

coroane ca să-și asigure imobilul nu era o dovadă de bărbăție. Ceea ce însemna că nu avea asigurare de incendiu: ceea ce era și mai bine.

— Dovadă de bărbăție? întrebă preoteasa.

— Câteodată, limita dintre bărbăție și prostia cruntă e mai îngustă decât o lamă de ras.

— În acest caz, *tu* ce crezi?

Recepționerul dădu un răspuns cinstit: având în vedere turnura pe care o luaseră lucrurile, s-ar zice că prostia câștigase lupta, deși bărbăția fusese în frunte o bună vreme.

Preoteasa se abținu de la sondarea în profunzime a liniei de demarcație între înțelepciune și prostie. În schimb, îi ceru recepționerului să-și continue perorația pe tema binelui împotriva răului.

Așa, da. Era bine că toate amprentele și efectele personale și orice altceva ar mai fi putut ajuta la identificarea recepționerului și a preotesei s-au făcut nevăzute, odată cu fumul. Preoteasa și recepționerul erau mai incognito ca niciodată.

Cam ca Asasinul Anders, mai mult sau mai puțin – numai că taman invers. Ziarele, cu *The Express* la cârmă, repetau întruna povestea unui individ deosebit de periculos, îngrămădind poze peste poze, foarte reușite de altfel, cu el. Asasinul Anders nu avea nicio șansă să se care din rulotă decât dacă își punea o pătură în cap. Și nu avea nicio șansă să fie lăsat să iasă *cu* pătura în cap, pentru că gândiți-vă doar la nivelul de atenție pe care l-ar fi adus cu el. Pe scurt, Asasinului Anders nu i se permitea să părăsească acea rulotă.

* * *

În ziua următoare, ziarele au oferit o porție nouă de informații despre cea mai interesantă persoană a momentului în Suedia. Zvonurile cu privire la infracțiunile comise de ei s-au răspândit atât de departe, încât cel puțin o mână de găinari ai diasporei criminale a sunat la un număr de contact pus la dispoziție de ziar să câștige o mie de coroane ca recompensă: „Dap, ascultă, nenorocitul acela a luat bani în avans ca să mătrășească niște oameni și apoi s-a cărat cu mălaiul, dar fără să presteze. Câștig ușor, he he, dar cam cât crezi că mai are *acu* de trăit?”

Nouăsprezece

Ar fi o exagerare s-o numim „hoinăreală”, însă rulota se îndrepta spre sud fără să-și bată capul prea mult cu destinația. Să se care cât mai departe de Stockholm era una din ideile de bază. Să rămână în mișcare era încă una. După două zile ajunseseră în orașul Småland din Växjö, îndreptându-se spre părțile centrale ale orașului în speranța că aveau să găsească vreun bar unde să mănânce un hamburger înainte de vremea prânzului.

Titlurile strălucitoare din ziare, în litere de-o șchioapă, avertizau asupra faptului că asasinul periculos și posibil disperat ar putea fi în zonă. Cu astfel de avertismente lipite pe pereții întregii țări, era logic ca situația descrisă să fie valabilă undeva, ca, de exemplu, în Växjö.

Preoteasa și recepționerul nu aveau o imagine foarte închegată despre cum avea să arate viitorul lor comun. Dar cel pe jumătate terminat nu includea traiul într-o rulotă îngrămădită cu un asasin colțuros și alcoolic, recent primit întru slava lui Hristos și care era urmărit de o bună parte din elementele criminale ale națiunii.

Posterele și primele pagini din toate ziarele din întregul Växjö, pline de fotografii gigantice al unui Asasin Anders turbat de furie, o făcuseră pe preoteasă să mormăie înfundat că avea să treacă o vreme până când ea și recepționerul se vor putea bucura de un moment de intimitate.

— Mvai, spuse Asasinul Anders. Dar nu mă lăsați să vă opresc eu de la intimități. Îmi pot acoperi urechile.

— Și ochii, îi spuse preoteasa.

— Și ochii? Dar n-aș putea să…

Chiar atunci, caravana trecu pe lângă o priveliște care îl duse pe Asasinul Anders cu gândurile într-o altă direcție. Îi ordonă recepționerului să întoarcă, pentru că văzuse…

— Un restaurant? întrebă recepționerul.

— Nu, dă-l dracului. Întoarce! Sau ia-o roată prin cartier – numai grăbește-te! spuse Asasinul Anders.

Recepționerul ridică din umeri și făcu precum i se spusese. În curând, suspiciunile asasinului fură confirmate – văzuse un second-hand caritabil deținut de Crucea Roșie. Era zece și un

sfert dimineața și Asasinul Anders era în toanele lui cele mai pline de iubire, încurajat fiind de conversația romantică la care tocmai asistase.

— Cinci milioane sunt ale mele, corect? Unul dintre voi să se ducă în magazin și să le doneze cinci sute de mii de coroane în numele lui Isus.

— Ești nebun? ripostă preoteasa, deși era convinsă că știa deja răspunsul.

— Dacă un om bogat vrea să dea bani unuia sărac – înseamnă că e nebun? Și asta venind de la un preot? Tu ești cea care, acum vreo câteva zile, la hotel, mi-a sugerat să donez banii Crucii Roșii sau Armatei Salvării, dacă așa aș avea eu poftă.

Preoteasa îi spuse că ea încerca să supraviețuiască fiecărei situații pe rând și că acum era în situația de a mai supraviețui uneia de alt fel. Iar asta presupunea că rezultatul s-ar putea să nu fie cel scontat. Anonimatul sub care trăiau ea și recepționerul trebuia protejat cu orice preț.

— Bănuiesc că-ți dai seama că nu pot să mă duc acolo din senin să le spun „Ia, luați niște bani d-aici”. Ar putea avea camere de supraveghere sau cineva ar putea să facă poze cu telefonul sau ar putea chema poliția, care ne-ar găsi rulota. Îți pot da o mulțime de motive, dacă mă lași câteva secunde să…

Preoteasa nu reuși să vorbească mai departe. Asasinul Anders deschise valiza galbenă, deschise ușa laterală a caravanei și ieși.

— Mă-ntorc imediat, spuse el.

În câțiva pași era în magazin. Recepționerul și preoteasa aveau senzația că văd agitație prin ferestre, dar nu era ușor să distingă ce se întâmpla… Era cineva cu mâinile în aer? apoi un vacarm de nedescris care putea fi auzit din stradă, apoi ceva sfărâmat în bucăți…

În mai puțin de treizeci de secunde, ușa se deschise din nou și Asasinul Anders ieși pe ea, fără să mai fie urmat de altcineva. Destul de agil pentru vârsta lui, sări în caravană, trânti ușa și îi sugeră recepționerului să spele putina, de preferință pe loc.

Per Persson, pe rând, înjura și vira, când stânga, când dreapta, trecând printr-un sens giratoriu, apoi prin alt giratoriu, apoi iar printr-un alt giratoriu (cel puțin așa pare în Växjö), luând a doua ieșire la dreapta din al patrulea sau al cincilea giratoriu și apoi drept înainte o bună bucată de drum, ieșind din oraș, apoi

un viraj la stânga pe un drum forestier, apoi încă o dată stânga, apoi încă o dată.

Se opri după ultimul viraj la stânga, într-o poieniță din pădurea Småland, aparent părăsită. Judecând după traficul pe care îl monitorizase în oglinda retrovizoare, nu-i urmărise nimeni. Dar asta nu însemna că recepționerul nu era scos din minți.

— Să supunem la vot să vedem, pe o scară de la unu la zece, cât de incredibil de imbecil a fost ce-ai făcut tu? întrebă el.

— Câți bani erau în grămezile alea? întrebă preoteasa.

— Nu știu, spuse Asasinul Anders. Dar am încredere că Isus a ales suma corectă pentru mine.

— Isus, spuse recepționerul, încă furios. Dacă poate să transforme apa în vin, sigur putea să facă din piatră seacă niște bani, fără să trebuiască să fure de la mine. Poți să-i zici din partea mea că…

— Hai, lasă, spuse preoteasa. Totul pare în regulă. Dar sunt de acord că fostul nostru asasin, a cărui prostie aproape că este incomparabilă, ar fi putut să se comporte complet diferit, de la început până la sfârșit. Acum spune-ne ce s-a întâmplat în magazin.

— Incomparabil? spuse Asasinul Anders.

Asasinului nu-i plăcea deloc atunci când nu pricepea ceva, dar o lăsă baltă, pentru că aflase – era ceva nou pentru el – că Isus făcuse apă din vin. *Oare eu o să ajung vreodată atât de departe în credința mea?* se întrebă el.

Douăzeci

După întâmplarea nebună din magazinul caritabil al Crucii Roșii, singura opțiune pe care o mai aveau era să vireze la stânga, să facă un traseu ocolitor, pe lângă Lacul Helga, și să continue spre sud, fără să se mai apropie de oraș. Prânzul lor din ziua aceea a constat, în cele din urmă, din hotdogi de benzinărie și piure de cartofi la plic. După prânz, nu mai avură niciun fel de problemă până nu ajunseră la periferia orașului Hässleholm din nordul regiunii Skåne. Acolo, Asasinul Anders le indicase un popas la Systembolaget, unde era outlet de băuturi

alcoolice, aflat sub licență guvernamentală, pentru că începuse să sufere efectele sevrajului cauzat de absența vinului prin care se menținea în contact constant cu Isus. De asemenea, nu-i ieșise nici transformarea sticlei de apă plată pe care o găsise în mașină în orice fel de băutură potabilă. Dar, cum se zicea, fără exercițiu constant, n-aveai cum să reușești.

Preoteasa, care trecuse la volan, nu era prea mulțumită de solicitările asasinului. Ar fi preferat să ia ceva distanță de fiascoul din Växjö, înainte de a ajunge într-un alt centru de oraș, dar făcu așa cum i se spusese, pentru că unul din puținele lucruri mai rele decât Asasinul Anders era Asasinul Anders treaz.

Nici recepționerul nu protestă, cam din aceleași motive. Asasinului i se atribuise sarcina de a se ascunde în fundul micuței rulote (unde, pentru un motiv numai de el știut, a stat de vorbă o vreme cu o sticlă de apă), în timp ce recepționerul făcu o plimbare scurtă în centrul comercial în care se afla taman acel magazin de băuturi alcoolice. Și, într-adevăr, nici nu se putea mai scurtă de atât, pentru că preoteasa reuși să găsească cel mai bun loc de parcare, chiar la ieșire.

— Vin imediat, spuse recepționerul, iar tu, de colo, să nu cumva să ieși din mașină. Apropo, ce fel de vin vrei?

— De oricare, atâta vreme cât e roșu și are un pic de personalitate. Eu și Isus nu suntem prea pretențioși. Nu ne place să irosim banii pe împărtășanie, dacă nu e nevoie. E mai bine să ne gândim la cei care…

— Da, da, spuse recepționerul și-o șterse.

Nu trecu mult și Asasinul Anders află de căile Domnului, și anume că sunt necunoscute. Iar acum vedea, clar ca bună ziua, prin perdeaua de la geamul din spate al mașinii, cât de adevărat era. Căci ce vedea el prin geam, dacă nu o propovăduitoare a cuvântului Domnului, plasată strategic afară, la ieșirea din aglomeratul și popularul Systembolaget. Tipa stătea acolo, cu o cutie a milei în mână, câștigând și ea un bănuț, când și când.

Preoteasa, în spatele volanului, cu gândurile aiurea, n-a prevăzut pericolul. Asasinul Anders, fără să scoată un sunet, adună câteva grămezi de bani de mărimi asemănătoare celor de data trecută, le puse într-o pungă de plastic de la benzinărie și deschise ușa fără zgomot, ca să n-o alerteze. Apoi dădu din mâini până când propovăduitoarea îl văzu, fără să recunoască în el, spre norocul său, pe cel mai periculos bărbat din țară.

Când femeia își dădu seama că ea era ținta mesajului prin semne al acelui individ, făcu înspre el cei câțiva pași necesari. Când ajunse lângă el, Asasinul Anders îi șopti prin ușa deschisă, mulțumindu-i propovăduitoarei pentru munca pe care o făcea în slujba Domnului. Și apoi îi aruncă în brațe punga cu bani.

Asasinul Anders se gândi că femeia arăta cam obosită. Probabil că, dacă tot era prin preajmă, el ar fi putut să-i adreseze câteva cuvinte binevoitoare, ca s-o facă să se simtă mai bine.

— Odihnește-te în pace, spuse el cumsecade, dar puțin cam prea tare, apoi închise ușa.

Odihnește-te în pace? Preoteasa din spatele volanului avusese timp doar să fie șocată de ce vedea, apoi șocată din nou de imaginea unei bătrâne propovăduitoare a cuvântului lui Hristos care se împleticea pe picioare după ce, la rândul ei, văzu ce primise în dar și șocată a treia oară când o văzu pe femeie intrând direct în recepționerul care venea cu două pungi încărcate cu vin de împărtășanie în mâini.

Sticlele supraviețuiră. Recepționerul îi ceru scuze propovăduitoarei. Dar care era problema? Doamna nu se simțea bine?

Apoi auzi vocea preotesei de la geamul din față al mașinii.

— Las-o dracului de babă! Treci în mașină imediat! Dobitocul a comis-o iar!

Douăzeci și unu

La aproape cinci sute de kilometri nord-est de Hässleholm, un afacerist, specializat în vânzarea de mașini, purta o discuție cu prietena lui. Amândoi – ca majoritatea suedezilor – avuseseră ocazia să citească articolele despre asasinul care păcălise lumea interlopă, lăsând-o fără bani.

Vânzătorul de mașini și mireasa lui necununată erau printre cei păcăliți. Și, cel mai probabil, printre cei mai puțin predispuși spre iertare. În parte pentru că nu era în firea lor să fie iertători, și apoi pentru că, pe lângă toți banii pe care îi pierduseră, fuseseră prăduiți și de o rulotă.

— Ce-ai zice dacă l-am tăia în bucăți, câte una pe rând, începând cu cele de jos și mișcându-ne încet spre cap? spuse bărbatul care, în cercurile infracționale, era cunoscut drept contele.

— Adică vrei să spui că-l facem fleici, numai că într-un ritm mai lent, iar el să fie, în timpul ăsta, încă în viață?
Întrebă contesa.

— Mai mult sau mai puțin.

— Sună bine. Atâta vreme cât pot să tai și eu câteva bucăți.

— Evident, draga mea, răspunse contele. Tot ce trebuie să facem este să-l găsim.

PARTEA A DOUA

O ALTĂ STRATEGIE DE AFACERI NEOBIȘNUITĂ

Douăzeci și doi

După incidentul de la Crucea Roșie și cel cu propovăduitoarea, preoteasa o luase iar spre nord. După Växjö și Hässleholm, Malmö era următorul punct logic de pe hartă unde ar fi putut să-i dibuiască cineva. Pentru acest motiv, preoteasa, recepționerul și asasinul o luaseră în direcția opusă.

Asasinul Anders sforăia pe o saltea pusă peste cele două valize, în capătul rulotei, când preoteasa opri la un popas lângă un lac undeva la granița dintre Halland și Västergötland. Parcă mașina, opri motorul și arătă spre o zonă unde se puteau face grătare, mai jos, lângă apă.

— Ședință, anunță ea încet, ca să nu-l trezească pe Asasinul Anders.

Recepționerul îi făcu semn din cap că pricepuse. Coborî împreună cu preoteasa lângă lac și se așeză fiecare pe o piatră, aproape de zona de grătare. Amândoi simțeau că acela ar fi putut fi un moment plăcut, dacă toate n-ar fi fost atât de *ne*plăcute.

— Drept urmare, declar ședința deschisă, spuse preoteasa, tot pe șoptite, astfel încât nou creștinatul asasin din caravană să n-o audă deloc.

— Atunci considerăm că toată lumea a fost înștiințată cum se cuvine, șopti la rândul lui recepționerul. Și îmi pare rău că nu toată lumea a catadicsit să răspundă la apel. Ce avem pe ordinea de zi?

— Doar o singură chestiune, spuse preoteasa. Cum scăpăm de nenorocirea adormită din caravană, fără să ne pierdem și noi viețile în acest proces? Și, de preferință, cu banii pe care îi avem continuând să fie ai noștri și numai ai noștri. Nu ai Asasinului

Anders. Sau ai Armatei Salvării. Sau ai Asociației Salvați Copiii. Sau ai cui se întâmplă să mai apară pe drum.

Prima idee care se contura era aceea de a angaja un asasin plătit și a-l sau a o pune să-i scape de versiunea de care dispuneau ei. Problema era însă că, în acele cercuri, erau prea mulți oameni care ar fi putut afla că fuseseră păcăliți de preoteasă și recepționer, folosindu-se de numele Asasinului Anders.

Nu, era prea riscant să angajeze un ucigaș să-l ucidă pe ucigașul lor. Ca să nu mai spunem că nu e un gest tocmai moral. În schimb, preoteasa se gândi la cea mai simplă soluție posibilă. Ce s-ar fi întâmplat dacă cei doi o luau pur și simplu la sănătoasa exact în momentul în care Asasinul Anders ar fi coborât din mașină ca să se ducă să se ușureze la vreun copac oarecare?

— Ei bine, spuse recepționerul, s-ar întâmpla că… am scăpa de el?

— Și am avea și banii, adăugă preoteasa.

Era așa de simplu! Puteau să se fi gândit la asta pe când erau la Crucea Roșie din Växjö. „Mă-ntorc imediat”, spusese Asasinul Anders când ieșise din caravană. Preoteasa și recepționerul avuseseră treizeci de secunde bune să-și bage mințile în cap, să ajungă la concluziile care trebuie și – să se care iepurește.

Treizeci de secunde bune! Și și-au dat seama de asta nouă ore mai târziu.

Ședința luă sfârșit. Decizia era unanimă: nu aveau să facă totul prea în grabă; aveau să aștepte să vadă ce se întâmpla. Aveau să stea liniștiți vreo trei zile, analizând ce va avea presa de spus despre incidentele de la Växjö și Hässleholm, și aveau să adune informațiile necesare despre cât de bine reușise Asasinul Anders să bage națiunea în sperieți, dacă identitățile lor fuseseră sau nu dezvăluite și cât de mult efort se depunea pentru prinderea lor.

Și apoi aveau să treacă la treabă, folosind ca bază în acțiunile lor ceea ce vor fi aflat pe parcurs. Toate acestea aveau ca țel general despărțirea lor și a valizelor lor de bărbatul care, în momentul de față, sforăia de zor în rulotă.

Parcaseră în așa fel încât nu vedeau mașina din locul în care se aciuaseră. Puteau să-și facă provizii de la o benzinărie la vreo doi kilometri de locul în care erau. Recepționerul se oferi să

meargă pe jos până acolo, în timp ce preoteasa avea să-l păzească pe Asasinul Anders; sarcina ei principală era aceea de a nu-l lăsa s-o ia la goană prin pădure ca să doneze vreo jumătate de milion primului individ care i-ar fi ieșit în cale.

Douăzeci și trei

Cele două donații financiare din Växjö și Hässleholm fuseseră tratate inițial drept acte criminale, dintre cele cu prioritate majoră, dat fiind faptul că fuseseră comise de o persoană despre care se spunea că era cea mai periculoasă din toată Suedia: 475.000 de coroane au fost ridicate de la sediul Crucii Roșii din Växjö și 560.000 de la Armata Salvării din Hässleholm. Poliția din cele două orașe suedeze sudice era în strânsă legătură.

Magazinul caritabil din Växjö era genul căruia oamenii îi donau diverse lucruri și de la care alții cumpărau, iar profiturile erau trimise prin colțurile cele mai mizerabile ale lumii. În ziua cu pricina, în magazin nu erau decât două angajate și tot atâția mușterii, când deodată s-a deschis ușa și a intrat așa-zisul Asasin Anders, faimos deja în toată țara, cu o mutră amenințătoare. Sau, cel puțin, mutra lui a fost considerată amenințătoare de cel puțin unul dintre cei doi mușterii, o duduie care începuse să țipe și să intre direct într-un raft plin cu porțelanuri. Cele două angajate au ridicat mâinile în sus, ca să-l facă să înțeleagă că se predau și că preferau să mai respire o vreme, în timp ce al doilea mușteriu, un locotenent în rezervă de multă vreme, Henriksson, din compania a opta a fostului regiment Kronoberg, s-a înarmat cu o mătură care costa patruzeci și nouă de coroane.

Asasinul Anders a început prin a le ura „Pacea Domnului să se pogoare asupra acestei case”, în timp ce prezența lui provocase exact contrariul. Apoi a pus teancuri mari de bancnote pe tejghea, dinaintea celor două angajate, care țineau în continuare mâinile în aer, și le-a spus că și-ar fi dorit ca ele să-și folosească mâinile, mai precis cele patru mâini, ca să primească darul și să dispună de el în numele lui Isus. În încheiere, le-a urat o zi plăcută și a ieșit la fel de brusc precum intrase. E

posibil să mai fi spus și „osana”, în timp ce ieșea pe ușă, dar angajatele nu s-au putut pune de acord în privința asta; una era sigură că nu fusese decât un strănut. După asta, asasinul a sărit într-o dubă albă sau ceva asemănător, dar numai a doua angajată credea că a văzut asta întâmplându-se. Ceilalți se uitau la femeia de sub movila de porțelan spart. Aceasta începuse să se târâie, milogindu-se: „Te rog, nu mă omorî, nu mă omorî...” bărbatului care, în momentul respectiv, nu mai era la fața locului.

Incidentul din Växjö se întâmplase atât de rapid, încât nimeni nu putuse depune mărturie cu privire la prezența rulotei. Însă toți cei patru indivizi din magazin l-au recunoscut pe Asasinul Anders. Locotenentul Henriksson asigura pe oricine îl asculta că, dacă ar fi fost necesar, l-ar fi atacat pe agresor, dar insul cu pricina bănuise probabil că așa stau lucrurile și bătuse rapid în retragere, fără să-și fi îndeplinit misiunea, cu excepția părții cu lăsatul banilor în urmă.

Celălalt mușteriu, femeia care sfârșise sub rafturile cu porțelanuri, nu a putut fi interogată de poliție și nici nu a dat vreo declarație pentru presă. Din punctul ei de vedere, supraviețuise unei tentative de omucidere făcute de cel mai notoriu criminal în masă al Suediei, iar în prezent se afla în spital, tremurând. Reuși să spună „Prindeți monstrul!” unui reporter de la *The Småland Post,* care se rătăcise și mergea bezmetic pe culoarele spitalului la care fusese ea dusă, înainte de a fi alungat, cu blândețe, de asistenta de gardă.

Angajatele care ținuseră mâinile ridicate fuseseră informate, după un interviu preliminar la poliție, că nu aveau voie să dea nicio declarație presei sau oricui altcuiva. Acest ordin venise de la biroul de relații cu presa al sediului central al Crucii Roșii, din Stockholm. Oricine voia să audă despre experiența celor două femei trebuia să sune, în schimb, la secretara responsabilă cu relațiile cu presa, care era, în momentul acela, la vreo cinci sute de kilometri depărtare. La rândul ei, secretara însărcinată cu relațiile cu presa fusese învățată să nu spună nimic care ar fi putut aduce prejudicii brandului Crucii Roșii și, de vreme ce orice legătură cu individul cunoscut sub numele de Asasinul Anders risca să le cauzeze exact genul acesta de prejudiciu, ea a ales să nu spună nimic. Acel „nimic” a sunat, cel mai probabil, cam așa:

Întrebare: Ce au spus angajatele dumneavoastră despre întâlnirea cu Asasinul Anders? Le-a amenințat? Le-a fost frică?

Răspuns: În relație cu incidente ca acesta, gândurile noastre se îndreaptă spre sutele de mii de oameni din întreaga lume care au nevoie și care primesc ajutor umanitar din partea Crucii Roșii.

În cazul propovăduitoarei, mărturiile celor prezenți erau mai multe și mai amănunțite. Multă vreme, magistrala căilor ferate din Hässleholm era cunoscută în special pentru ușurința cu care puteai să ajungi acolo. Așa că, toată lumea – de la politicieni până la jurnaliști – era superinteresată să participe la evenimentele fantastice care avuseseră loc la ieșirea din centrul comercial.

Martorii prezenți pe trotuarul de lângă Systembolaget s-au dovedit foarte dornici să fie intervievați de mass-media și interogați de poliție. O bloggeriță a publicat un articol despre cum ea, de una singură, aproape că pusese capăt unui masacru înainte de a se petrece, prin simplul fapt că apăruse de după colț la țanc și pusese atacatorii pe fugă. Când a fost chemată să dea o declarație, s-a dovedit că singurul lucru pe care-l putea spune cu certitudine era că Asasinul Anders și mâna lui dreaptă au fugit într-un Volvo roșu.

Cel mai bun martor al întâmplării fusese un adevărat fanatic al rulotelor care se întâmplase să fie taman lângă Propovăduitoare. El a jurat cu mâna pe inimă că o femeie se aflase la volanul mașinii și că era vorba despre un Elnagh Duke 310 din 2008. Tot ce putea spune despre femeia de la volan era că modelul despre care vorbea avea în dotare și airbaguri laterale. Indiferent cât au încercat reporterul înfometat de la un ziar local și un anchetator ceva mai experimentat de la poliție, n-au reușit să dezgroape mai multe amănunte despre șoferița care „arăta cum arată toate femeile”, decât că, nu se știa pentru care motiv, capacele roților nu erau originale.

Șeful consiliului local luă inițiativa formării unui centru de criză la primărie. Toți cetățenii care considerau că fuseseră afectați, direct sau indirect, de daunele provocate de Asasinul Anders erau bine veniți. Președintele consiliului chemase la datorie doi doctori, o soră medicală și un psiholog, toți din cercul lui de cunoștințe.

Când a văzut că nici măcar un singur cetățean nu s-a prezentat la centrul lui de criză, a anticipat un fiasco politic, s-a urcat în mașină și a cules-o din drum pe propovăduitoare. Aceasta tocmai se îndeletnicea cu prepararea unui piure de napi și nu voia să plece nicăieri, dar în lumina tuturor lucrurilor care trebuiau să le ia în considerare, acest lucru nu a mai contat.

Prin urmare, mass-media era în măsură să raporteze despre centrul de criză deschis la inițiativa președintelui consiliului local, despre faptul că propovăduitoarea șocată primea asistență specializată pentru a se putea reîntoarce la o viață normală, pe cât posibil, și că, atunci când venea vorba despre informațiile cu privire la numărul de persoane care apelaseră la serviciile centrului de criză, președintele consiliului local a invocat regula confidențialității, pe care tocmai o instituise.

Adevărul – cum că propovăduitoarea nu era nici pe departe șocată, ci doar flămândă – n-a ajuns niciodată la public.

Douăzeci și patru

În ziua a treia, lucrurile începură să se schimbe spre bine. Mai întâi, poliția emisese un comunicat prin care se anunța că ancheta în privința lui Johan Andersson se încheiase. Individul care dăduse în dar peste un milion de coroane era, într-adevăr, un infractor cunoscut, dar plătise pentru crimele lui și nu datora niciun ban autorităților. Mai mult de atât, nicio terță parte nu depusese vreo plângere împotriva lui cu privire la banii pe care îi dăduse și bancnotele nu puteau fi asociate cu vreo infracțiune anterioară. Crucea Roșie și Armata Salvării puteau să ia, din nou, în stăpânire, darurile de 475.000 și respectiv 560.000 de coroane. Nu era ilegal nici măcar pentru criminali să doneze bani în stânga și-n dreapta.

E adevărat că unele mărturii pretindeau că Johan Andersson ar fi acționat într-o manieră amenințătoare sau, cel puțin, *păruse* amenințător. Dar, la polul opus, era părerea insistentă a Propovăduitoarei, și anume aceea că Asasinul Anders avea ochi frumoși și că o inimă de aur trebuie să-i fi bătut în piept. Refuza să ia acel „Odihnește-te în pace”, pe care i-l oferise pe post de bun rămas, drept o amenințare. Anchetatorul care se ocupa de

situație a mormăit în sinea lui că femeia probabil avea dreptate și a clasat cazul.

„Odihniți-vă în pace”, a zis el către documentele anchetei, apoi le-a îndesat într-o arhivă pentru cazuri închise, care se afla în pivnița secției de poliție.

În timpul acelorași trei zile, cineva reușise să creeze pe Facebook o pagină de susținere a Asasinului Anders. După douăzeci și patru de ore, pagina avea deja doisprezece membri. După patruzeci și opt de ore, șaizeci și nouă de mii de membri. Și, înainte să se facă ora prânzului în cea de-a treia zi, trecuse deja de un milion.

Pesemne că publicul își dăduse seama de ce se întâmpla cam tot în același timp cu tabloidele *The Express* și *The Evening Post.* Și anume următoarele:

Un criminal îl găsise pe Hristos și, drept rezultat, a înșelat lumea interlopă, i-a luat banii, ca să-i dea la nevoiași. Faptul că insul se asemuia lui Robin Hood, dar într-o variantă mult mai bună, devenise dintr-odată părerea general valabilă a unei întregi națiuni (mai puțin a unui conte, a unei contese și a câtorva indivizi din colțurile întunecate ale Stockholmului și din imediata lui vecinătate). *Un miracol al lui Dumnezeu!* era părerea unor inși cu predilecții religioase, o opinie suficientă pentru crearea unei mișcări Facebook cu accente biblice.

Ba, mai mult de-atât, Majestatea Sa Regina fusese auzită spunând, în timpul unei gale televizate, transmise în direct, că „Sunt de părere că omul cu această poreclă teribilă a dovedit curaj, forță interioară și generozitate. Sper ca, pe viitor, să aibă și mai multă grijă, în acțiunile lui, de copiii vulnerabili”.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva, spuse recepționerul, când auzi cele povestite de preoteasă despre nevasta șefului de stat care îl rugase indirect pe Asasinul Anders dacă nu vrea să trimită jumătate de milion de coroane Asociației Salvați Copiii sau organizației înființate de ea, Fundația Mondială pentru Copilărie.

— Ia te uită! spuse Asasinul Anders preotesei. Și când te gândești că am primit o rugăminte oficială de la familia regală. Ei bine, căile Domnului sunt necu… – oare cum erau?

— Necunoscute, spuse preoteasa. Haideți, amândoi, în caravană. Plecăm.

— Unde mergem? întrebă recepționerul.

— N-am idee, spuse preoteasa.

— Poate că am fi bine veniți la palat, spuse gânditor Asasinul Anders. Sunt sigur că au o grămadă de camere.

Douăzeci și cinci

Preoteasa trase iar la un popas într-o zonă suficient de izolată, la periferia orașului Borås, ca să discute iminenta și absolut necesara schimbare de automobil. Pentru preoteasă și recepționer se ivise, în schimb, posibilitatea completă să scape odată pentru totdeauna de bagajul lor nedorit.

Nici nu se oprise bine rulota, că Asasinul Anders deschise ușa și sări din mașină.

— Aaah, spuse el, întinzându-se. Să fiu al dracu’ dacă nu mă duc să fac o plimbare prin minunata creație a lui Dumnezeu!

Da, cu siguranță așa avea să facă. Isus îi dă de îndată acordul, dar îi spuse, în același timp, că aerul era răcoros și că probabil ar fi fost o idee bună să ia cu el și o sticlă de ceva încălzitor. De exemplu, un Pinot Noir mult prea rece.

— O să lipsesc vreo juma de oră. Sau poate și mai mult, dacă se întâmplă, pe drum, să dau peste niște hribi, *Boletus edulis.* Asta ca să știți, în caz că vreți să vă giugiuliți puțin cât sunt plecat, spuse Asasinul Anders, punându-și sticla de vin în buzunarul de la spate și plecând.

Când era destul de departe să nu mai fie văzuți sau auziți, preoteasa îi spuse recepționerului:

— Cine l-a învățat pe ăsta denumirea în latină a hribilor?

— Eu nu. Nici nu știam cum le zice, până n-a zis el. Dar cine *nu l-a învățat* că n-ai cum să le găsești în aprilie?

Preoteasa nu spuse nimic. Apoi:

— Nu știu. Nu mai știu nimic.

Planul fusese să profite de prima ocazie să scape, cu tot cu bani, de bărbatul care, în momentul acela, rătăcea prin împrejurimi, căutând niște ciuperci care nu aveau să se facă decât peste vreo patru luni.

Acum, însă, în discuțiile dintre preoteasă și recepționer se simțea o notă de epuizare. Sau de resemnare. Și era amestecată și cu o vagă aromă de…

Ce?

Posibilități?

Să demareze cu toată viteza de care era în stare rulota, tocmai acum, când atât de mulți parametri se schimbaseră într-un timp atât de scurt? De exemplu, faptul că Asasinul Anders devenise din cea mai puțin plăcută persoană din toată Suedia favoritul națiunii în doar o zi sau două?

Aveau nevoie de o nouă analiză a situației. Dintr-odată s-au trezit că mergeau în mașină cu o persoană a cărei faimă rivaliza cu cea a lui Elvis Presley.

— Deși Presley e mort, răspunse recepționerul, pe gânduri.

— Din când în când, mă gândesc că viața ar fi mult mai liniștită dacă Asasinul Anders ar sta în banca lui. Preferabil dimpreună cu restul lumii, dar ce să-i faci? spuse preoteasa.

Amenințările care veneau la pachet cu Asasinul Anders erau clare. Dar la fel se putea spune și despre posibilitățile pe care le aducea. O persoană care iubea banii așa de mult nu putea să-l arunce în primul șanț pe următorul Elvis Presley.

— Hai să-l așteptăm pe Asasinul Rătăcitor să se întoarcă din pădure și apoi mă gândesc că ar trebui să mergem în Borås să cumpărăm o rulotă mai mare, cât mai diferită de asta posibil, spuse recepționerul.

Preoteasa fu de acord. Logistica era mai mult specialitatea lui Per Persson. Dar apoi preoteasa se răzgândi.

— Sau începem prin a face ce-a sugerat el.

— Cine?

— Culegătorul de ciuperci.

— Adică, vrei să spui de… giugiuleală?

Da, asta voia să spună.

Douăzeci și șase

Preoteasa și recepționerul intrară, braț la braț, în cea mai bună și, probabil, singura reprezentanță auto care vindea rulote din Borås. În prezența dealerului, își spuneau, pe rând, „iubita” și „dragul meu”, și dădeau impresia că sunt mai mult sau mai puțin sinceri în afecțiunea lor. Acest lucru se întâmpla în timp ce Asasinul Anders se ascundea două străzi mai încolo într-o

mașină care deja își trăise traiul și-și mâncase mălaiul. Fără ciuperci, dar cu o Biblie și cu o sticlă de împărtășanie care să-i țină companie.

Preoteasa și recepționerul se îndrăgostiră de un Hobby 770 Sphinx. Nu în ultimul rând pentru că avea opțiunea unei *chambre séparée.*

Prețul de 660.000 de coroane nu era o problemă. Sau, mă rog, era o problemă.

— Cash? întrebă dealerul, uitându-se la ei descurajat.

Genul acesta de situație scotea ce era mai bun din preoteasă. Ea începu prin a-și desface eșarfa care ascunsese până în acel moment gulerul clerical. Și apoi îl întrebă care era problema dacă îi plăteau cash. Cu o zi mai înainte, poliția se văzuse nevoită să dea înapoi tocmai cash-ul pe care Asasinul Anders – Dumnezeu să-l binecuvânteze! – îl donase Crucii Roșii și Armatei Salvării.

Dealerul era, evident, la curent cu știrea numărul unu a Suediei și, ezitând, recunoscu faptul că preoteasa avea dreptate. Totuși, 660.000 de coroane?

Dacă el se gândea că suma era prea mare, ea era convinsă că se puteau pune de acord pentru una mai mică. Diferența avea să ajungă, desigur, în totalitate la Biserica Suediei, pentru binefacerile internaționale cu care se îndeletnicea.

— Care biserică, apropo, nu are nicio problemă cu plățile în numerar. Dar dacă această reprezentanță auto nu vrea să vândă o mașină care va fi folosită în lupta împotriva foametei, atunci bănuiesc că va trebui să căutăm în altă parte.

Preoteasa îi făcu un semn de rămas-bun, își luă recepționerul de braț și începu să se îndepărteze.

Zece minute mai târziu, toată hârțogăria era gata. Preoteasa și recepționerul se urcară în noua lor rulotă și plecară – și abia atunci recepționerul găsi de cuviință să întrebe „Lupta noastră împotriva foametei?”

— Am improvizat. Ascultă, mi-e foame. Ce zici de un McDonald’s drive in?

* * *

Toți cei care țineau morțiș să-l cunoască pe noul erou național, Asasinul Anders (și vorbim de multă lume!), se uitau de două ori la fiecare rulotă care trecea pe drum. Detectivii particulari mai profesioniști puneau întrebări de genul: Aia care

tocmai a trecut era o caravană Elnagh Duke 310 din 2008? Și, dacă era, ce fel de capace de roți avea? Erau originale sau nu?

Trioul avea de gând să scape de profesioniștii care erau pe urmele lor, renunțând la automobilul contelui, acesta fiind următorul punct de pe agenda lor.

Dar pentru cei binecuvântați cu darul ignoranței, o rulotă era o rulotă și pace bună. Fie că schimbau sau nu mașinile, preoteasa, recepționerul și eroul popular aveau să fie supuși întotdeauna privirilor curioase ale cetățenilor. Oare să fi fost Asasinul Anders cel din scaunul din față? Sau poate era o femeie (care, conform cu declarațiile martorilor, arăta așa cum arătau toate femeile) cea care conducea mașina?

Singura soluție era să lase rulota contelui în urmă și să facă asta cât mai zgomotos posibil. Și, ca să fie siguri, la o distanță sănătoasă de Borås.

După un drum la un fast-food, urmat de un popas lipsit de evenimente la Systembolaget și încă unul la o benzinărie, ca să se alimenteze și oamenii, și mașina deopotrivă, călătoria continuă spre nord-est. Planul pentru a doua zi era pus la cale cum se cuvine.

De când Regina îi sugerase să doneze încă o jumătate de milion de coroane în numele lui Isus, Asasinul Anders le făcuse capul calendar tot drumul. De data asta le-ar fi dat copiilor! Preoteasa și recepționerul cedară în cele din urmă. Nu neapărat de dragul copiilor, ci pentru că aveau ocazia să joace puțin teatru ca să se descotorosească de rulota contelui. O puteau face la ieșirea din sediul Organizației Salvați Copiii din Sundbyberg, din nordul Stockholmului.

După o serie de explicații cap-coadă, Asasinul Anders le spuse că înțelegea planul. După alte trei runde de explicații, preoteasa și recepționerul începură să-l creadă pe cuvânt. Nu le mai rămânea de făcut decât să ajungă până acolo.

Recepționerul se așeză la volanul vechii rulote; preoteasa, la volanul celei noi, cu Asasinul Anders după perdele, cu Biblia să-i țină de urât.

Undeva la jumătatea drumului, trupa se opri ca să înnopteze. Asasinul Anders sforăia în mașină; recepționerul și preoteasa aveau să facă la fel în cealaltă, dar mai întâi… Ei bine, un cuplu nu ratează nicio ocazie să se cupleze.

* * *

Erau nevoiți să-i recunoască Asasinului Anders meritele lui – era în stare să zacă ore în șir, răsfoind Biblia, îi plăcea, mai ales, să colecționeze citate care includeau exemple de generozitate. Se simțea așa de bine când dăruia. Și acum simțea același lucru despre recunoștința care venea în valuri înspre el prin ziare și rețelele sociale de pe internet.

Noaptea deveni dimineață: venise momentul să meargă spre Sundbyberg. Preoteasa se întoarse spre mașina în care se afla Asasinul Anders și-l găsi deja treaz, cu nasul în Exod.

— Bună dimineața, Mini-Isus. N-ai uitat planul, da?

— Doamne, ce bătaie ți-ai fi luat pentru remarca asta acum câteva săptămâni, spuse Asasinul Anders. Nu, n-am uitat. Dar vreau să scriu eu însumi scrisoarea pentru Salvați Copiii.

— Bine, dă-i bătaie, atunci. Mai avem câteva ore la dispoziție. În plus, cartea aia are vreo câteva mii de ani, așa că nu e nicio șansă să se schimbe.

Preoteasa era nervoasă fără motiv. N-avea niciun sens să-l provoace pe preasfinția sa. Doar că... nu așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile... Asasinul n-ar fi trebuit să fie parte din viața ei și a recepționerului... iar acest mic grup al lor n-ar fi trebuit să atragă atâta atenție din partea întregii Suedii și a unor bune părți din restul lumii.

Dar asta era situația. Iar ea trebuia să se descurce cu ce avea. În cele din urmă, faptul că Asasinul Anders devenise superstar și cel mai admirat om din Suedia la momentul acela le aducea un anumit grad de putere. O putere care putea duce la ceva bun – adică, la bani – în acest minuscul război personal pe care îl purtau preoteasa și recepționerul împotriva umanității. Sau spuneți-i cum vreți acestei bătălii de-o viață.

Dar fiecare război (chiar și cele purtate împotriva existenței în sine) avea nevoie de soldați care să-l ducă. Și soldații erau cei mai folositori când cineva avea grijă să fie mulțumiți.

— Îmi pare rău, îi spuse preoteasa Asasinului Anders care era adâncit în procesul creației scrisorii lui.

— Pentru ce-ți pare rău? o întrebă el, fără a-și ridic privirea.

— Pentru că am fost atât de nervoasă, răspunse preoteasa.

— Ai fost? se miră Asasinul Anders. Am terminat scrisoarea. Vrei s-o auzi? „Dragă Salvați Copiii. În numele lui Hristos vreau să vă donez cinci sute de mii de coroane pentru ca și mai mulți copii să fie salvați. Aleluia. Exodul, 21:2. Cu stimă, Asasinul

Anders. PS: Acum o să mă urc la volanul Volvoului meu roșu și-o să plec”.

Preoteasa îi smulse din mâini Biblia, căută Exodul 21:2 și se întrebă ce voia să spună prin „Dacă vei cumpăra un rob evreu, să slujească șase ani ca rob, dar în al șaptelea să iasă slobod, fără să plătească nimic ca despăgubire”.

Asasinul Anders o informă că-i plăcuse partea aceea cu eliberarea… Preoteasa nu era de părere că era ceva generos în acel act?

— După șase ani de sclavie?

— Da?

— Nu.

Scrisoarea era cretină de-a dreptul, dar asta nu era o bătălie pe care preoteasa voia s-o poarte. Partea cu Volvoul, spuse Asasinul Anders, era ceva care să determine lumea să nu-l mai caute într-o rulotă.

Preoteasa spuse că înțelesese partea asta.

* * *

Și apoi au ajuns. Preoteasa parcă mașina contelui într-o rână, jumătate cocoțată pe trotuar, chiar la intrarea în sediul Organizației Salvați Copiii din Sundbyberg, pe strada Landsvägen, la numărul 39. Lăsară pe scaunul din față al șoferului un pachet pe care scria „Pentru Salvați Copiii”. Înăuntrul pachetului era scrisoarea Asasinului Anders, împreună cu 480.000 de coroane (pentru că le numărase greșit).

În timp ce preoteasa și recepționerul așteptau după colț cu rulota care nu trebuia, cu niciun preț, să fie legată de Asasinul Anders, asasinul intră pe ușă, luă liftul și fuse întâmpinat la recepție de o femeie de treabă care nu l-a recunoscut imediat.

— Pacea Domnului fie cu tine, spuse bărbatul. Mi se spune Asasinul Anders, deși nu mai sunt asasin și nici nu mai fac alte prostii, cel puțin nu voit. În schimb, dau bani unor cauze nobile în numele lui Isus. Cred că Salvați Copiii este o cauză nobilă. Vreau să vă dau o jumătate de milion de coroane… bine, de fapt, eu vreau să vă dau mai mult, dar pe moment rămânem la jumătate de milion și nu e ca și cum ar fi un scuipat în ploaie. Scuzați expresia. Înveți multe cuvinte urâte când ești la răcoare. Unde rămăsesem? Ah, da, banii sunt într-un pachet din rulota mea, care e parcată afară… Bine, nu e chiar rulota mea. Numele celui care o deține este Contele, nu, nu e, dar așa i se zice,

contele, și n-aveți decât să-i dați înapoi mașina când veți vrea, atâta vreme cât luați mai întâi banii din ea. Mda, cred că asta e tot. Vă urez o zi binecuvântată în numele lui Hristos. Osana!

Cu acel ultim „Osana!” Asasinul Anders îi oferi un zâmbet smerit și se întoarse pe călcâie spre lift. În tot acest timp, femeia continua să-l privească mută.

Odată ajuns în stradă, asasinul merse după colț și orice urmă a lui dispăruse complet când, o oră și jumătate mai târziu, câinele poliției dădu de știre că nu era niciun pericol să fie deschis pachetul care se afla pe scaunul din față al rulotei albe parcate în fața sediului Organizației Salvați Copiii.

În timp ce câinele își făcea treaba, poliția încerca s-o convingă pe femeia încă mută de uimire să le zică ce altceva mai avusese Asasinul Anders de zis, în afară de „osana”.

* * *

„Asasinul Anders lovește din nou!” titra unul dintre ziare, dar, dincolo de ambiguitatea în sine, nimeni n-a ratat contextul. Toată lumea era părtașă; toată lumea era conștientă că un criminal era în libertate și că acel criminal dădea bani celor nevoiași, în loc să le facă felul.

Încă un succes de PR, cu o singură mică problemă: Salvați Copiii a primit nu promisa jumătate de milion de coroane, ci doar 480.000. Ei, oricum, tot fericiți au fost.

Încercarea poliției de a scoate ceva de la femeia de la ghișeu a dat rezultate. După câteva ore, aceasta reuși să redea cam tot ceea ce-i spusese Asasinul Anders. Asta a inclus și prostiile pe care le tot îndruga despre o rulotă care aparținea unui conte care nu era conte. Și această informație a ajuns în ziare și a dus nu doar la întoarcerea rulotei la proprietarul ei de drept (oficial, ea aparținea reprezentanței auto a contesei), dar și la trimiterea cazului unui funcționar public de la fisc, cu știință de carte, care a putut să redeschidă un caz fiscal clasat, adică cel al contelui, fiind astfel în postura de a-i transmite o notificare cu privire la taxele neachitate, în sumă de 1 064.000 de coroane.

•

— Am zis că o să-l facem fleici, începând cu partea de jos, nu? spuse contele.

— Da, răspunse contesa. Dar foarte încet, te rog.

* * *

Date fiind circumstanțele, preoteasa era mulțumită de turnura pe care o luase situația. În timp ce ea, recepționerul și noul lor Elvis continuau să călătorească prin țară cu rulota (chiar dacă una diferită), toți fanii eroului lor căutau acum un Volvo roșu. Ba mai mult, o bloggeriță din Hässleholmn și-a pierdut complet mințile și s-a dus să stea în fața secției de poliție, urlând: „Un Volvo roșu! V-am zis că am văzut un Volvo roșu!” până când a fost fugărită de acolo cu un câine.

În viziunea preotesei, în punctul în care se aflau aveau două opțiuni. Una era cea deja discutată: preoteasa, recepționerul și valizele să se despartă de asasin și să dispară ca măgarii în ceață. Asta ar fi fost cea mai pașnică soluție.

Cealaltă era să culeagă roadele enormei popularități a asasinului. Și preoteasa deja avea în minte o modalitate prin care să pună în practică așa ceva.

— Să înființăm o biserică? Și s-o numim după Asasinul Anders? întrebă recepționerul. Biserica Asasinului Anders?

— Da. Sau poate renunțăm la bucata cu „asasinul”. Ar putea transmite, cu ușurință, un mesaj greșit.

— De ce am înființa o biserică? Am crezut că viața ta – ca și a mea, de altfel – e bazată pe ura față de cât mai mulți oameni posibil, incluzându-i pe Dumnezeu, Isus și tot neamul lor.

Preoteasa mormăi că e cam greu să urăști ce nu există, dar, dincolo de asta, recepționerul avea perfectă dreptate.

— Dar aici vorbim despre o afacere pe care trebuie s-o conducem, spuse ea. Ai auzit vreodată de cuvântul „chetă?” S-a întors Elvis. Și individul adoră să doneze bani. Cine n-ar vrea să fie ca Elvis?

— Eu?

— Și mai cine?

— Tu?

— Și mai cine?

— Nu foarte mulți oameni, recunoscu recepționerul.

Douăzeci și șapte

A înființa o biserică nu se rezumă doar la cumpărarea unei incinte și descuiatul ușii. Nu în Suedia. Într-o țară care n-a mai

fost în război de mai bine de două sute de ani, oamenii au avut timp să gândească legi pentru majoritatea lucrurilor pașnice. Există, spre exemplu, stipulări clare pentru oricine a simțit grația divină și vrea s-o împartă cu alții într-un mod organizat…

Preoteasa știa că autoritatea responsabilă pentru primirea cererilor de înființare a unei comunități religioase era Kammarkollegiet sau Comisia pentru servicii legale, financiare și legislative. De vreme ce ea, recepționerul și viitorul lor lider spiritual nu aveau altă adresă decât o rulotă, ea a ales să se ducă să facă o vizită comisiei cu pricina de pe strada Birger Jarlsgatan, din centrul Stockholmului.

Salută de bună dimineața și spuse că venise să înființeze o nouă comunitate religioasă pentru că văzuse lumina.

Oficialul de la comisie, un individ de vârstă mijlocie, avusese de-a face în cei optsprezece ani de când lucra în același loc cu mulți iluminați, dar nu avusese niciodată până atunci un mușteriu care să vină până la sediu.

— Bine, spuse el. În acest caz, tot ce trebuie să faceți e să „vedeți” de niște formulare și să le completați corespunzător. La care adresă să le trimitem?

— Să le trimiteți? întrebă Johanna Kjellander. Dar eu sunt aici, între voi, cum a spus Domnul Dumnezeu în Cartea Leviticului.

Oficialul de la Kammarkollegiet se întâmpla să fie organist în Biserica Suediei și avea o memorie foarte bună, așa că era pe cale să răspundă că aceeași carte spunea și că, dacă cineva nu urmează porunca lui Dumnezeu, avea să fie lovit de mistuire, febră, inflamare și arsură și încă vreo câteva pe deasupra. Și orbire, dacă-și amintea el bine.

Problema oficialului era că Dumnezeu nu stipulase nicăieri că formularele necesare trebuiau trimise prin poștă, așa că acum, când cineva, în carne și oase, stătea în fața lui pentru prima dată, le putea înmâna personal.

În timp ce oficialul își acordă un moment să reflecteze asupra acestei posibilități, preoteasa (mai agilă ca niciodată) avu timp să treacă la o altă formă de atac.

— Am uitat să mă prezint, spuse ea. Numele meu este Johanna Kjellander și sunt fost pastor al unei congregații. Când eram în serviciul clerical, lumea se aștepta de la mine să fiu un liant între cele lumești și cele nelumești, dar, în tot acest timp,

eram mereu conștientă de propria-mi inadecvare. Acum am găsit liantul de care vă vorbeam. Unul adevărat!

Oficialul nu-și permise să se lase dus de val. Chiar dacă acesta era debutul lui în ale contactului direct cu un petiționar, văzuse multe de-a lungul anilor, printre care și un grup care voia să-și oficializeze credința că rădăcina binelui în lume se găsea în moara de vânt din nord-vestul provinciei Värmland. Ba chiar ultimii doi membri ai congregației înghețaseră acolo într-o iarnă, în timp ce conținutul morii de vânt nu intervenise în niciun fel.

Chestia cea mai importantă la înghețații credincioși (adică înainte să înghețe) era că își făcuseră statute, un consiliu de administrație și niște obiective clare, cum ar fi adunarea pentru rugăciunea comună și meditația la ieșirea din moară, în fiecare duminică, la trei după-masa. Prin urmare, nu avusese niciun fel de motiv să le respingă cererea de înființare. Meditația din fiecare duminică la temperaturi de la minus douăzeci, la minus zece grade, în zăpadă de un metru jumătate era o dovadă suficientă de religiozitate.

Oficialul comisiei decise că regulamentul îi permitea nu doar să-i înmâneze formularele, pe care le și scosese la suprafață, dar și să-i acorde asistență.

Drept urmare, completă tot ce era de completat pentru fosta preoteasă; puse toate întrebările obligatorii și se asigură că fuseseră date toate răspunsurile care trebuiau primite. Când veni vorba de numele noii comunități religioase, oficialul o informă pe preoteasă de cerințele regulamentului. Numele trebuie să diferențieze activitățile comunității de ale altora, dar nu trebuie să fie de prost gust sau să contravină legii și ordinii.

— Având toate acestea în vedere, cum ați vrea să se numească religia dumneavoastră?

— Biserica lui Anders. După liderul nostru spiritual.

— Am înțeles. Și care ar fi numele lui de familie? întrebă oficialul, absent.

— Numele lui nu este Anders, ci Johan. Johan Andersson.

Oficialul ridică nasul din hârțoage. Citea tabloidele în fiecare seară, la întoarcerea de la muncă, și asta îl făcu să spună dintr-odată (și cu o oarecare doză de neprofesionalism): Asasinul Anders?

— În anumite contexte, a folosit și acest nume. Fiii iubiți au multe nume.

Oficialul își drese vocea și ceru scuze pentru întrebările personale, apoi dădu din cap cu înțeles și spuse că era o observație corectă, aceea despre fiii iubiți și așa mai departe… Prin urmare, o informă că trebuia să dea cinci sute de coroane ca să înființeze Biserica lui Anders și ar fi preferat ca plata să se facă prin transfer bancar.

Preoteasa îi puse în mână o bancnotă de cinci sute de coroane, îi smulse formularele ștampilate din cealaltă mână și-i mulțumi pentru bunele servicii oferite și ieși să aștepte rulota.

— Pastorule Anders! spuse ea, urcând în mașină, aveți nevoie de haine noi.

— Și de o biserică, spuse recepționerul.

— Dar ce-ați zice mai întâi de o împărtășanie? întrebă pastorul.

Douăzeci și opt

Dintr-odată aveau o grămadă de lucruri de pus la punct și asta cât mai repede posibil.

Căzuse în sarcina preotesei să încropească un mesaj puternic și să-l pregătească pe Pastorul Anders să învețe să-l folosească. I se părea o slujbă destul de dificilă și-i mărturisi acest lucru recepționerului. La început, acesta n-a înțeles. Că doar nu conta ce spunea superstarul lor, nu? Atâta vreme cât suna cât de cât religios, ceea ce se întâmpla zilele astea ori de câte ori asasinul își deschidea clonțul. Elvis voia să dea banii de pomană și toată lumea voia să fie ca Elvis: nu așa trebuia să funcționeze toată ecuația asta?

Da, era adevărat că planul lor se învârtea în jurul modului în care cuvintele Asasinului Anders aveau să le umple din nou valizele roșie și galbenă, la care, cu puțin noroc, s-ar mai fi putut adăuga încă o pereche de valize, ale căror culori nu contau în momentul acela. Dar acest lucru nu se poate realiza cu o singură slujbă religioasă dementă. Mai curând, trebuiau să pună în practică, săptămână după săptămână, o idee aparent religioasă și să mențină ritmul. Iar această idee trebuia să se bazeze pe ceva mai substanțial decât simpla prezență a pastorului în amvonul bisericii, ba spunând „osana”, ba dând

peste cap câte un gât de vin. Ce era și mai important, proiectul lor nu trebuia să depindă prea mult de o singură persoană.

— Cum adică? Biserica lui Anders, fără Anders?

Da, cam așa ceva.

— Te gândești la conte și contesă?

— Da. Și la aproximativ douăzeci de gangsteri unul mai dubios ca altul. Noi n-avem cum să ne dăm seama dacă vreunuia dintre ei o să-i ia trei minute sau trei luni ca să pună mâna pe el. Dar odată ce se întâmplă asta, nu va mai predica nimic.

— Și apoi ce urmează?

— Activitățile noastre trebuie să continue, în memoria părintelui nostru fondator. Trebuie să existe o a doua voce foarte bine pregătită, care să preia frâiele când Pastorul Anders nu va mai fi printre noi. Cineva care poate să jelească și să și-l amintească împreună cu întreaga turmă a păstorului smuls atât de tragic dintre noi. Cineva care să continue să aducă banii în onoarea lui, după moartea lui.

— Tu vorbești despre tine acum, nu? întrebă recepționerul care începuse să se prindă.

Singura complicație pe care preoteasa o avea de înfruntat în momentul de față era mesajul pe care ea avea să fie nevoită, prin forța împrejurărilor, să-l moștenească în ziua în care Pastorul Anders avea să părăsească viața lumească și să înceapă o călătorie nouă, fie în sus, fie în jos. Soarta vieții Johannei Kjellander o ducea, odată pentru totdeauna, spre clipa incredibil de grea când avea să fie nevoită să se întoarcă în amvon, pentru a duce mai departe tradiția Kjellander, chiar și așa, falsă cum era situația. Sincer, orice altceva era de preferat.

Recepționerul se gândi că n-ar fi trebuit să se implice în detaliile privind aspectele religioase ale bisericii pe care tocmai o înființaseră. Înțelegea și dilema preotesei, dar trebui să-i aducă aminte acesteia că Isus părea să meargă de-a dreapta Asasinului Anders și poate că ei nu puteau să pună în partea cealaltă chiar pe oricine.

Preoteasa își dăduse seama deja că Isus trebuia să joace un rol în planul lor, într-un fel sau altul, indiferent ce se mai întâmpla pe lângă. Același lucru era valabil și pentru împărtășanie sau, mă rog, pentru nivelul echivalent de alcool din sângele predicatorului-șef.

Recepționerul o îmbrățișă pe preoteasă, încercând să-i insufle forță, spunându-i că sigur avea să găsească ea o soluție rezonabilă. Poate *cu* Isus, dar *fără* evanghelii?

— Hmm, spuse preoteasa, căzută pe gânduri. Cel care caută va găsi. Matei șapte, versetul opt.

Îmbunătățirea securității personale era deja primul punct pe ordinea de zi a recepționerului. Îngrijorările preotesei îl făcură să se mai gândească o tură. Adevărul era că erau pe cale să-l dea în vileag nu doar pe Asasinul Anders, dar și pe ei înșiși, unor oameni care ar fi preferat, mai curând, să-i vadă morți pe toți trei.

Asasinul Anders putea fi lichidat fără niciun fel de probleme, în timp ce predica pace, iubire și bucurie. Pastorul se gândise deja la asta, iar moartea lui ar fi fost destul de dăunătoare din punct de vedere financiar. Dar, dat fiind planul lor, preoteasa și recepționerul trebuiau să iasă și ei din ascunzătoare și nu exista niciun fel de garanție că aveau să supraviețuiască. Dacă se întâmpla ca toți trei să dea ortul popii, nu era nicio exagerare să spună că afacerea lor n-avea să se țină bine în balamale. Și era greu de crezut că ar fi putut evita o asemenea situație trimițând contelui, contesei și celorlalți oameni pe care-i păcăliseră, cărți poștale cu scuzele de rigoare.

— Se pare că te gândești să ne luăm un bodyguard, spuse preoteasa.

— Da, mă *gândeam* la un bodyguard, spuse recepționerul. Acum mă gândesc la o întreagă echipă.

Preoteasa îl lăudă pentru idee și îi ură baftă în încercarea lui de a le asigura o viață lungă și, de preferat, fericită. Iar ea simțea că asta l-ar fi putut, la fel de bine, include și pe Asasinul Anders, atâta vreme cât rămânea relevant sub aspect financiar.

— Dar acum va trebui să mă scuzi. Am de inventat o religie, *cu* Isus și, de preferință, *fără* Dumnezeu, spuse ea, zâmbind, apoi îl sărută pe recepționer pe obraz.

Douăzeci și nouă

Bodyguarzi, clădirea potrivită, contul în bancă, telefoane, numere de telefon, e-mailuri... Recepționerului nu-i lipseau

lucrurile de rezolvat, asta era sigur. În calitatea lui de manager însărcinat cu marketingul, tot el era cel care se gândea înspre extinderea spre Facebook, Twitter, Instagram…

Până acum, Facebook nu fusese tocmai scena lui preferată. Avea propria lui pagină, dar nu avea decât un singur prieten și acela era mama lui din Islanda; care încetase să-i mai răspundă cu multă vreme în urmă.

Fiu-său n-avea cum să știe că ea se mutase și sfârșise prin a locui în barăcile de la marginea celui mai mare ghețar al Europei, Vatnajökull. Asta s-a întâmplat după ce soțul-bară-finanțistul ei o făcuse lată în Reykjavik și simțise nevoia să se retragă la capătul lumii, împreună cu nevasta lui încă destul de atrăgătoare (de n-ar fi fost atât de al dracului de nervoasă tot timpul). Soțul ei îi spusese că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dat la fund până se linișteau lucrurile în Reykjavik, Londra și, practic, cam peste tot. Era ceva specificat undeva, despre limita de responsabilitate, conformă căreia totul avea să se termine cu bine, atâta vreme cât mai treceau încă trei ani.

— Trei ani? îi răspunsese mama recepționerului.

— Da, sau cinci. Nu e tocmai clar din punct de vedere legal.

Mama recepționerului s-a tot întrebat ce făcuse totuși cu viața ei.

— M-am mutat în niște barăci la poalele unui ghețar, pe o insulă unde, nici dacă aș găsi pe cineva cu care să vorbesc ceva, nimeni nu pricepe nicio iotă din ce zic. Dumnezeule! De ce mi-ai făcut asta?

Nu e clar dacă Dumnezeu fusese cel care i-a răspuns. Dar, după ce femeia, în disperarea ei, își formulase întrebarea, s-a auzit o huruială. Un cutremur. Chiar sub ghețar.

— Mi-e teamă că se trezește Bárðarbunga[5], i-a spus soțul ei.

— Bardar cum? l-a întrebat nevastă-sa, deși nu era prea convinsă că voia să afle răspunsul.

— Vulcanul. E la patru sute de metri sub gheață. E inactiv de vreo sută de ani, așa că mă gândesc că s-a odihnit destul…

De vreme ce nu era niciun fel de serviciu de internet în baraca în care locuia mama recepționerului, chiar dinainte de erupție, fiul nu mai știa nimic despre singurul lui prieten de pe Facebook. Prin urmare, nu știa foarte bine cum funcționa

[5] Bárðarbunga (denumirea latinizată: Bardarbunga) este un stratovulcan localizat sub Vatnajökull, cel mai mare ghețar al Islandei. (N.t.).

această platformă online, cu share-ul ei cu tot. Dar și-a dat rapid seama că avea talent la așa ceva:

Biserica lui Anders
E mai binecuvântat cel care dă decât cel care primește

Frumos spus, chiar dacă se lăuda singur. Și o imagine a Asasinului Anders, cu o Biblie și un iPad în mâini.

— La ce am nevoie de computerul ăsta? protestă Asasinul Anders, când i-a făcut fotografia.

— Nu e un computer, e un iPad și e o formă de a pune alături noul cu vechiul. Mesajul nostru este pentru toată lumea.

— Și care e mesajul, până la urmă?

— Că e mai bine să dai decât să primești.

— Adevărat, foarte adevărat, i-a răspuns Asasinul Anders.

— Nu chiar, dar mă rog, a zis recepționerul.

De îndată ce preoteasa reușise să conceapă mesajul religios ce urma să fie propovăduit, recepționerul a reușit să-l retușeze și să-l aducă la o formă finală. Dar, deja nu putea să sufere butonul de „Like”, pentru că le oferea oamenilor posibilitatea să-și dea aprobarea pentru ceva anume, în loc să-și bată capul să trimită o donație de o sută de coroane. Sau chiar de douăzeci.

O altă problemă fusese găsirea unei clădiri. Recepționerul a căutat printre hangare, șuri, hambare, hale industriale și prin tot felul de locuri, până și-a dat seama că nu era nevoie de un baros ca să omoare o muscă.

Tot ce trebuiau să facă era să cumpere o biserică.

Fusese o vreme când Biserica Națională Evanghelică și Luterană era cea mai puternică în Suedia. Era interzis să crezi în orice altceva, era interzis să nu crezi în nimic și era interzis să crezi în Dumnezeul care trebuia, dar într-un mod greșit.

În secolul al optsprezecelea, Biserica atinsese pragul cel mai de jos, dar era impulsionată din când în când de către vreun pietist[6] care, inspirat de cine știe ce tărâmuri străine, pline de primejdii, credea că omului trebuie să-i fie îngăduit să simtă un pic de *entuziasm* pentru viața religioasă, ceva mai mult decât permitea credința luterană, cea dreaptă și seacă.

---

[6] Pietism: doctrină ascetică protestantă fondată în 1671, în cadrul luteranismului german, susținând reîntoarcerea la sentimentul pietății și ascetismului, respectând cu strictețe practicile religioase. (N.t.).

Entuziasm? Biserica Națională se asigurase că oricine credea în ce trebuia, dar cum nu trebuia, era arestat și condamnat înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Cei mai mulți dintre ei își cereau iertare și scăpau ușor, în sensul că erau doar deportați. Dar, din când în când, se găseau câte unii care să se pună de-a curmezișul. Cel mai îndărătnic dintre acești temerari era un ins pe numele lui Thomas Leopold. În loc să fie și el în rând cu lumea, a spus o rugăciune pentru judecătorul din sala de judecată, enervându-l în asemenea hal, încât Leopold a primit șapte ani de închisoare în Fortăreața Bohus.

Când nici chestia asta nu l-a făcut pe pietistul Leopold să renunțe, i-au mai adăugat la sentință încă cinci ani, în Fortăreața Kalmar și apoi, tot pe atât, în spitalul Danviken.

Ai zice că, după șaptesprezece ani, Leopold s-a mai înmuiat, dar ți-ai găsit!

Tot ce puteau face era să renunțe să mai spere. A fost trimis înapoi la Bohus, închis în celula în care își începuse cariera în închisoare și apoi au aruncat cheia.

Au mai trecut încă douăzeci și șase de ani teribili până când, în cele din urmă, Thomas Leopold a avut bunul-simț să moară, la vârsta de șaptezeci și șapte de ani. O poveste, desigur, tristă, dar care demonstra cât de hotărâtă era Biserica Suediei. Ordine și disciplină, și slujbe de duminică.

Dar severul secol optsprezece a făcut loc unui secol nouăsprezece mult mai blând. Câtorva biserici libere li s-a permis să existe pe bune, nu doar în secret. Și apoi a urmat catastrofă după catastrofă: Legea pentru libertate religioasă din 1951 și separarea Bisericii de Stat, cincizeci de ani mai târziu.

Prin urmare, a existat o vreme când puteai lua și patruzeci și trei de ani de închisoare (înainte să dai ortul popii și să fii trimis în liniștea ta) pentru că nu credeai în ce trebuia. La doar două sute cincizeci de ani mai târziu, Biserica Națională pierdea în jur de cinci mii de membri în fiecare lună, fără ca aceștia să primească drept pedeapsă nici măcar o amendă pentru parcare ilegală. Puteau să se ducă unde voiau sau să nu se ducă nicăieri; acest lucru era garantat prin lege. Cei care rămâneau participau la slujba de duminică, nu pentru că nu îndrăzneau să facă altfel, ci pentru că voiau cu adevărat să fie acolo. Sau, ca majoritatea oamenilor, nu se duceau deloc.

Congregațiile se contopeau în același ritm în care se micșorau. În cele din urmă, venirea secolului douăzeci a însemnat că bisericile au sfârșit, în tot mândrul regat al Suediei, pustii, căzute în dizgrație și ruină, cu excepția celor care, datorită unor mari investiții, au rămas în bune condiții.

Desigur, dacă era ceva ce Biserica Suediei avea, acel lucru erau banii în sume foarte mari. Capitalul cumulat al bisericii era undeva în jurul sumei de șapte miliarde de coroane. Dar dividendele anuale aduceau trei procente mizerabile, de vreme ce ani buni Biserica refuzase (chiar dacă nu cu mult entuziasm) să investească parte din capital în petrol, tutun, alcool, bombardiere și tancuri. O parte din cele trei procente erau reinvestite de Biserică în propriile operațiuni, dar, dacă îl plouă pe popă, asta nu înseamnă că și clopotarul sfârșește murat. Sau, în traducere liberă; congregațiile individuale își cam dădeau obștescul sfârșit. Oricine căuta pe piață un astfel de edificiu și era în stare să dea pe el o sacoșă cu trei milioane de coroane numerar ca să poată să ia în primire o parohie care nu era altceva decât o fântână de bani ferecată – ei bine, acea persoană avea să găsească și o turmă care s-o urmeze.

— Trei milioane? întrebă reverendul Granlund, care dintr-odată își dădu seama ce lucruri nemaipomenite ar fi putut să facă el cu banii ăștia în biserica principală a parohiei, care avea și ea nevoie de puțină dichiseală.

Bine, prețul de pornire fusese 4,9 milioane de coroane, dar clădirea fusese deja scoasă la vânzare de mai bine de doi ani și nimeni nu se arătase interesat.

— Cum ați zis, Biserica lui Anders? se miră Granlund.

— Da, după pastorul nostru principal, Johan Andersson. O incredibilă poveste de viață. Un adevărat miracol al lui Dumnezeu, spuse recepționerul, gândindu-se că, dacă Dumnezeu ar fi existat, probabil că l-ar fi trăsnit de nu s-ar fi văzut, în orice clipă.

— Da, am urmărit povestea în ziare, spuse preotul.

Se gândea că ar fi putut avea ceva avantaje dacă o altă comunitate creștină ar fi venit să preia clădirea din mâinile lui. La urma urmelor, era o clădire sfântă și, în acest fel, avea să continue să rămână în această stare.

Granlund obținuse de la congregația lui drepturi depline asupra negocierilor și decise să accepte cele trei milioane.

Clădirea bisericii era de dimensiuni considerabile; termenul de valabilitate expirase de vreo sută de ani; era prea aproape de Autostrada Europeană 18 și avea un cimitir pe care erau împrăștiate ici și colo pietre funerare și ce noroc pe capul lor că nu mai îngropaseră în locul acela pe nimeni de multă vreme. Cât de odihnitor putea să fie să ai locul de odihnă de veci lângă una dintre cele mai aglomerate șosele ale Suediei?

Totuși, se gândi să pună problema mormintelor potențialilor lui cumpărători.

— Aveți de gând să respectați liniștea locurilor de veci? întrebă el, conștient fiind pe deplin că nu existau niciun fel de restricții legale în cazul în care cineva avea de gând să facă taman invers.

— Evident, spuse recepționerul. N-o să scoatem pe nimeni din pământ. Doar o să nivelăm puțin deasupra, să punem niște asfalt.

— Asfalt?

— Parcare. Batem palma? O tranzacție rapidă: noi reușim să primim acces în incintă de luni și dumneavoastră primiți banii în mână acum, atâta vreme cât îmi puteți tăia o chitanță.

Lui Granlund îi păru rău că a întrebat de morminte și se hotărî să se prefacă cum că n-a auzit ce i s-a răspuns, își întinse mâna.

— Batem palma, spuse el. Domnule Persson, v-ați făcut cu o biserică.

— Minunat, spuse Per Persson. Bănuiesc că nu luați în calcul posibilitatea de a vă alătura credinței noastre, nu? Ar fi o mare realizare pentru noi. Dacă vreți, vă dăm și un loc de parcare gratis.

Granlund avu sentimentul că își condamnase clădirea, de care tocmai scăpase, la nenorocire. Nu exista dubiu că atât el, cât și congregația lui aveau nevoie de cele trei milioane de coroane. Dar asta nu însemna că trebuia să mai și pupe în fund cumpărătorul.

— Ieși afară, Persson, până nu mă răzgândesc, spuse el.

Treizeci

Apoi, mai era și problema bodyguarzilor.

Deși recepționerul își petrecuse întreaga lui viață de adult înconjurat de huligani, mari și mici, nu se simțea în apele lui când venea vorba să intre în contact cu lumea interlopă. Pentru că, în cele din urmă, nu exista un loc mai bun în care să-și caute echipa de securitate. Genul de oameni care s-ar fi dezlănțuit fără probleme, în cazul în care contele, contesa și alții asemenea și-ar fi făcut apariția. Nu genul de oameni care ar fi pus întrebări mai întâi sau ar fi încercat să le vorbească rațional.

Sigura persoană care petrecuse o grămadă de timp la pârnaie era, evident, Pastorul Anders. Recepționerul l-a rugat să se gândească la treaba asta, iar pastorul s-a gândit până i s-au prăjit creierii în cap. Din păcate, creierii lui au început să se prăjească destul de devreme, așa că nici el n-a reușit să vină cu o soluție viabilă de securitate. Pe de altă parte, a venit cu observația interesantă că o grămadă de inși, cu care făcuse el pârnaie, aveau experiență lucrând ca bodyguarzi în baruri.

— Păi, ia te uită, spuse recepționerul. Știi și cum îi cheamă?

— Da… Holmlund, spuse Pastorul Anders, pe gânduri. Și Elanul…

— Elanul?

— Păi da, așa îi zice lumea. Îl cheamă altfel.

— M-am gândit eu că n-avea cum să fie așa. Poți să-i dai un țâr Elanului?

— Nop. E la bulău. Multă vreme de acum înainte. Crimă.

— Dar Holmlund?

— Din cauza lui e Elanul la bulău.

Însă starea de spirit a recepționerului se îmbunătăți în curând: Pastorul Anders a reușit să-i indice două sau trei săli de gimnastică din periferiile Stockholmului pe care le frecventau cei mai mulți dintre cei cu vocație de bodyguard de club/fost pușcăriaș. Recepționerul sună la Taxi Torsten (ca să nu umble prin oraș în rulotă) și merse din sală în sală, în căutarea unui punct de intrare în lumea experților în domeniu.

Nici la prima sală, nici la a doua n-a găsit ce căuta. Nu era ca și cum s-ar fi putut duce la primul individ să-l întrebe dacă n-avea experiență de bodyguard și dacă nu fusese cumva și la pârnaie. Când a ajuns la a treia sală de gimnastică, simțea deja că-l lua disperarea. Spre deosebire de celelalte două săli, aceea se putea lăuda cu câte un bărbat, ici și colea, care aducea destul de mult a bodyguard și care ar fi putut sta afară, în fața

vreunui bar, înghețând ca prostul. Dar, desigur, era greu de dat seama care dintre ei făcuse și pârnaie pentru ceva extrem de violent și care n-ar fi ezitat să acționeze într-o situație inflamabilă.

Taxi Torsten l-a urmat în a treia sală de gimnastică, fără să fie rugat; era atât de plictisitor să aștepte în mașină.

Cât timp îl condusese pe recepționer de colo-colo, s-a prins cam care era problema, în mare, așa că a hotărât să se facă folositor. S-a dus la tânărul de la recepție, i-a spus că e de la Taxi Torsten și apoi:

— Dintre toți clienții tăi de azi, cu care zici că n-ar trebui să ne facem de lucru?

Tânărul se uită la Taxi Torsten.

— Taxi Torsten? întrebă el, în loc să-i răspundă la întrebare.

— Da, ăsta sunt eu. Dar cu cine n-ar trebui să ne facem de lucru nici în ruptul capului?

— Ați venit aici să ne faceți probleme? îl întrebă tânărul.

— Nu, nici vorbă! De asta am întrebat, ca să știm exact pe cine să nu provocăm, astfel ca vizita noastră să nu se desfășoare urât.

Tânărul părea să vrea să scape și de discuție, și de locul în sine. Nu știa nici ce să facă, nici ce să spună, dar, în cele din urmă, le făcu semn spre un ins înalt și foarte tatuat, care lucra la un aparat multifuncțional din partea cealaltă a sălii.

— Îl cheamă Jerry Cuțitașul. Nu știu de ce și nici nu vreau să știu. Dar am observat că toți cei de aici se tem de el.

— Excelent! spuse recepționerul. Jerry Cuțitașul, zici? Grozav nume!

Recepționerul îi mulțumi pentru ajutor și îi spuse taximetristului de la Taxi Torsten că s-a comportat admirabil, dar că de acum înainte ar fi fost mai bine să-l aștepte la intrare. Din acel moment încolo lucrurile aveau să se petreacă între Per Persson și Jerry Cuțitașul.

Recepționerul așteptă până Jerry Cuțitașul luă o pauză de la dezvoltarea bicepșilor lui.

— Am înțeles că tu ești Jerry Cuțitașul, așa e?

Jerry Cuțitașul se uită curios, dar fără mânie, la Per Persson.

— În momentul de față, sunt Jerry Pașnicul, spuse el. În funcție de ce vrei de la mine, nu exclud posibilitatea ca lucrurile să nu se termine bine pentru tine.

— Super! exclamă recepționerul. Numele meu este Per Persson și reprezint un domn, pe numele lui Asasinul Anders. Poate ai auzit de el.

Jerry Cuțitașul se chinuia peste măsură să-și păstreze mina morocănoasă și indiferentă, pentru că discuția devenea deopotrivă neobișnuită și interesantă. Oare unde putea să ducă?

— Asasinul Anders? Tipul ăla care l-a găsit pe Isus și… o grămadă de dușmani pe lângă? întrebă Jerry Cuțitașul, gânditor.

— Sper că nu ești unul dintre ei… spuse recepționerul.

Nu, Jerry Cuțitașul nu avea nimic de împărțit cu Asasinul Anders. Nu se întâlniseră niciodată, nu fuseseră niciodată în aceeași închisoare, în același timp. Dar i se părea logic că-l căutau alții ca el. Ca să nu mai pomenească de conte și de nebuna lui.

Da, tocmai asta era problema. Asasinul Anders își începea o nouă carieră ca pastor al propriei lui biserici. O astfel de mișcare presupunea un anumit nivel de investiție și ar fi fost mare păcat dacă asasinul ar fi dat colțul mai devreme decât era prevăzut în buget. Acela era motivul pentru care Per Persson îl deranja pe domnul Jerry, fie el cu cuțit sau fără. Pe scurt, ar fi putut domnul Jerry să se gândească la posibilitatea de a primi misiunea de a-l ține în viață pe Asasinul Anders cât de mult timp posibil? Și, dacă tot se apuca de așa ceva, n-ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut același lucru și pentru el și pentru o preoteasă pe nume Johanna Kjellander.

— Întâmplarea face că ea e și o femeie deosebită.

Jerry Cuțitașul observă că relația lui Per Persson cu Asasinul Anders era doar una de afaceri și nu părea a fi dubioasă. El era angajat pe post de portar la o șandrama destul de plictisitoare, undeva în oraș și ar fi fost fericit s-o dea pe o slujbă nouă. Își dădu seama că, în situația prezentată, rolul lui se rezuma la „a nu fi un laș”. Nu credea să aibă probleme să-l înfrunte pe conte nici în somn. Ce fel de slujbă avea în vedere Per Persson?

Per Persson nu gândise până la capăt problema bodyguarzilor. El abordase misiunea descoperirii unei modalități de a „intra” în lumea din care puteau fi obținuți bodyguarzii, cu un anumit grad de disperare. Și acum, în parte datorită individului de la Taxi Torsten, dintre toți oamenii din lumea asta, stătea față în față cu Jerry Cuțitașul – despre care nu știa mai nimic, cu excepția faptului că avea un vocabular decent și că

reușea să se exprime și că părea impresionant de calm, contemplând perspectiva de a-i oferi protecție Asasinului Anders față de conte și contesă, acești *hoi* și *polloi*[7].

Timpul era elementul esențial. Hotărâse, fără să se mai sfătuiască și cu iubita lui preoteasă, că Jerry Cuțitașul era exact tipul pe care-l căutau.

— Îți ofer o slujbă ca șef al echipei de securitate pe care o vei înființa tu și pe care o vei avea disponibilă cât mai curând posibil. Recruții tăi vor fi plătiți cu sume frumușele, iar pentru tine voi dubla suma pe care le-o ofer lor. Dacă accepți propunerea, ultima mea întrebare ar fi: când poți începe?

— Nu imediat, răspunse Jerry Cuțitașul. Trebuie să fac un duș mai întâi.

Treizeci și unu

Acum aveau permisiunea să pună bazele unei comunități religioase, aveau biserică (deja erau în curs de pavare a cimitirului), aveau un pastor și un pastor de rezervă și aveau și o echipă de securitate în construcție. Aveau, de asemenea, și o amenințare imediată, datorată în principal contelui și contesei. Dincolo de asta, preoteasa mai avea încă o problemă. Nu aveau încă un mesaj religios alternativ clar.

I-ar fi plăcut foarte mult să lase în urmă, chiar foarte în urmă, învățăturile evanghelice. Să amestece sângele lui Hristos cu niște sânge proaspăt de altundeva. Poate chiar de-al lui Mahomed. Preoteasa își știa bine meseria. Numele lui adevărat fusese al-Amin – cel în care te încrezi. Și a fost numit și Mustafa – cel ales. Era ceva plăcut în ideea unui profet al lui Dumnezeu, mai degrabă decât în cea a unui Dumnezeu care a lăsat-o borțoasă pe Maria, în timp ce bietul Iosif stătea pe margini și se uita.

Dar, cu Mohamed și Isus de câte o parte a Asasinului Anders – nu, n-avea cum să meargă. Era o idee la fel de păcătoasă ca alta pe care o avusese preoteasa: să aducă Scientologia în aceeași oală cu Dumnezeu și Isus. Chestia ar fi presupus o metodă de reabilitare spirituală care să repare aproape orice pe

[7] Hoi polloi – Expresie grecească ce înseamnă gloată, mulțime. (N.t.).

lumea asta și ăsta era genul de plan pe spinarea căruia se puteau face bani buni. *Pentru o mie de coroane, te vom elibera de gândurile tale. Pentru cinci mii, vom gândi pentru tine.* Ceva de genul ăsta.

Problema cu scientologii era că o țineau morțiș cu extratereștrii și alte ciudățenii. Chiar dacă Isus ar fi putut fi, din anumite perspective, văzut drept un extraterestru, astea erau două credințe pe care cu greu le-ar fi putut pupa una cu alta. Cea mai dificilă parte s-ar fi dovedit aceea a vârstei pământului: șase mii de ani, după Biblie; cel puțin patru miliarde de ani, după scientologie. Chiar dacă ar fi să se întâlnească la mijloc, cumva, genealogiile biblice ar fi trebuit extinse cu două miliarde de ani și cine avea timp de așa ceva?

Adevărul e că știuse de la bun început: n-avea încotro și trebuia să rămână la Biblia pe care o luase Asasinul Anders în brațe și pe care o păzea acum cu atâta dragoste. De vreme ce Biserica lui Anders era, în primul rând și în al doilea și în al treilea, o inițiativă comercială, doamna pastor se hotărî să strângă din dinți și să lase de la ea. Până la urmă, creștinismul era, în continuare, destul de răspândit în Suedia. N-ar fi fost o trecere prea abruptă pentru cei care voiau să facă un upgrade spre Biserica lui Anders. Trăsătura distinctivă a Bisericii avea să fie faptul că aveau un superstar în amvon (atâta vreme cât reușeau să-l țină în viață) și că doamna pastor cernuse din Biblie fiecare firișor de aur ca să-și poată pune în aplicare lucrarea cum trebuie.

Preferata Johannei Kjellander era povestea pe care o inventase Matei despre Bunul Samaritean. Era o poveste cu aluzii la învățăturile din Fapte, cu „binecuvântat e cel care dă...” și așa mai departe, dar cu o întorsătură ironică, dată de faptul că Matei, după moartea lui, a fost făcut sfânt al Bisericii Romano-Catolice și, de atunci încoace, a funcționat pe post de patron al agenților fiscali și al vameșilor.

Erau multe de ales și din Proverbe. De exemplu, că lucrurile nu merg așa bine pentru zgârciți, în schimb, cel care-și dă banii Pastorului Anders avea să înflorească precum iarba verde și altele asemenea. Evident că nu zicea acolo de „Pastorul Anders”, dar asta nu era decât o problemă de interpretare. Păcat, totuși, că Proverbele se aflau în Vechiul Testament. Asta însemna că va trebui să aducă toată cartea în combinație.

•

Preoteasa terminase de lucrat la planul ei. Biserica lui Anders avea să fie o fortăreață a generozității, cu Isus pe post de ostatic și cu Dumnezeu ca sabie deasupra capului pentru cei mai zgârciți membri ai congregației.

Conform calculelor recepționerului, cinci la sută din câștiguri îi reveneau Asasinului Anders, alți cinci la sută, echipei de securitate, cinci la sută pentru cheltuielile generale și cinci la sută pentru săraci. Asta însemna că preotesei și recepționerului le mai rămâneau numai optzeci la sută, dar n-aveau încotro și trebuiau să se mulțumească cu atât. Dacă lăsau lăcomia să-și înfigă ghearele în ei, afacerea lor ar fi putut să sfârșească prost. Ba mai mult de atât, era clar că partea Asasinului Anders devenea liberă de sarcini din momentul în care acesta avea să primească un glonț între ochi.

Și, așa cum spuneau scripturile, cei generoși vor fi cei bogați.

* * *

Săptămânile treceau și interesul pentru cea mai interesantă persoană a Suediei și, poate chiar a Europei, se stinse încet. La început, cel puțin 150.000 de coroane erau virate, în fiecare zi, via Facebook sau în contul bancar pe care recepționerul îl crease în grabă mare. Dar, la scurt timp după asta, suma s-a înjumătățit, și apoi, în alte câteva zile, s-a înjumătățit din nou. Oamenii uită atât de al dracului de repede.

Înainte ca toate piesele jocului să fie puse la locul lor, numărul donațiilor către prea lăudatul asasin scăzuseră la zero. Fapt care l-a făcut pe recepționerul în sarcina căruia căzuse bugetul să se streseze. Ce se întâmpla dacă nu mai dona nimeni nimic, ce se întâmpla dacă preoteasa și recepționerul erau forțați să stea acolo, singuri-cuc, să-și pună ultimele monede în cutia milei, în timp ce asasinul predica Dumnezeu știe ce?

Preoteasa era ceva mai relaxată. Îi zâmbi recepționerului și îi spuse că, în Biblie, credința putea să mute munții de ici acolo și că acela nu era momentul să și-o piardă pe-a lor. Ea era pregătită să-i țină pastorului un curs de o săptămână de predare a metodelor de predicare. Între timp, ar fi fost nemaipomenit dacă recepționerul avea grijă ca Jerry Cuțitașul și noii lui recruți să fie puși la punct cu procedurile, ca să nu se trezească la un moment dat că toată munca lor era în van.

Apropo de Jerry Cuțitașul, acesta le aduse la cunoștință una din doleanțele lui. Nu era mulțumit că Biserica nu avea o a doua cale de ieșire, în cazul în care pastorul era atacat în timp ce predica din amvon. Orice pungaș de doi bani știa că era nevoie de cel puțin două ieșiri, în caz că te trezeai cu ceva musafiri nepoftiți. În timpul unei misiuni. Adică, dacă ar fi fost hoț. Sau, mă rog, în cazul ăsta, pastor.

— Practic, ideea lui Jerry presupune să găsim un meseriaș să facă o gaură în peretele sacristiei. I-am zis că o să vorbesc întâi cu tine, dar… ei bine, e vorba de o cameră sfântă, într-o clădire sfântă, așa că nu sunt foarte sigur că…

— Sunt sigură că o gaură în perete s-ar potrivi foarte bine, spuse preoteasa. O sacristie cu o ieșire de urgență. Comandantul brigăzii de pompieri ne-ar pupa dacă ar afla de așa ceva.

* * *

Preoteasa l-a luat pe Asasinul Anders la bani mărunți șase zile la rând.

— Cred că e de-acum e pregătit, spuse ea în cea de-a șaptea. Mai bine de-atât…

— Și echipa de securitate e și ea gata de acțiune, spuse recepționerul. Jerry Cuțitașul a pus la punct o gașcă pe cinste. Abia dacă pot să intru în biserică fără să mă legitimez.

Că tot aduse vorba, Per Persson îi spuse din nou de teama lui că generosul asasin era pe cale să fie înghițit de anonimat, tocmai în momentul în care erau în sfârșit pregătiți să dea bice afacerii.

— Dar noi putem face ceva în privința asta, răspunse preoteasa, cu aceeași privire de Mona Lisa.

Avea o idee.

Greșit. Avea două idei.

Recepționerul zâmbi la rândul lui, fără să știe ce aș avea ea în mânecă. În momentul acela, avea cea mai mare încredere posibilă în capacitățile ei creatoare. Prin comparație cu ea, el se simțea ca un tabel în Excel.

— Dragul meu, tu ești mult mai mult de-atât, spuse preoteasa, cu mai multă sinceritate în voce decât credea că simte cu adevărat.

Recepționerul se simțea atât de inspirat de cuvintele ei pline de dragoste, încât, mânat de un impuls de moment, îi propuse niște giugiuleală.

— Dar unde? se întrebă preoteasa, fără vreo undă de ezitare în voce.

Da, chiar așa, fir-ar al dracu'. Nu puteau locui în rulotă, cu Asasinul Anders, pentru tot restul vieții lor. Încă mai aveau de rezolvat problema locuinței. Pentru asasini și pentru oameni cinstiți, cu frică de Dumnezeu.

— În spatele orgii? sugeră el.

Treizeci și doi

A fost surprinzător de ușor să-l facă pe Asasinul Anders să priceapă ce trebuia să-i spună ziaristului și de ce. Și ce era și mai surprinzător a fost faptul că el chiar a zis ce trebuia să zică, plus ceva tâmpenii, dar așa stăteau lucrurile când venea vorba de asasin. De fiecare dată când se apucă să spună ceva complet cretin, Johanna Kjellander avea timp să-l întrerupă și să aducă în discuție propria ei viziune asupra lucrurilor.

Cei de la *The Express* au trimis același reporter și același fotograf care fuseseră și cu doi ani și jumătate în urmă. Au ajuns la două ore după ce li se oferise un interviu în exclusivitate cu asasinul care îl găsise pe Hristos și care acum avea să înființeze o biserică. De data asta, niciunul dintre ei n-a părut la fel de speriat ca prima dată.

În timpul interviului, Asasinul Anders a vorbit iar pe îndelete despre gloria ce se putea obține din a da, mai degrabă decât din a lua, chiar dacă a recunoscut că el, și nu altcineva, a înșelat o bună parte din lumea interlopă, lăsându-i fără bani, și că acest lucru s-a întâmplat în al doilea cel mai cumplit mod cu putință.

— *Al doilea* cel mai cumplit? se miră reporterul.

Păi, în multe cazuri, infractorii tocmiseră, direct, asasini plătiți și le dăduseră banii în avans. Ar fi putut descrie situația ca fiind cea mai cumplită cu putință, dacă ar fi comis cu adevărat crimele. Dar, desigur, acele crime n-au fost niciodată comise. Banii care au fost plătiți cu acest scop au fost, în schimb, donați celor nevoiași, în timp ce criminalul care încetase să mai comită

crime nu reținuse pentru el nici măcar un öre[8] (cu excepția câtorva bănuți pentru cheltuieli minore, sub formă de vin de împărtășanie și… vin de împărtășanie). Absolut întâmplător, urmau să mai vină și alte donații în acest sens!

Din nefericire, reporterul îi cern să-i spună numele celor care îl contactaseră pe Asasinul Anders pentru crimele plătite. Asta i-a dat șansa să-și aducă aminte să spună că nu voia să le dea în vileag numele, pentru că se ruga pentru ei în fiecare noapte și i-ar fi primit în sânul noii lui biserici, unde promitea să le facă cunoștință cu Isus Hristos care, la rându-i, avea să-i primească la sânul lui.

— Aleluia! Osana! O, Doamne, vai, Doamne, exclamă Pastorul Anders, ridicând ambele mâini către cer, moment în care primi un cot în coaste de la preoteasă.

Acesta nu era timpul potrivit s-o ia razna: mai rămânea un element crucial. Asasinul Anders uitase care era. Preoteasa îi reaminti.

— Și ai luat, în același timp, niște măsuri, spuse ea.

— Am luat? întrebă Asasinul Anders, lăsând mâinile în jos. Da, așa e, am luat! M-am asigurat că numele celor care au solicitat comiterea acestor asasinate și vătămări ale membrelor vor fi făcute publice, împreună cu dovezile necesare, în cazul în care voi fi călcat de vreo mașină sau voi fi împușcat în cap în plină stradă sau voi fi găsit spânzurat, după o aparentă sinucidere sau dacă se va întâmpla să ies din această viață, în mod prematur, într-o manieră sau alta.

— Vreți să spuneți că, în cazul în care veți muri, lumea va ști cine l-a angajat pe asasin la un moment dat și… Vom afla, în același timp, și care ar fi fost victimele atentatelor?

— Evident! În rai nu avem secrete unii față de ceilalți.

Preoteasa se gândi că asasinul se exprima într-un fel așa de dement, încât aproape că suna bine ceea ce spunea. Iar reporterul de la *The Express* părea, în continuare, interesat.

— Deci vă temeți că lumea interlopă e pe urmele dumneavoastră?

— Ah, nu, spuse Asasinul Anders. Simt adânc în mine că toți sunt pe cale să se convertească. Iubirea lui Isus poate să ajungă în inimile tuturor. Este destulă pentru toată lumea! Dar, dacă

[8] Subdivizie centezimală a coroanei suedeze. (N.t.).

diavolul încă mai sălășluiește în vreunul din ei, atunci este important ca societatea să… ceva. Osana!

Și cu asta, tot ceea ce merita spus fusese rostit. Preoteasa îi mulțumi reporterului pentru timpul acordat, dar era timpul ca Pastorul Anders să se pregătească pentru prima lui liturghie.

— Care, apropo, va fi sâmbăta viitoare. Va începe la ora cinci după-masă. Parcare și cafea gratuite pentru toată lumea!

Planul de a avea o a doua întâlnire cu presa fusese agreat de ambele părți. Era important, desigur, ca Biserica lui Anders să fie promovată înainte de premieră. Dar, dincolo de asta, contele, contesa și restul huliganilor aveau să afle în ce se băgau dacă aveau de gând să-i facă vreun rău pastorului care le aparținea acum preotesei și recepționerului.

Era un plan bun.

Dar nu destul de bun.

Pentru că și contele, și contesa erau mai furioși decât își închipuise cineva vreodată.

Treizeci și trei

— Deștept mai e nemernicul ăsta, mormăi contesa, aruncând din mână *The Express* din ziua aceea.

— Nu. Îl știu de aproape patruzeci de ani, spuse contele, și individul e orice, numai deștept nu. Are pe cineva care gândește pentru el.

— Preoteasa? întrebă contesa.

— Da. Johanna Kjellander, după declarațiile din ziar. Și hoțul ăla de mașini care e cu ea. Per Jansson, dacă-mi aduc aminte corect. Ar fi trebuit să-i tai scula, până la urmă. Deși nici acum nu e prea târziu.

Contele și contesa aveau mai multă autoritate decât oricine altcineva din lumea interlopă a periferiilor Stockholmului. Dacă ar fi fost să fie cineva care să pornească o operațiune comună care să-i implice pe cei mai importanți gangsteri din capitală, atunci numai cei doi „nobili” ar fi fost în postura de a trimite invitațiile. Și exact asta au și făcut.

* * *

Prima și cea mai importantă ședință generală a elementului infracțional din Stockholm a fost ținută în clădirea pe jumătate goală din Haninge, în care contele și contesa își aveau reprezentanța auto pentru automobile la mâna a doua.

Avuseseră o săptămână deosebit de bună de vânzări în centrul respectiv. Orice mașină ilegal importată sau lovită putea fi făcută să arate ca nouă, dacă se aplicau câteva trucuri cunoscute în breaslă. Contele și contesa nu se simțeau obligați să raporteze ce istoric avea fiecare automobil de la începuturile existenței sale sau cum era, de fapt, în străfundurile sale. Și, în cele din urmă, mașinile nu pot vorbi, cu excepția celor din filme.

În ultimele zile, prin showroomul lor rulaseră zece astfel de exemplare ilegale, toate puțin sub prețul afișat. La niciuna nu funcționau airbagurile, așa cum se zicea în descriere, dar asta nu conta, atâta vreme cât noii proprietari aveau bunul-simț să țină banda.

Per total, o săptămână bună, dacă n-ar fi existat motivele care au stat la baza ședinței generale pe care se pregăteau s-o țină.

În paranteză fie spus, a pune la punct o listă relevantă de participanți necesita folosirea altor trucuri ale breslei. Că doar nu exista un nomenclator în care să fie incluși toți cei care plătiseră să-i fie omorât sau mutilat cineva drag și apropiat. Notificarea trebuia să fie făcută din gură în gură, în patru puburi alese cu mare atenție.

Rezultatul a fost acela că, pe lângă contele și contesa care stăteau pe podium, chiar în față, șaptesprezece indivizi s-au prezentat la reprezentanța auto, la ora stabilită.

În fapt, podiumul era destinat celei mai bune mașini din showroom, dar mașina fusese vândută pe aceiași bani pe care i-ar fi luat pe un kil de metamfetamine de primă calitate. Lăsase în urmă o scenă excelentă pentru cuplul căruia îi plăcea ca lumea să priceapă că era cu un nivel deasupra tuturor.

Contele era furios, dar contesa era, de departe, cea mai nervoasă. Ea fu cea care ceru să se facă ordine în sală.

— Din ce văd eu, întrebarea nu e „Îi vom permite Asasinului Anders să trăiască?”, ci „Cum vom face în așa fel încât să ne asigurăm că o să crape?” Eu și contele avem câteva idei.

Șaptesprezece bărbați la poalele podiumului se agitară furibunzi. Problema era că, dacă asasinului i se aplică

tratamentul pe care îl merita, toate contractele pe care le încheiase ucigașul care refuzase să ucidă aveau să devină publice. Unul dintre cei șaptesprezece îndrăzni să aducă argumente în acest sens (din întâmplare, el plătise bani buni ca să scape și de conte, și de contesă). Luă cuvântul și le spuse că eliminarea Asasinului Anders putea duce la o baie de sânge în toată capitala și că ar fi fost mai bine dacă ar lăsa lucrurile să meargă ca de obicei, fără să stârnească prea multe lupte interne.

Contele obiectă, spunând că nu era în firea lui să permită să fie șantajat. Ce *n-a spus* a fost că el și contesa reușiseră – fără ajutor din altă parte – să-i desființeze pe doi dintre concurenții lor în afaceri, pe care Asasinul Anders și acoliții lui nu i-au mai ucis, dar pentru care luaseră plată în avans, sub formă de bani și rulotă.

Dar, apoi, un altul din cei șaptesprezece a îndrăznit să fie de acord cu primul. Nu avusese de unde să-și permită să le facă felul și contelui, și contesei, așa că se mulțumise să semneze contractul numai pentru contesă care, în opinia lui, era cea mai distructivă și mai imprevizibilă dintre cei doi. Și el, din pur instinct de supraviețuire, avea motive să-i dorească Asasinului Anders viață lungă.

Un al treilea plătise ca un văr al contelui să aibă parte de ceva vătămare corporală gravă, chestie care era destul de nasoală. Câțiva alți membri ai grupului semnaseră contracte pentru diferite servicii, care mai de care mai grave, pentru cel puțin alți opt membri ai aceluiași grup. Dacă se putea spune despre vreunul dintre ei că e nevinovat, într-un sens destul de limitat, era pentru că nu avusese destui bani ca să se facă și mai vinovat decât era.

Toată lumea se temea de conte și contesă. Însă, șaptesprezece bărbați puternici, la picioarele acelui podium, găsiră, în sfârșit, curajul să se împotrivească. Toți insistară că era mai bine pentru afacerile lor s-o lase baltă. Mediul lor de lucru venea în directă contradicție cu răzbunarea. Iar mediul de lucru era mai important.

Contesa îi înjură pe cei șaptesprezece, numindu-i insecte lipsite de coloană vertebrală și alte lucruri neplăcute și făcându-i pe unii dintre ei să-și dorească să poată să-l mai plătească încă

o dată pe Asasinul Anders, atâta vreme cât, de data asta, chiar reușea să termine trebușoară.

Totuși, unul dintre cei șaptesprezece se gândea serios dacă nu cumva, *de facto,* toate insectele erau lipsite de coloană vertebrală, dar avea destulă minte să nu pună problema chiar în momentul acela.

Ședința se termină în mai puțin de douăzeci de minute. Toți ticăloșii implicați, fie ei borfași cu ștaif, fie găinari de doi bani, avuseseră un reprezentant la fața locului. Singurul care lipsea era individul care plătise 800.000 de coroane ca să-și vadă omorât vecinul care se strâmbase la nevastă-sa. Individul plin de oftică și în ale cărui buzunare bătea vântul își pusese capăt zilelor după ce nevastă-sa l-a lăsat pentru mult-prea-viul vecin, cu care s-a dus chiar și în Insulele Canare, căci se pare că strâmbatul dubios al vecinului fusese, de fapt, o formă sofisticată de flirt.

Rezultat final: în conformitate cu șaptesprezece din cei nouăsprezece escroci escrocați, Asasinului Anders avea să i se permită să rămână viu. După părerea celorlalți doi, avea să moară, de preferință împreună cu Johanna Kjellander și Per Jansson, sau poate Persson.

Treizeci și patru

Cu două zile înainte de inaugurarea Bisericii lui Anders, venise timpul să se lanseze ultima idee preoțească – adică încă o donație al cărei scop era să stârnească rumoare națională. Taxi Torsten la volan, preoteasa, recepționerul și Asasinul Anders în rând, pe bancheta din spate: în poala celui din urmă, un pachet frumos ambalat, în care se aflau 500.000 de coroane și o felicitare personalizată, pentru destinatar.

Nu începuse sezonul turistic, dar zona care înconjura palatul din Stockholm nu era aproape niciodată goală. Dincolo de toate, paza principală este întotdeauna prezentă și așa s-a întâmplat fără oprire de la 1523 încoace (n-au fost întotdeauna aceiași gardieni și e de imaginat că paznicilor li s-a dat o pauză pe la începutul secolului al optsprezecelea, când palatul a ars din

temelii și n-a mai fost reconstruit decât cincizeci de ani mai târziu).

Taxi Torsten era un șofer plin de imaginație creatoare. Întoarse pe Slottsbacken, conduse pe șoseaua pavată cu piatră cubică și rulă încet spre soldatul care stătea drepți, în uniforma lui spilcuită, cu o baionetă strălucitoare la armă.

Asasinul Anders ieși din mașină și îi întinse pachetul.

— Ziua bună, spuse el, solemn. Eu sunt Asasinul Anders și am venit aici să ofer jumătate de milion de coroane glorioase Maiestății Sale Regina și Fundației… bla bla… ceva cu copiii lumii. Am uitat cum îi zice, deși am repetat în mașină până aici tot drumul de la… Păi, nici nu contează de unde am venit. Pe scurt, ideea e că…

— Dă-i omului pachetul și gata, urlă recepționerul din mașină.

Dar era mai simplu de zis decât de făcut. Soldatul nu accepta niciun fel de pachete suspecte. Dar apăsă butonul de panică și începu să recite o poezie pe care o învățase pe de rost: „Persoana care dorește să obțină permisiunea de a intra pe această proprietate aflată sub protecție sau care hoinărește în vecinătatea proprietății aflate sub protecție este obligată prin lege să-și spună numele, data de naștere și domiciliul stabil, la solicitarea oricărui membru al gărzii care păzește această proprietate și trebuie să se supună unei percheziții corporale, de la care sunt scutite scrisorile și alte documente de natură personală, și trebuie să supună percheziției orice automobil, ambarcațiune sau aparat de zbor”.

Asasinul Anders rămase cu pachetul în mână și se holbă la soldat cu ochii cât cepele.

— Te simți bine? îl întrebă el. Nu poți să accepți dracului chestia asta în numele lui Isus, ca să ne putem căra de aici?

Soldatul de la poarta principală trase aer în piept din nou:

— Pentru a putea să ne asigurăm că misiunea noastră va putea fi dusă la îndeplinire în mod corespunzător, ofițerul de pază poate, de asemenea, în limitele necesității, să refuze intrarea în incintă sau poate să înlăture de pe proprietate sau, dacă aceste măsuri nu sunt suficiente, poate să rețină orice persoană de pe proprietate sau din vecinătatea acesteia, aflată sub pază și protecție…

— Ei bine, fir-ai tu al dracului, soldățel de tinichea ce ești, ai putea *să încerci* să mă reții, spuse Asasinul Anders furios, în

timp ce paznicul oripilat încerca să continue să-și recite lecția învățată.

„… dacă persoana respectivă încalcă orice restricționări impuse, bazate pe reglementările legale în uz, dacă refuză să ofere informații la cerere sau oferă informații care ar putea fi considerate false, sau dacă refuză să se supună unei percheziții corporale sau…”

Acesta a fost momentul în care Asasinul Anders îl împinse pe prostănacul soldățel la o parte și puse pachetul în cabina de pază.

— Acum să te asiguri că pachetul acesta ajunge la Regină, spuse el soldatului care căzuse în fund. Și, dacă ții tu neapărat, n-ai decât să-i aplici și o percheziție corporală, dar să nu te atingi de bani, c-o pățești!

Apoi Asasinul Anders se întoarse la preoteasa, recepționerul și Taxi Torsten care reuși să dispară în traficul de pe Skeppsbron, la câteva secunde după ce, din partea opusă, veniră și întăririle soldatului căzut la datorie.

* * *

La început s-a spus că Asasinul Anders „atacase palatul”, dar asta a fost numai până când Regina a ținut o conferință de presă în care i-a mulțumit pentru fantastica (și radiografiata) donație de 494.000 de coroane pentru copiii nevoiași, prin intermediul Fundației Salvați Copiii.

— Când ai de gând să înveți să numeri până la cinci sute? îl întrebă recepționerul pe Asasinul Anders care, în loc să-i răspundă, se hotărî să rămână bosumflat.

Publicitatea pe care și-o făcuseră era fără precedent, cu un prim val de referințe privind o posibilă situație amenințătoare, un al doilea val în care Regina a lămurit situația și al treilea val sub forma unei recapitulări complete a vieții unice a lui Johan Andersson, alias Asasinul Anders, alias Pastorul Anders.

— Sau să-mi spun Reverend de-acum? se întrebă el.

— Nu, răspunse preoteasa.

— De ce nu?

— Pentru că așa am zis eu.

— Ce zici de diacon?

Treizeci și cinci

Jerry Cuțitașul a avut mult de furcă să-i convingă pe bodyguarzii din echipa lui să nu arate precum cea mai periculoasă gașcă de motocicliști din întreaga țară, cu haine de piele, bozuri metalice și puști sovietice, Automat Kalașnikov, model 1947, a treizeci de mii de coroane fiecare, obținute prin intermediul celui mai de încredere traficant de arme din țară și purtate cât mai vizibil cu putință.

În schimb, pantalonii comozi și sacourile erau la ordinea zilei – haine pe care majoritatea bodyguarzilor nu le mai purtaseră de la absolvire, ceremonie la care, de fapt, niciunul dintre ei nu participase. Acolo unde era cazul, puștile-mitraliere trebuiau ținute ascunse sub o haină ușoară, iar grenadele americane de mână băgate, cuminți, în fiecare buzunar de la jachetă.

— Suntem aici să eliminăm elementul ostil, le explică Jerry Cuțitașul, nu să speriem vizitatorii onești și cumsecade.

Cea mai costisitoare investiție fusese un detector de metale pentru ușa de la intrare. Cel mai mare avantaj, în opinia lui Jerry Cuțitașul, era că se puteau asigura că nimeni n-avea să se strecoare înăuntru cu arme la purtător. În timp, preoteasa și recepționerul și-au dat seama că, datorită detectorului de metale și a camerelor ascunse, puteau să vadă cine avea monede de pus în cutia milei, și cine bancnote. Nu aveau nicio intenție să irosească spațiul bisericii pe oameni care voiau să se bucure de sprijin spiritual, dar nu erau pregătiți să plătească pentru el.

Cimitirul fusese transformat într-o parcare de cinci sute de locuri. Sub asfalt se afla un număr neștiut de morți, îngropați acolo începând cu 1800 și până în 1950. Nimeni nu le-a întrebat pe bietele suflete ce credeau despre asfaltare; sufletele în discuție nu s-au agitat deloc în privința asta.

Dacă parcarea se umplea, asta ar fi însemnat pe puțin o mie de vizitatori, dar biserica, deși, fără îndoială, mare, nu putea cuprinde locuri pentru mai mult de opt sute de oameni. Așa că recepționerul instală afară un ecran imens, cu un sistem de sunet de asemenea calitate, pentru un asemenea preț, că i se făcuse rău de la stomac. Ecranul ajunse în dimineața primei slujbe de liturghie. Instalația a fost plătită cu banii jos. Tot ce

rămânea din ce fusese cândva o avere mai încăpea în două valize.

— Nu-ți face griji! spuse preoteasa. Adu-ți aminte, credința mută munții din loc, și în Biblie, și în afara ei.

— În afara ei?

Păi da, desigur. În timpul studiilor ei teologice, preoteasa deveni foarte interesată de teoriile alternative, dincolo de Geneză, în care Dumnezeu pocnește din degete și Cerul, și Pământul apar în doar câteva zile. Un alt adevăr în care oricine ar fi putut alege să creadă era ceea ce se numea Pangaea, supercontinentul care s-a rupt în bucăți ca să dea naștere tuturor celorlalte continente prezente astăzi, toți munții, toate văile și așa mai departe. Poate că, dacă cineva crezuse suficient de mult în chestiile astea – cine era preoteasa să judece?

Starea de calm a femeii îl făcea și pe recepționer să se liniștească. Lucrurile erau de așa natură, că, după toate probabilitățile, în curând, valizele roșie și galbenă aveau să se umple, cu vârf și îndesat, cu bani. Ce conta dacă întreaga credință a preotesei putea să mute un munte sau doi în același timp? Și n-avea decât să decidă pentru sine de unde își aduna această credință.

— Atunci o să mă iau după Biblie, dar numai de data asta. Doar ca să mai economisim niște timp. Lui Dumnezeu i-a trebuit o săptămână. Pangaea s-a desfăcut în bucăți timp de mii de milioane de ani, iar eu nu mai am putere să-l mai suport multă vreme pe Asasinul Anders, și nici rulotele și toate celelalte.

— Toate celelalte? Nici măcar pe mine? se întrebă recepționerul.

— O mie de milioane de ani? Ei bine, poate.

* * *

Mai erau câteva ore până la premiera Asasinului Anders. Jerry Cuțitașul stătea pe un dâmb în colțul de nord-vest al curții bisericii și scana cu privirea zona, de la dreapta la stânga și înapoi. Totul părea calm și frumos.

Dar ce era acolo, pe cărarea cu pietriș? Un moșneag cu o greblă! O amenințare? Părea să facă ce fac toți oamenii care au o greblă.

Grebla.

Plănuia să grebleze toată cărarea, de la șosea până la portalul bisericii?

— Avem o problemă la capătul cărării pietruite, își informă el echipa, prin canalele de comunicare care nu fuseseră, nici ele, tocmai ieftine.

— Să-i fac felul? întrebă lunetistul din turnul cu clopot.

— Nu, idiotule, spuse Jerry Cuțitașul. Mă duc eu să văd cine e.

Moșneagul grebla în continuare. Jerry apuca bine cuțitul lui preferat din buzunarul jachetei. Se prezentă drept șeful securității Bisericii lui Anders și-l întrebă pe bărbat ce căuta acolo și cine era.

— Dau cu grebla, răspunse bătrânul.

— Da, asta văd și eu, spuse Jerry Cuțitașul. Dar cine ți-a zis să faci chestia asta?

— Cine mi-a zis? Păi eu dau de treizeci de ani cu grebla pe cărarea asta, o dată pe săptămână, dinaintea fiecărei slujbe, cu excepția ultimilor doi ani, de când s-au hotărât, împotriva lui Dumnezeu, să închidă biserica asta.

— Fir-ar să fie, spuse Jerry Cuțitașul, care se chinuia de câteva zile să înjure cât mai puțin în noua lui slujba. Numele meu este Jerry, spuse el, dând drumul cuțitului, ca să dea mâna cu bătrânul.

— Börje Ekman, spuse omul cu grebla. Starostele Börje Ekman.

Treizeci și șase

Starostele Börje Ekman nu credea în noroc sau ghinion. Nu credea în nimic altceva, în afară de propria persoană, Dumnezeu, Isus și legi. Dar un străin, un observator care nu se deda la cele religioase cu prea mult aplomb, ar fi zis că întâlnirea lui cu Asasinul Anders a fost una lipsită de noroc.

Bărbatul care avea toate motivele să vrea ca viața lui să ia o nouă turnură, alta decât cea pe care o lua acum, fusese, până acum o zi înainte, un funcționar în Ministerul Muncii. Patruzeci de ani în același loc de muncă, deși își mai schimbase denumirea de vreo câteva ori. Făcea munca de staroste al bisericii, care acum devenea a lui Anders, pe bază de voluntariat, cu speranța ca, în Ziua de Apoi, să stea de-a dreapta Sfântului Petru.

În ultimii treizeci de ani, bărbatul ale cărui visuri i se stingeau, încetul cu încetul, nu făcea decât să-și ducă la bun sfârșit sentința pe viață în acel minister. În primii lui ani, lucrurile fuseseră altfel. Pe vremea aceea, muncea pentru salariu. Și asta nu era tot. Dusese un război total împotriva atitudinii capitaliste a vestului sălbatic care predomina în cel puțin unul dintre departamentele de care se făcea responsabil ministerul lui Börje Ekman. Börje descoperise că agenții de la departamentul de recrutare a personalului părăseau biroul la intervale neregulate, ca să umble de nebuni prin oraș, vânând tot felul de slujbe disponibile pe care să le promoveze. Ziceau că ceea ce făceau ei se numea „cunoașterea angajatorilor” pentru a „crea legături” și a „le stabili nivelul de încredere”.

După tânărul Börje Ekman, această strategie de marketing heirupist era scârboasă cât încape. Gândiți-vă numai ce riscuri comporta: de vreme ce nimeni nu-l verifica, agentul se putea duce, bine-mersi, la o instituție care servea bere.

Alcool. În timpul orelor de lucru. Dumnezeule mare!

Börje Ekman ar fi preferat ca o agenție de recrutare să fie atât de bine structurată, încât șomajul din țară să fie descris în amănunt: vârstă, sex, profesie, profil demografic, educație și asta, pe cât posibil, pentru fiecare individ în parte. Ca astfel de lucruri să poată fi puse în aplicare, era necesară o organizare clară; o structură ierarhică fără tensiuni sau conflicte interne. Agenția de recrutare ar fi devenit un loc de muncă perfect. Pe termen lung, asta ar fi dus la un rezultat complet previzibil. Lui Börje Ekman acest gând îi aducea o imensă bucurie.

Dar, atâta vreme cât agenții umblau de capul lor prin oraș, căutând slujbe disponibile, era imposibil de calculat rezultatul. La un moment dat, un agent din Täby se împrietenise într-atât cu un director, încât îl convinsese pe bărbatul respectiv să mai adauge o tură la afacerea lui, ceea ce a creat optzeci de slujbe noi pentru comunitate, un coșmar pentru orice analist al pieței muncii. Nu existau coloane capabile să calculeze rezultatele care ar fi putut fi obținute din interacțiunea dintre angajator și agenția de recrutare care avea loc în saună sau după o rundă de golf (pe care agenția de recrutare respectivă ar fi pierdut-o voit, chiar dacă uneori era nevoie de lovituri duble la hazardul de apă, pentru gaura optsprezece).

Börje Ekman nu era atât de prost să nu-și dea seama că optzeci de slujbe erau optzeci de slujbe, indiferent cum au fost create. Dar trebuia întotdeauna să te uiți și la tabloul de ansamblu. Pentru că ceea ce făcuseră respectivii agenți de recrutare, dincolo de partidele de golf din timpul orelor de lucru, a fost să treacă peste partea administrativă a lucrurilor. Din cauza unui singur agent de recrutare, statisticile acelui trimestru pentru întreg districtul de nord al Marelui Stockholm au fost denaturate și incomplete. Ba, mai mult, agentul a refuzat să certifice rapoartele de activitate pentru cei optzeci de foști șomeri.

„Muncă de fraieri”, îi spuse respectivul lui Börje Ekman. „Eu nu pot să stau săptămâni întregi să fac ordine printre hârțoage despre oameni care au deja slujbe, nu?” Și apoi i-a închis în nas și s-a dus iar pe terenul de golf, unde a jucat până a mai câștigat încă șapte slujbe în instalații și industria HVAC.

Însă acelea au fost ultimele lui cuvinte, înainte să fie dat afară pentru că a refuzat să-și îndeplinească atribuțiunile și pentru alte câteva încălcări ale regulamentului pe care Börje Ekman s-a văzut nevoit să le inventeze, ca să scape de individ. Într-un fel, era păcat, pentru că omul era fantastic la obținerea de noi slujbe. Și a făcut asta până în ultima clipă, pentru că, odată ce a fost concediat, la agenția de recrutare din Täby a apărut un nou loc de muncă. Börje Ekman a trebuit să tragă ceva sfori ca să se asigure că cel care îl înlocuia pe ins avea o nouă abordare. Dincolo de orice altceva, structură și statistici, pentru ca politicienii să vadă cu claritate care era situația pieței muncii. Cu zăluzi ca tipul care tocmai fusese dat afară, riscul era de aproape sută la sută ca prognozele trimestriale să nu reflecte realitatea. Opoziția politică *adora,* pur și simplu, erorile de statistică, așa că acestea erau cel mai prost lucru pe care un funcționar la stat îl putea face.

Acum, era de la sine înțeles că o prognoză scrisă nu se poate adapta la realitate de una singură, pentru simplul motiv că a fost deja pusă pe hârtie. Prin urmare, realitatea trebuie să se adapteze la prognoză. Pentru Börje Ekman, acesta era un adevăr care se aplică în orice situație, mai puțin pentru starea vremii. Vremea era ceva ce Domnul conducea cu o mână ceva mai fermă, spre presupusa disperare a meteorologilor care făceau prognoza meteo în Norrköping. De câte ori nu se

întâmplase ca meteorologii să prezică soare pentru ziua următoare, după care Dumnezeu să hotărască să fie ploaie? Pe Börje Ekman îl treceau fiorii numai gândindu-se cum ar fi fost ca el să lucreze în asemenea loc, intrigat în același timp de ideea de a intra în contact direct cu Domnul Dumnezeu, prin intermediul stațiilor meteo și al sateliților. El ar fi adus acuratețea meteorologică la noi standarde.

Prin urmare, în traducere liberă, problema se reducea la gradul de predictibilitate, mai degrabă decât la calitatea rezultatului. În traducere și mai liberă: dintr-o perspectivă strict meteorologică, toți cetățenii ar fi trebuit forțați să se mute înspre nordul Gothenburgului. Atunci avea să devină clar de câți meteorologi ar fi fost nevoie: de niciunul. Tot ce trebuia lumea să facă să dea prognoza corectă în 200 până la 250 de zile din cele 365 pe an era să prezică ploaie pentru ziua următoare. Dacă la asta s-ar fi adăugat legătura pe care o avea Börje Ekman cu Dumnezeu, acuratețea s-ar fi ridicat până la optzeci și cinci, nouăzeci la sută din cazuri, în funcție de disponibilitatea divină din momentul respectiv.

Aplicată la Ministerul Muncii, logica lui Börje Ekman spunea că nimic nu trebuia să se întâmple de la un trimestru la celălalt. Când se ivea, totuși, vreo situație, o grămadă de analiști din departament erau nevoiți să reia calculele de la zero. Deși acest fapt susținea statutul de angajat în acel departament, era, în același timp, și genul de lucru care îi irita pe politicieni și care putea duce la pierderea alegerilor. Și dacă era ceva ce orice funcționar public învățase de-a lungul anilor, era că niciun birou din Ministerul Muncii nu era atât de mic sau de departe, încât să nu mai fie încă unul, în altă parte, care era și mai mic, și mai departe de locul în care se petrecea totul.

Börje Ekman era exemplul viu al aplicării acestui principiu. În patruzeci de ani, și-a calculat pașii greșit de atâtea ori, încât, când a venit vremea să se pensioneze, fusese deja mutat și răsmutat, apoi mutat din nou și uitat într-un colț al organizației din care trebuia să facă parte. Börje nu s-a mai deranjat să le aducă aminte colegilor lui de existența sa. În schimb, a început să numere zilele până când avea să împlinească șaizeci și cinci de ani, moment în care șefa de departament, doamna ministru, în persoană, a ținut un discurs despre cât de grozav a fost

colegul lor, Börje Ekman, dar numai după ce a verificat cu atenție cum îl cheamă și cu ce se ocupase.

Börje Ekman a părăsit, pentru ultima dată, biroul lui care nu era mai încăpător ca o cămară mare. Și nu era acrit de situație nici cât negru sub unghie! Își dădea seama că, acum, la câteva decenii după ce trepidase de entuziasm, Ministerul Muncii începuse, pas cu pas, să adopte viziunea lui cu privire la statistică și supraveghere, în locul dispunerii de slujbe ad-hoc, la nimereală. Însă și preocuparea principală de a nu căuta să organizeze slujbe era făcută fără chef. Politicienii sortiți eșecului se băgau unde nu le fierbea oala, așa cum făceau, în genere, și cetățenii sortiți eșecului. La fiecare patru ani se țineau alegeri democratice, iar înaintea acestora, partidele politice promiteau să combată șomajul într-un fel sau altul (sau într-un al treilea). Indiferent ce făceau și cum făceau, încurcau ițele la minister. Bine ar fi fost dacă votanții ar fi încetat să tot schimbe partidele politice între ele. Acum, după fiecare alegere, funcționarii publici erau nevoiți să administreze încă o lege cu privire la piața locurilor de muncă și care n-avea cum să aibă succes, în loc să continue cu cea dinainte, care era la fel de lipsită de succes.

Funcționarul public, singur-cuc în toți acești ani, ar fi avut, prin urmare, o viață relativ lipsită de sens, dacă nu s-ar fi asigurat că avea altceva cu ce s-o umple. Așa că a lăsat șomajul în urmă, în plata Domnului, ca să-și construiască o carieră în cele sfinte.

Și ce carieră bună fusese. A constat în construirea permanentă a unei structuri bisericești, în cadrul congregației din care făcea parte și pe care o controla sub toate aspectele.

Existența lui religioasă îi aduse lui Börje Ekman o fericire indiscutabilă. Și avusese intenția să devină și mai fericit odată ce se pensionase. Avea să-și petreacă fiecare clipă a vieții lui ca păstor neoficial al congregației. Și oile au ascultat toate de el și au fost cuminți și supuse, inclusiv berbecul din amvon.

Până a dat catastrofa peste el. Biserica și-a închis porțile, iar congregația – inclusiv cei optsprezece din cei nouăsprezece membri activi – s-a dus la biserica din orașul vecin. În loc să se ducă și el cu ei, Börje Ekman, al nouăsprezecelea și cel din urmă membru, umbla de colo-colo, jelindu-și biserica pierdută. Din când în când, avea grijă ca pietrișul de pe cărare să nu fie sufocat de buruieni. Granlund, care se dusese la biserica din

vecini, nu era decât un dobitoc arogant (adică cineva care nu l-a lăsat pe Börje Ekman să decidă ce și cum după bunul lui plac).

Și apoi, cu doar câteva săptămâni în urmă, fosta parohie a fostului staroste a fost vândută, cu biserică, cimitir, cu tot – unui fost asasin, convertit de curând și despre care, după toate aparențele, vorbea toată țara. Nu i se părea o idee prea plăcută să-i dea socoteală unui asemenea individ; e posibil că asemenea gând l-a făcut chiar să se răzgândească să mai ocupe poziția pe care o avea în vedere când ajungea la Porțile Raiului. Dar, în cele din urmă, asta era biserica lui și, în curând, avea să-l ajute pe Asasinul Anders să-și dea seama de acest lucru (spre deosebire de Granlund, care nu pricepuse nimic). Cel mai bun staroste al Suediei se întorsese, deși nimeni nu știa asta încă.

Börje Ekman fusese deja să dea cu grebla de vreo două sau trei ori înainte de noul început, dar nu-l băgase nimeni în seamă până în ziua inaugurării. Jerry, așa îl chema. Șeful securității? Securității cui?

Printre turele de greblat, Börje și-a petrecut ultimele lui zile în cămara lui de la minister zâmbind. În mintea lui, el lucra full-time cu noua lui congregație. Mai erau trei zile, două zile, o zi… un adio fără tort – și acum, în prima zi de după ultima zi, venise momentul inaugurării iubitei lui biserici.

A vrut cu tot dinadinsul să nu se facă știut de nimeni. Plănuise să aștepte până după prima slujbă. Urma să apară din senin, ca o surpriză plăcută pentru liderii congregației cărora, desigur, avea să le ia piuitul, pentru că ei aveau de învățat totul de la el.

Acestea erau gândurile care aduseseră pe chipul lui acel zâmbet care, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să-i înghețe pe buze.

Treizeci și șapte

A doua cea mai mare ședință a criminalității suedeze s-a ținut în pivnița unuia dintre puburile preferate de clientela menționată mai jos.

Șaptesprezece bărbați, fără conte, fără contesă. Pe ordinea de zi: cum să scape de nobili. Și asta trebuia să se întâmple

înainte să aibă cei doi ocazia să atingă vreun păr din capul Asasinului Anders. S-a adoptat cu 17–0.

Dar cine avea să ducă trebușoara la îndeplinire și cum? Acesta era subiectul de discuție la berile care continuau să vină de la etaj.

Printre toți pungașii prezenți, exista un lider neoficial: omul care îndrăznise primul s-o înfrunte pe contesă la prima lor ședință. După două halbe mari de bere, pungașul șef le reaminti tuturor ceea ce știau deja: că
Olofsson și Olofsson dăduseră foc hotelului Coasta Mării.

— Și ce-are a face asta? întrebă Olofsson.

— Da, chiar, interveni fratele său.

Ei bine, pungașul-șef le spuse că, dacă n-ar fi incendiat clădirea, Asasinul Anders ar mai fi fost încă acolo și tot ce-ar mai fi trebuit ei să facă ar fi fost să se ducă acolo și să-l ascundă de conte și contesă.

Olofsson protestă, spunând că, până în momentul acela, Asasinul Anders se descurcase de minune ascunzându-se și singur, fără ajutorul lor și, oricum, nu faptul că asasinul se tot ascundea a stârnit, de la bun început, toată tărășenia cu contele, ci că a făcut taman pe dos: a încetat să se mai ascundă. Ba, a mai și apărut, însoțit de Isus și a atras atenție asupra lui, cu interviurile din ziare, spunând nenorocirea aia despre ce avea să li se întâmple lor, dacă pățea el ceva.

— Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat chestia asta, e prea puțin probabil că șaptesprezece dintre noi cei din subsolul ăsta s-ar fi dus la Hotel ca să stea la un pahar de vorbă cu Asasinul Anders și apoi să-i ceară politicos să se care la vreo cabană în munți, ca să nu i se întâmple ceva rău, spuse Olofsson.

— Nu? interveni fratele său.

Raționamentul lui Olofsson era mult prea alambicat pentru restul, așa că nu l-au urmărit decât până la jumătatea discursului lui. Prin urmare, cu un vot de 15–2, fraților li s-a dat misiunea să-i șteargă de pe fața pământului pe conte și pe contesă, înainte ca perechea nobiliară să-l elimine pe individul pe care ar fi trebuit să-l facă dispărut de la bun început, dar a cărui flacără era acum în interesul tuturor să fie ținută aprinsă cât mai mult posibil.

Borfașii din pivniță nu erau obișnuiți să se pună de acord atunci când se ivea problema banilor; nu era în firea lor. Era cu

atât mai surprinzător ca toți cei cincisprezece care nu aveau de lucru pe teren să se pună de acord ca Olofsson și Olofsson să primească, drept remunerație, 400.000 de coroane de fiecare nobil, plus un milion dacă reușeau să le facă felul amândurora în același timp.

Olofsson și Olofsson nu păreau mulțumiți. Dar un milion de coroane era un milion de coroane și cu banii ăștia, frații ar fi reușit să se pună iar pe picioare, din punct de vedere financiar. În acel moment, cincisprezece borfași furibunzi se holbau la ei, așteptând confirmarea.

Frații aveau de ales între două variante: fie să accepte…

Fie să accepte.

Treizeci și opt

Mai era doar jumătate de oră până la debutul Asasinului Anders în lumea predicii religioase. Preoteasa mai repetă cu el încă o dată planul și strategia puse la punct. Nu era sigură cum avea să decurgă totul. Părea să fie pe jumătate predispus spre învățătură și contemplație, dar, când venea vorba de cealaltă jumătate, era doar puțin mai inteligent decât o minge de fotbal. Era imposibil de prezis care din cele două jumătăți avea să ia cuvântul în amvon.

Biserica se umplea deja. Ba, mai mult, o turmă considerabilă de enoriași se adunase și în fața ecranului amplasat afară, iar nou-veniții apăreau într-un șuvoi interminabil. În turnul bisericii fuseseră dispuși doi lunetiști cu lunete telescopice, la fiecare cale de acces în biserică era amplasat câte un bodyguard, iar la intrare, lângă stația de monitorizare electronică era pus, deși nu fără oarecare protest, singurul gangster care arăta mai de Doamne-ajută în costum negru. Tipului i se făcuse un curs rapid de bune maniere, pe care i-l ținuse preoteasa (ca să economisească timp, cursul fusese mai rapid decât o cursă de mașini).

— De ce se face control de securitate la intrarea într-o biserică? întrebă un vizitator care fusese târât de nevastă-sa, deși el nu voia să se afle acolo.

— Din motive de securitate, dragă domnule, spuse individul încorsetat în costum.

— Motive de securitate? repetă vizitatorul, în zeflemea.

Preoteasa hotărâse că vizitatorii trebuiau menajați de adevărul că cei doi și pastorul erau în pericol.

— Da, dragă domnule, motive de securitate, răspunse din nou bărbatul în costum.

— A cui securitate și care sunt motivele? insistă zeflemistul.

— Tage, n-am putea, pur și simplu, să intrăm în biserică? întrebă nevasta, ușor iritată.

— Trebuie să mărturisesc că sunt de acord cu minunata dumneavoastră soție, spuse individul în costum, care, în taină, își dorea să-i șteargă cretinului una peste bot cu pumnul drept, cel care acum era încleștat în buzunarul de la haina de costum. Trebuia doar să-și aducă aminte să dea drumul grenadei înainte să-l pocnească.

— Greta, e ceva dubios aici, răspunse Tage, care-și petrecuse întreaga zi încercând să se asigure că cei de la TV împărțeau cum trebuie spațiul de emisie pentru finala de hochei.

Rândul se făcu din ce în ce mai lung în spatele individului nărăvaș, iar bodyguardul în costum nu mai reușea să-și mențină un comportament demn de costum.

— Dacă nu pricepi expresia „din motive de securitate”, cum o să pricepi ce-are pastorul să spună? Pentru numele lui Hristos, du-te de unde ai venit, marș, în paștele mă-tii, acasă, în Volvoul tău de căcat, în căcatul tău de casă duplex, la dracu-n praznic în provincie, și stai și putrezește dracului pe canapeaua ta de căcat de la IKEA, dacă salvarea pe care ți-o oferim noi nu-ți convine.

Din fericire, chiar în acel moment se întâmpla ca preoteasa să treacă pe acolo și să audă finalul dialogului care o luase în direcția complet greșită.

— Iertați-mă că intervin, spuse ea. Numele meu este Johanna Kjellander și sunt asistenta monahală a celui care este, probabil, al doilea cel mai important mesager al Domnului aici, pe pământ. Ofițerul de securitate cu care tocmai v-ați confruntat face parte din grupul de începători ai Pastorului Anders și n-a trecut încă de Geneză.

— Așa, și? i-o întoarse zeflemistul.

— Ei bine, în acea carte nu se spun prea multe despre cum să te comporți civilizat, cu excepția unor fragmente în care se zice să nu mănânci din fructul oprit, deși Adam și Eva au făcut exact asta, cu încurajarea unui șarpe vorbitor. V-ați putea gândi că e ciudat ce spun, dar
Dumnezeu poate face aproape orice.

— Un șarpe vorbitor? repetă zeflemistul, care era și mai confuz acum (și care, spre deosebire de nevastă-sa, nu deschisese o Biblie în viața lui).

— Da. Putea să și asculte, acel șarpe și, Doamne, ce și-a mai luat-o diavolul ăla de la Dumnezeu. De asta se târâie pe pământ și în ziua de azi. Șarpele, nu Dumnezeu.

— Ce înseamnă asta? Despre ce tot vorbiți acolo, doamnă Pastor? întrebă individul cu din ce în ce mai puțină zeflemea, dar cu și mai multă confuzie.

Ce voia preoteasa să facă, mai presus de toate, era să-i intre pe sub piele zeflemistului, făcându-l să nu mai fie așa sigur pe el – și, până în punctul acela, reușise. Acum părea să se gândească la cele spuse preț de o secundă sau două, înainte să continue, cu o voce ceva mai domoală, înștiințându-l că puterea înțelepciunii din vorbele Pastorului Anders s-ar putea să fie infinită. Poate că era prea mult să spere că Isus însuși ar putea coborî pentru slujbă, dar în cazul în care acest lucru avea să se întâmple, ar fi fost îngrozitor dacă s-ar fi găsit cineva care să-l atace. Era, evident, la fel de ușor de crezut că El ar putea trimite pe unul din apostolii lui, deși probabil că nu Iuda Iscarioteanul avea să fie prima lui alegere, dar mai erau, *totuși,* unsprezece din care să aleagă. Pe scurt, ideea era că nimeni nu putea fi sigur ce fel de puteri ar fi dezlănțuit astăzi pastorul. Motiv pentru care aveau aceste controale, ceva mai intense, de securitate.

— Dar noi nu am dori să forțăm niciodată pe nimeni să vină să-l vadă pe pastor. Noi n-am dori să forțăm niciodată pe nimeni să vină să-i cunoască pe Isus Hristos sau pe apostolii Lui. Oricum, orice s-ar întâmpla aici, azi, va ajunge, cel mai probabil, în ziar, în ediția de mâine, așa că n-o să pierdeți nimic. Ați vrea să vă îndrum spre ieșire?

Nu, fostul zeflemist considera că mai bine nu, iar nevastă-sa era convinsă că nu, *sub nicio formă.* Ea îl apucă strâns de braț și-i zise:

— Haide, Tage, să intrăm înainte să nu mai fie niciun scaun liber.

Tage se lăsă dus, dar avuse prezența de spirit să-i spună nesuferitului de bodyguard de la intrare că el și nevastă-sa conduceau un Opel Corsa de vreo doi ani încoace.

•

Misiunea Asasinului Anders era de a le vorbi oamenilor despre generozitate, generozitate și iar generozitate. Și, pe deasupra, o doză de Isus, și apoi iar despre generozitate. Alte lozinci de acest fel includeau chestia cu mai bine dai, decât să primești, cu raiul care îl aștepta pe ăla care își întorcea portofelul pe dos, deasupra cutiei milei, și cu faptul că același rai de mai înainte nu putea fi închis complet pentru cei care își desfăceau portofelul un milimetru (pe aceeași linie cu „dar din dar se face raiul”).

— Și încearcă să te abții de la prea multe Aleluia, osana și de la alte cele pe care nu le pricepi, îi spuse preoteasa.

Însă, acum că totul se apropia de momentul culminant, Asasinul Anders era stresat. Dacă avea să se abțină de la toate astea, atunci era foarte posibil să nu mai reușească să spună nimic. Întrebă dacă nu era bine ca, în schimb, în caz de urgență, să recite câteva din denumirile științifice ale ciupercilor, căci, pentru cineva care nu era tocmai un cunoscător, ar fi sunat destul de religios. Și, drept dovadă, îi oferi preotesei o demonstrație: *Cantharellus cibarius, Agaricus arvensis, Tuber magnatum...* în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, amin.

— Ce zice? întrebă recepționerul, care tocmai intrase în încăpere.

— Nu sunt sigură, dar cred că tocmai a preaslăvit gălbiorii, ciuperca calului și, posibil, și trufa, spuse preoteasa, apoi se întoarse spre asasin și îi interzise să spună ceva din ce tocmai auzise, cu atât mai puțin să nu se apuce să pomenească de buretele muștelor sau cum s-o fi chemând.

— *Amanita muscaria,* reuși Asasinul Anders să rostească, înainte să fie întrerupt.

Preoteasa îi spuse că acesta nu era momentul să-și piardă încrederea în sine (gândindu-se, în același timp, că denumirea în latină pentru „buretele muștelor” suna chiar mai bine decât un *osana* lepădat aiurea).

— Ține minte că ești erou național, următorul Elvis, spuse ea, umplând vasul de împărtășanie pe care îl găsise cu o zi în urmă în cabinetul de secol optsprezece, care ar fi costat el însuși mai mult decât restul bisericii.

Același cabinet se întâmpla să conțină și o cutie de ostii care, probabil, se gândea ea, erau destul de vechi. Îi oferi Asasinului Anders trupul lui Hristos, ca să meargă bine cu vinul, dar pastorul care era procedase deja la golirea vasului pe care tocmai pusese mâinile întrucât prefera o a doua porție de sânge divin, în locul pâinii uscate. El avea deja ascunsă în amvon o pungă de rulouri cu scorțișoară, în caz că ar fi avut nevoie, în timpul ceremoniei, și de ceva trupșor.

Treizeci și nouă

Asasinul Anders își făcu apariția într-un ropot de aplauze tumultuoase și urale fără precedent. Făcu din mână în stânga, apoi în dreapta și le făcu din mână și celor din față. Apoi le făcu din nou semn cu ambele mâini, până când publicul se potoli oarecum.

— Aleluia, fu primul lucru pe care îl spuse.

Mulțimea izbucni iar în urale.

— Osana, continuă Asasinul Anders, moment în care preoteasa, pe margini, îi șopti recepționerului în ureche că, în curând, n-avea să-i mai rămână nimic altceva de spus, decât buretele muștelor.

Însă, pastorul o luă într-o altă direcție:

— Generozitate, generozitate, generozitate! spuse el.

— Iată un pas înainte, spuse preoteasa.

În timp ce elevii a doua clase, închiriați de la Școala Gimnazială Mälar umblau prin mulțimea dinăuntru și de afară, purtând cutiile pentru donații, Asasinul Anders își continuă predica.

— Sângele și trupul lui Hristos! spuse el, în alt ropot de aplauze.

— „Trupul și sângele” ar fi fost formula oficială, șopti preoteasa recepționerului. Dar, fiecare cu ale lui.

Atâta vreme cât nu scoate la iveală rulourile cu scorțișoară, răspunse recepționerul.

Până în clipa aceea, pastorul nu spuse un cuvânt despre povestea lui, despre scopul lui în viață. Până în acel moment, nu scosese nici măcar o singură propoziție coerentă. Dar, spre surpriza preotesei și a recepționerului, se părea că nici nu era nevoie. Îl tratau pe Asasinul Anders ca și cum ar fi fost… ei bine, Elvis.

Într-o clipită, scoase un bilețel și-l puse în fața lui. Descoperise ceva extraordinar în timpul studiilor lui ecumenice din rulotă.

— Așa cum Pavel i-a scris lui Timotei: „Nu bea numai apă, ci folosește puțin vin de dragul stomacului tău”[9].

Recepționerul se lovi cu palma peste frunte. Preoteasa era șocată. Ce mai avea nebunul acesta în program?

De data asta, ovaționările erau amestecate cu râsete și zâmbete. Dar reacțiile nu păreau lipsite de afecțiune. Atmosfera în biserică era din ce în ce mai bună.

Preoteasa și recepționerul stăteau în picioare, în spatele unor draperii, imediat în stânga amvonului, și de acolo, fără să fie văzuți, puteau să studieze întreaga congregație prezentă la slujbă. Tinerii de la Școala Gimnazială Mälar se grăbeau de-a lungul rândurilor de strane. Majoritatea vizitatorilor aveau câte un ban să dea, dar nu cumva…?

— Oare am vedenii, îi spuse recepționerul preotesei, sau cei care sunt cei mai fericiți dau cel mai mult?

Preoteasa privi marea de oameni în timp ce Asasinul Anders continua să vorbească, ajutat de propriile lui notițe:

— Chiar și profetul Habacuc își ațintise privirile asupra vinului. Simpatic nume, nu? Oricum, cum se zice în Scriptură, „Bea și tu și dezvelește-te! Îți va veni și ție rândul să iei paharul din dreapta Domnului”[10].

Citatul era complet scos din context, dar avu efectul transformării atmosferei într-una cu adevărat festivă. Și preoteasa își dădu seama că recepționerul avusese dreptate. Cutiile pentru donații nu erau suficient de încăpătoare, așa că

---

[9] De acum nu bea numai apă, ci folosește puțin vin, pentru stomacul tău și pentru desele tale slăbiciuni (1 Timotei 5, 23). (N.t.).

[10] Cartea lui Habacuc 2:16. Te vei sătura de rușine în loc de slavă; bea și tu și dezvelește-te! Îți va veni și ție rândul să iei paharul din dreapta Domnului și va veni rușinea peste slava ta. (N.t.).

unii elevi umblau de colo-colo cu niște găleți și cineva și-a pus într-una din ele portofelul cu totul!

Preoteasa înjura rar. Semăna, în această privință, cu tatăl ei, preotul paroh. El folosea cuvinte vulgare numai cu anumite ocazii și, în acele rare ocazii, înjurăturile erau destinate fiicei lui. Cu excepția zilelor de duminică, în orele de dinaintea slujbei. În acele momente, preotul paroh se trezea, se ridica pe marginea patului, își băga picioarele în papucii de casă pe care nevastă-sa avea grijă întotdeauna să-i pună în locul perfect, își dădea seama că era duminică și rezuma ziua înainte ca aceasta să înceapă: „Ei, căcat”.

Așa că era demn de menționat faptul că preoteasa a spus ce-a spus când a văzut bancnotele de cinci sute de coroane și portofele întregi dispărând în cutii de donații și găleți. Simțea că văzuse ceea ce se putea cel mai bine rezuma cu un scurt și eficient „Fir-aș al dracu’”. În apărarea ei, a spus asta pe înfundate, astfel că numai ea a auzit.

Pe post de cireașă de pe tort, Asasinul Anders chiar se strădui, în ultimele douăzeci de minute ale predicii, să se mențină sub control. Îi mulțumi lui Isus pentru că i-a permis unui nenorocit de asasin să se nască a doua oară. Îi trimise un cuvânt bun și prietenei lui, Regina, căreia îi și mulțumi pentru sprijinul acordat. Și mai aruncă și alte citate de pe fițuica lui, dar, de data asta, ceva mai relevante.

— „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

Apoi repetă citatul, într-un așa tumult de aplauze, încât era aproape imposibil de auzit ce spunea: Generozitate, generozitate, generozitate. Aleluia, osana și amin!

Câțiva vizitatori interpretară neplanificatul „amin” drept indiciu că pastorul a terminat (el oricum nu știa dacă terminase sau nu), moment în care părăsiră stranele și se îmbulziră spre el. Restul de cel puțin trei sute dintre membri ai congregației i-au urmat. Elvis e Elvis.

Urmară două ore și jumătate de dat autografe și de făcut poze afară cu oricine voia să aibă o fotografie cu Pastorul Anders. Între timp, preoteasa și recepționerul dădură fiecărui elev de gimnaziu o sută de coroane din colecta lor și se apucară să numere ce rămăsese.

Într-un colț al bisericii, chiar în capăt, stătea un bărbat care, pentru prima dată, nu avea o greblă în mâini (oricum ar fi declanșat alarma detectorului de metale).

— Îți mulțumesc ție, Doamne, pentru că mi-ai dat mie misiunea de a face ordine în acest haos, spuse Börje Ekman.

Domnul nu i-a răspuns.

Patruzeci

Marea inaugurare adusese, după plata comisioanelor adolescenților de la Școala Gimnazială Mälar, 425.000 de coroane. Cu alte cuvinte: 21.250 de coroane de căciulă pentru echipa de securitate, Asasinul Anders, fondul de cheltuieli domestice și pentru scopuri caritabile. Cele 340.000 de coroane rămase au fost puse de preoteasă și recepționer în valiza galbenă, din cabinetul din secolul al optsprezecelea, aflat în sacristie. Nu aveau deocamdată nevoie de cea roșie (probabil că valizele nu erau cele mai sigure cutii de valori din lume, dar recepționerul insistase să-și țină bunurile acolo, astfel încât, în caz de vreo urgență, să nu le ia mai mult de treizeci de secunde s-o șteargă).

În acea seară, ca răsplată pentru o treabă bine făcută, Asasinul Anders primi o sticlă de vin în plus și promisiunea că n-avea să dureze decât douăzeci de săptămâni până când va putea dona următoarea jumătate de milion unui nevoiaș la alegere.

— Fantastic, spuse el. Dar aș vrea să bag ceva la ghiozdan. Pot să împrumut cinci sute de coroane pentru mâncare?

Recepționerul își dădu seama că omiseseră să-i spună asasinului că avea să primească un salariu și, de vreme ce nu ceruse unul, ar fi putut, la fel de bine, să lase lucrurile așa cum sunt. Uitate.

— Evident că poți să împrumuți cinci sute de coroane, spuse el. Ei, fir-ar ți-i dau de tot! Numai nu-i sparge pe toți deodată, te rog. Și ia-l și pe Jerry Cuțitașul cu tine dacă ieși undeva.

Spre deosebire de Asasinul Anders, Jerry Cuțitașul era în stare să numere: 21.250 de coroane n-aveau cum să acopere costurile pentru el și echipa lui.

— Atunci hai să dublăm suma, spuse recepționerul. Paznicii au primit ceea ce asasinul n-a priceput că trebuie să primească, așa că bugetul n-a fost supus niciunei traume.

Însă, înainte ca Asasinul Anders să reușească să iasă pe ușă cu Jerry Cuțitașul, un alt personaj își făcu apariția.

— Ce seară minunată în slujba Domnului, minți bărbatul căruia îi fusese încredințată misiunea sfântă de a pune lucrurile la locul lor.

— Cine ești dumneata? întrebă preoteasa.

— Eu sunt Börje Ekman, starostele acestei congregații de treizeci de ani. Sau de treizeci și unu. Sau de douăzeci și nouă, depinde cum numeri. Biserica a fost lăsată în paragină de o vreme încoace.

— Staroste? întrebă recepționerul.

Belea, gândi preoteasa.

— Ah, fir-ar al dracului! Așa e. Am uitat să-ți zic de el, spuse Jerry Cuțitașul, care, în graba lui, uitase că nu avea voie să vorbească urât.

— Bun venit acasă, spuse Asasinul Anders, care pocnea de fericire, căci primise laude din două surse diferite în mai puțin de un minut.

În drum spre ieșire, îl îmbrățișă pe Börje Ekman.

— Haide, Jerry, să mergem. Mi-e sete. Pardon, foame.

Patruzeci și unu

Börje Ekman nu reuși să-și exprime niciuna dintre cele paisprezece păreri pe care le notase în timpul slujbei din seara aceea. În schimb, preoteasa și recepționerul îl conduseră afară, cu promisiunea că aveau să vorbească mai pe îndelete în curând. La care el le răspunse că nu prea erau multe de discutat, în afara câtorva detalii importante despre mesaj, ton, perioadele în care să se țină slujbele și încă vreo câteva chestiuni: el știa ce trebuia făcut ca să se construiască o congregație ideală și că vorbise deja în acest sens cu câțiva dintre vizitatori.

— Apropo, câți bani ați făcut în seara asta?

— Încă nu am numărat, dar cu siguranță peste cinci mii, spuse recepționerul rapid, sperând că n-avea să pară chiar exagerat de puțin.

— Oh! exclamă Börje Ekman. Un record congregațional! Imaginați-vă cât am putea aduce de îndată ce voi fi terminat cu toată organizarea și conținutul și câte puțin din restul. Păi, pun pariu că am putea face chiar și zece mii pe zi.

Belea, belea, belea mare, gândi preoteasa.

Cu un „O să mă întorc luni ca să greblez cărarea frumușel și îngrijit. Poate ne vedem atunci”, Börje Ekman părăsi, în sfârșit, încăperea.

— De ce nu pot și eu să fiu fericit măcar o dată? întrebă recepționerul.

Preoteasa simțea și ea același lucru, dar erau nevoiți să aștepte până săptămâna următoare ca să-l concedieze pe individul căruia nu-i oferise nimeni nicio slujbă de la bun început. Acum însă, venise momentul să sărbătorească evenimentul printr-o cină cu șapte feluri de mâncare și cu o cameră într-un hotel. Și, mai presus de orice, venise momentul să discute despre dezvoltarea conceptului, în baza experienței lor din acea seară.

* * *

Imediat după ce ținură primul toast cu un Anwilka din Africa de Sud, producție 2005, preoteasa își expuse noua ei idee.

— Împărtășanie, spuse ea.

— Pfui, cum să nu, răspunse recepționerul.

— Nu, nu pfui!

Prin împărtășanie, ea nu se gândea la ceea ce îl menținea pe Asasinul Anders pe linia de plutire sau la ce presupunea împărtășania în sensul obișnuit, ci la un sens nou, liber, potrivit pentru Biserica lui Anders.

— Te rog, spune-mi mai multe, zise recepționerul, luând încă o gură din minunatul vin sud-african pentru care aveau să plătească, în curând, mai bine de două mii de coroane, având în vedere că nu comandaseră a doua sticlă.

Ei bine, descoperiseră legătura între vizitatorii fericiți și generozitatea lor crescută. Asasinul Anders i-a făcut pe oameni fericiți (adică i-a făcut fericiți pe toți, cu excepția lor și, probabil, a nenorocitului de staroste): prin urmare, i-a făcut generoși.

Dacă adăugăm *vin* la această combinație, oamenii vor deveni și mai fericiți, ergo, și mai generoși! Era la mintea cocoșului.

Preoteasa concluzionă că, dacă reușeau să-i convingă pe vizitatori să dea pe gât de la un pahar, până la jumătate de sticlă de vin fiecare, luând în calcul setea vizitatorului respectiv și corpolența acestuia, ar fi putut, foarte bine, să dubleze profiturile obținute în fiecare sâmbătă. Nu de la cinci mii la zece mii, cum sugerase omul cu grebla, ci de la jumătate de milion la unul întreg.

— Cantități nelimitate de împărtășanie pentru toată lumea? întrebă recepționerul.

— Cred că ar trebui să încetăm să-i mai zicem împărtășanie, cel puțin între noi. „Stimulent financiar” sună mai bine.

— Ce facem în privința autorizației de distribuire a alcoolului?

— Nu cred că avem nevoie de una. În această țară minunată, atât de plină de prohibiții și legi care mai de care, poți, mai mult sau mai puțin, să destupi orice ai chef, atâta vreme cât o faci între cei patru pereți ai unei biserici. Dar, ca să fim siguri, luni dimineață, la prima oră, o să verific treaba asta. Noroc, dragul meu. Foarte bun vin. Mult prea bun pentru biserica noastră.

Patruzeci și doi

Lunea următoare, la 9:01 dimineața, preoteasa dădu un telefon din sacristie la autoritatea regională pentru tutun și alcool, se recomandă drept pastorul asistent al unei congregații nou-înființate și întrebă dacă exista vreo situație în care era nevoie de o autorizație ca să servească vin de împărtășanie în timpul slujbelor religioase.

Nu, informă încorsetatul reprezentant al autorității, împărtășania putea fi oferită fără autorizație.

Încorsetatul păru să devină și mai țeapăn când simți că se strecurase ceva neortodox în întrebare. Prin urmare, se hotărî să-și întărească răspunsul lui oficial, cu o reflecție personală.

— Deși cantitatea de vin de împărtășanie care trebuie dată în timpul unei liturghii nu e genul de chestiune asupra căreia autoritatea își poate formula o opinie, a te îmbăta nu este, în ochii legii, scopul principal al împărtășaniei. Se poate, spre

exemplu, pune întrebarea dacă mesajul religios mai poate fi transmis dacă vine la pachet cu prea mult vin.

Preoteasa era cât pe ce să spună că, în acel caz, nu conta foarte mult dacă mesajul avea să se piardă pe drum sau, cel puțin, părți din el, dar îi mulțumi rapid și închise.

— Avem undă verde, îi spuse ea recepționerului, iar apoi se întoarse spre Jerry Cuțitașul, care era și el prezent în aceeași sacristie. Vreau cel puțin nouă sute de litri de vin roșu până sâmbătă. Te descurci?

— Sigur, răspunse Jerry Cuțitașul, care avea o sumedenie de cunoștințe la care putea apela. Două sute de cutii a câte cinci litri de Merlot din Moldova, a câte o sută de coroane cutia, ce zici, e suficient? Nu are un gust chiar așa de…

„Rău”, voise să spună, dar fusese întrerupt.

— Ce conținut de alcool are? întrebă preoteasa.

— Destul de mare, răspunse Jerry Cuțitașul.

— Păi să-i drumul, atunci. Stai, mai bine ia patru sute de cutii de la bun început. Or să mai fie și alte sâmbete după asta.

Patruzeci și trei

Börje Ekman grebla cărarea cu pietriș. Era a lui, cu adevărat, a nimănui altcuiva. Asasinul Anders, cu Jerry Cuțitașul după el, se plimba pe-acolo, într-o doară. Pastorul îi admiră calitatea muncii pe care o făcea și, în schimb, primi laude pentru slujba lui de debut.

— N-avem de ce să ne plângem la capitolul acesta, spuse Börje Ekman, zâmbind și mințind în același timp.

Această minciună nevinovată era începutul gândit de el pentru planul său în trei faze, astfel că, în Faza A, urmărea:

1. să formuleze păreri despre conținutul predicilor
2. să-l informeze pe pastor despre punctele principale pe care trebuia să le urmeze, astfel ca starostele să poată
3. să scrie el însuși predica de duminică, ca în vremurile bune.

Și când te gândești că se hotărâseră să țină slujba de duminică chiar sâmbătă, la lăsarea serii. Trebuia să încerce să rezolve problema când trecea la Faza B. Sau C, în funcție de cât

de dificili aveau să se dovedească preoteasa, pastorul și celălalt individ.

Însoțitorul permanent al asasinului, Jerry Cuțitașul, avusese destul cap încât să-i informeze pe preoteasă și pe recepționer despre timida familiaritate dintre pastor și auto-desemnatul staroste al bisericii.

— Belea, belea, belea, belea, belea, spuse preoteasa.

Recepționerul încuviință din cap. Faptul că Börje Ekman se autodenumise staroste al bisericii, fără să-i fi acordat cineva această distincție, era, în sine, o mică problemă. Dar el părea să fie de-a dreptul însurat cu biserica și împrejurimile ei, încât avea să-și găsească întotdeauna drumul înapoi, indiferent cât de departe l-ar fi fugărit Jerry Cuțitașul și echipa lui. Avea să se întoarcă și avea să descopere ceea ce-i scăpase de prima dată, și anume sumele mari de bani care erau obținute, de fapt. Ba mai mult, exista pericolul să-i sucească și mai mult mintea deja sucită a pastorului și să distrugă totul într-un mare fel.

— Data viitoare când mai ești cu Asasinul Anders și dați peste Börje Ekman, încearcă să-l îndrepți pe cap pătrat în cealaltă direcție.

— Pe care din ei? Pe asasin sau pe individul cu grebla? întrebă Jerry Cuțitașul.

Patruzeci și patru

Date fiind circumstanțele, debutul pastorului se petrecuse mai bine decât ar fi sperat. Ziarele fuseseră prezente și le făcură și mai multă publicitate gratuită, cu articolele lor despre succesul Pastorului Anders, precum și despre speculația cu privire la destinatarul următoarei jumătăți de milion din partea nou-creștinatului și altruistului fost asasin. Niciunul dintre jurnaliști nu fusese cine știe ce impresionat de predica în sine, dar, cu siguranță, nu fusese nimic greșit în entuziasmul pastorului și al congregației lui.

Câteva zile mai târziu, situația a fost discutată din nou în ziare. Conform unei surse anonime, cafeaua gratuită avea să fie înlocuită, sâmbăta următoare, cu vin gratuit. Au fost înștiințați că împărtășania era un element esențial al liturghiei

anderssoniene. După relatările ziarelor, sfânta liturghie urma să aibă loc seara, în fiecare sâmbătă, la cinci fix, pe tot parcursul anului. Când Ajunul Crăciunului avea să cadă într-o sâmbătă, vinul urma să fie temporar înlocuit cu *glöggul*[11] la fel de alcoolizat, dar, în rest, totul rămânea neschimbat.

— Slavă bunului Dumnezeu pentru liniile fierbinți anonime, spuse recepționerul, citind anunțurile de publicitate gratuită din tabloidele naționale.

— Unde scrie în Biblie că Dumnezeu a creat liniile fierbinți? întrebă pastorul.

* * *

Apoi se făcu iar sâmbătă și, din nou, mase de oameni veniră șuvoi, dar, de data asta, biserica nu mai era atât de aglomerată. Preoteasa și recepționerul erau conștienți că se putea întâmpla și asta; mulți deja obținuseră autografele sau pozele semnate și nu aveau niciun chef să mai plătească o dată pentru același lucru. Totuși, erau cu două sute de vizitatori mai mulți decât ar fi putut încăpea în biserică.

Weekendul trecut puseseră la dispoziție o carafă de cafea la fiecare douăzeci de strane. De data asta, erau un pahar de vin pentru fiecare strană și o cutie de vin moldovenesc pe podea, la fiecare șase metri.

Nimeni nu îndrăzni să se atingă de vin înainte ca pastorul să-și facă intrarea, ceea ce s-a și întâmplat, la cinci fix.

Stând în același colț retras al bisericii ca și săptămâna trecută: Börje Ekman.

Deja șocat peste poate.

— Aleluia și osana, începu Pastorul Anders, apoi, din motive numai de el știute, trecu direct la subiect. Isus – dragi prieteni – a luat asupra lui suferințele întregii omeniri. Eu zic să bem în cinstea lui!

Își umplu paharul cu vin de împărtășanie din vasul sfânt, în timp ce rândurile de strane izbucniră într-un vuiet domol. În cele din urmă, puține lucruri erau mai jenante pe lumea asta decât să dai noroc cu paharul gol.

Oricât de tare și-ar fi dorit pastorul să dea peste cap paharul pe care îl ținea în mână, așteptă până când un număr suficient de membri ai congregației păreau deja pregătiți.

---

[11] Vin fiert cu condimente. (N.t.).

Pentru Isus! spuse el, în sfârșit, golind conținutul paharului dintr-o înghițitură uriașă.

Cel puțin șapte sute din cele opt sute de oameni din biserică urmară gestul pastorului lor. Și chiar și așa, tot se dovedi mult pentru mai bine de cincizeci dintre ei, care se puteau descurca cu asta.

După un total nepotrivit „A mers ca uns”, Pastorul Anders își porni predica, explicând că el nu era decât un simplu slujitor al Domnului și care, înainte vreme, nu pricepuse că drumul spre rai era pavat cu sângele și trupul lui Hristos. Dar văzuse lumina. Mai presus de toate, voia să dezvăluie congregației sale de unde venise toată povestea asta a împărtășaniei.

Cel mai bine era să nu intre în detalii, dar varianta scurtă zicea că lui Isus i se făcuse foame înainte să fie răstignit și și-a invitat prietenii la o ultimă chermeză. Erau numai el și apostolii și, conform ultimelor cercetări, făcute de însuși Pastorul Anders, se părea că au îngurgitat mult mai mult vin decât se știa. Iar răstignirea a fost amânată o vreme, așa că a existat o probabilitate destul de mare ca Isus să fi atârnat acolo, pe Golgota, cu o mahmureală bună, pe lângă toate celelalte. Asta ar putea explica jalea lui, când a zis „Dumnezeule, Dumnezeule, de ce mi-ai făcut una ca asta?”

Chermeză? Un Isus mahmur pe cruce? Oare Börje Ekman auzise cum trebuie?

Pastorul Anders pregătise încă un bilețel, așa că putu să citeze, în mod elegant, cea mai recentă zicere a lui Marcu, 15:34. După asta, se afundă într-o divagație neplanificată despre cât de cumplită este o mahmureală, înainte să se întoarcă iar la Isus și la crucea lui. Căci, după spusele Pastorului Anders, lucrul cu adevărat interesant pe care l-a rostit Isus, înainte să pornească pe drumul spre eternitate, a fost „Mi-e sete” (Evanghelia după Ioan, 19:28).

Atât despre sângele lui Hristos. Acum, vorbind despre trupul lui... Nu, stați așa, mai întâi a venit iar vremea unui alt toast în numele Domnului: nimeni nu trebuie să stea acolo, jos sau în picioare și să aștepte mahmureala, iar soluția la această problemă era să bea în continuare.

Nu dură mult și aproape întreaga congregație se ameți bine. Înainte să ajungă la următorul punct de pe agendă, pastorul

reuși să mai strecoare, în declarația lui bolmojită despre importanța împărtășaniei, încă trei toasturi.

— Se spune că, odată cu vinul, au împărțit și pâinea, dar, să fim serioși, pâine albă, uscată, cu vin roșu, așa ar trebui noi să-i onorăm pe Dumnezeu și fiul său?

Ici și colo se auziră câteva voci strigând „Nu!”

— Nu vă aud! strigă Asasinul Anders. Așa ar trebui să-i onorăm?

— Nu! se auziră ceva mai multe voci.

— Încă o dată! spuse Asasinul Anders.

— Nu! strigă întreaga biserică și jumătate din parcarea de afară.

— Abia acum vă aud! spuse Asasinul Anders. Iar cuvântul vostru este lege pentru mine.

La un semnal pregătit dinainte, elevii de la Școala Gimnazială Mälar își începură misiunea. Fiecare elev ducea într-o mână o găleată care să fie umplută cu bancnote și, în cel mai rău caz, cu o monedă sau două. În cealaltă mână era o tavă cu diverse sortimente de biscuiți sărați, struguri fără sâmburi, unt și brânză. Tăvile treceau de la vizitator la vizitator, apoi, când tava aproape se golea, elevii o umpleau imediat.

Pastorul, în fața lor, avea propria lui tavă. Ciuguli cele oferite și mestecă totul cu poftă.

— Demn de un episcop, spuse el.

•

După ce subzistase săptămâni întregi numai cu sângele lui Hristos, precum și cu ocazionalul hamburger sau rulou cu scorțișoară, Asasinul Anders găsi de cuviință să citească puțin despre taina împărtășaniei și ce însemna mai exact (să ne-nțelegem, *puțin,* nu prea mult). Această pornire îi fu susținută numai de preoteasă: dacă din fleanca Asasinului Anders nu ieșeau decât prostii în fiecare săptămână, riscau să nu mai trezească în mase suficient entuziasm încât să doneze destui bani cât să vină un pas mai aproape de rai. Iar asta avea să devină, în curând, o afacere la fel de profitabilă precum cea prin care primeau comenzi pentru vătămări corporale, fără să aibă pe cineva care să le și pună în practică.

Dar, dincolo de împărtășanie, mai exista o soluție să stimuleze bețivăneala care avea loc deja în Casa Domnului și în imediata ei apropiere. De data asta, preoteasa verifică fițuica

Asasinului Anders înainte de predică și adăugă, ici și acolo, câte un element care, credea ea, avea să influențeze starea de spirit și, prin urmare, generozitatea.

Acesta era motivul pentru care pastorul spunea acum povestea lui Noe, omul care a înființat prima podgorie, rezultatul fiind că a fost și primul care s-a îmbătat muci. După care, conform Genezei, 9:21, a leșinat, gol-pușcă, în cortul lui, iar apoi, când și-a revenit, mahmur fiind, l-a certat grav pe unul din fii („Iarăși nenorocita de mahmureală!”) și a trăit încă trei sute cincizeci de ani pe lângă cei șase sute pe care îi avea deja la activ.

— Acum să mai ridicăm, încă o dată, paharele, concluzionă Pastorul Anders. Să bem din sângele lui Hristos. Vinul i-a dat lui Noe nouă sute și cinci zeci de ani de viață. Fără vin, ar fi fost mort mult mai înainte.

Recepționerul se gândea că Noe probabil că murise cu mult înainte, dar părea că pastorul putea să spună cam ce voia el, fără să-l tragă cineva de urechi.

— Noroc și vă aștept sâmbăta viitoare! spuse Pastorul Anders, dând vinul pe gât direct din pocal, ca să nu se mai chinuie cu turnatul în pahar.

Recepționerul pocni din degete ca să le spună elevilor să se mai ducă încă o tură după bani, ceea ce le-a mai adus un plus de vreo zece mii și ceva de coroane pe lângă ceea ce fusese deja dăruit, împreună cu nefericita donație a unei femei în vârstă, cu un șal de pene în jurul gâtului, care a avut nesimțirea să le vomite într-una din găleți.

În timp ce lumea se târa din biserică, pe șapte cărări, plini de binecuvântare și de vin, preoteasa și recepționerul rezumară evoluția evenimentelor serii. La o primă vedere, părea că, de data asta, făcuseră peste un milion de coroane, ceea ce înseamnă că investiția lor în vin moldovenesc și în gustări le aduse câștiguri peste așteptări.

* * *

Când starostele Börje Ekman intră în sacristia din care cei doi conduceau afacerea, valizele erau deja închise. Starostele era roșu la față; nu părea deloc mulțumit.

— În primul rând! începu el.

— În primul rând, probabil ar trebui să înveți să dai bună ziua, ca oamenii, se răsti la el recepționerul.

— Hei, salut, Börje, îl salută asasinul, complet distrat. Ce zici de predica din seara asta? Crezi că a fost la fel de bună ca data trecută?

Börje Ekman își pierduse șirul gândurilor, așa că fu nevoit s-o ia de la capăt.

— Bună seara tuturor, spuse el. Am câteva lucruri de spus. În primul rând, la ieșirea din biserică e haos total. Cel puțin patru mașini s-au tamponat, încercând să iasă din parcare, oamenii își târăsc picioarele pe cărarea cu pietriș, ceea ce o să-mi facă luni greblatul și mai dificil…

— Păi, atunci, poate ar fi mai bine s-o betonezi, ca să se potrivească mai bine cu parcarea, spuse recepționerul, care era în toane belicoase.

Să betoneze aleea din pietriș? Pentru Börje Ekman să i se spună asemenea lucru era ca și cum ai înjura în biserică. Cum încerca el să-și revină după cele auzite, Asasinul Anders, care era mai beat decât permitea organismul lui, spuse:

— Ia ascultă, zi-mi, în morții mă-tii, ce crezi despre predică.

Pentru Börje Ekman a înjura în biserică era, în mod clar, ca și cum ai înjura în biserică.

— Ce, Doamne iartă-mă, se întâmplă aici? spuse el, uitându-se înspre singura găleată al cărei conținut nu fusese golit și ascuns în cea mai apropiată valiză. Era cea în care se zărea voma peste ceea ce păreau a fi câteva mii de coroane! Predica? spuse el în continuare. A fost un festival de tras la măsea!

Apropo de asta, spuse Asasinul Anders, n-ai vrea și dumneata câteva picături? Nu-ți pot garanta că o să trăiești până la nouă sute cincizeci de ani, dar sunt convins că o să te aducă într-o stare mult mai bună decât cea în care pari a fi în momentul de față.

— Un festival de tras la măsea! repetă Börje Ekman. În casa Domnului! Chiar nu aveți niciun pic de rușine?

În clipa aceea, preotesei îi ajunse până peste cap. Stimabilul Bolovan Ekman era cel care n-avea niciun pic de rușine. Ei se chinuiau din răsputeri să adune un bănuț acolo, pentru cei mai săraci oameni ai planetei ăsteia, în timp ce Ekman se smiorcăia pentru o cărare cu pietriș. Dar *el* cât pusese oare în cutia milei, hm?

Auto-proclamatul staroste nu aruncase nici măcar o coroană amărâtă în cutia milei, ceea ce-l făcu să ezite o secundă, două, până îi veni mintea la cap.

— Voi luați numele Domnului în deșert și transformați slujba într-un circ. Voi, voi… Câți bani ați adunat? Și unde s-au dus toți?

— Asta nu te privește pe dumneata, spuse recepționerul mânios. În plus, cel mai important lucru e că fiecare coroană se duce la nevoiași, corect?

Că tot erau la capitolul „nevoiași”, cu o săptămână mai înainte, preoteasa și recepționerul schimbaseră rulota pe apartamentul Riddarholm de la Hilton și nu fusese tocmai gratis.

Dar, în loc să spună așa ceva auto-proclamatului staroste, preoteasa sugeră ca „Domnul Jerry, aici, de față” să-i arate ușa dacă, Doamne ferește, nu reușea s-o găsească singur. Și îi mai sugeră, pe un ton ceva mai blând, să se mai vadă cândva, când spiritele se vor fi calmat oarecum. Ca, de exemplu, lunea viitoare, ce credea, ar fi fost o zi potrivită pentru el?

Trecând la acțiune, ea intenționase să elimine starea de neliniște din încăpere, fără să-i dea vreo idee individului să se ducă la poliție sau să facă cine știe ce altă chestie la fel de oribilă.

— Pot s-o găsesc și singur, spuse Starostele Börje Ekman. Dar o să mă întorc luni să greblez aleea, să adun bucățile de sticlă de la toate coliziunile acelea și, sunt sigur, să șterg câte o pată sau două de vomă peste care n-am dat încă. Iar pentru sâmbăta următoare, cer să fie mai multă ordine decât am văzut azi. Ați înțeles? Ne vedem la două să discutăm?

— La două și jumătate, spuse preoteasa, pentru că nu voia să-l lase pe Börje Ekman să hotărască.

Patruzeci și cinci

Una dintre puținele persoane care nu puseseră niciun strop de băutură în gură în cea de-a doua sâmbătă era o femeie între două vârste care purta o perucă blondă și ochelari de care nu avea nevoie. Se așezase în al optsprezecelea rând de strane și punea în găleată douăzeci de coroane de fiecare dată când

ajungea la ea, indiferent cât de mult o durea sufletul. Era important să nu iasă în evidență. Era acolo într-o misiune de recunoaștere și nimic mai mult.

Nimeni dintre cei aflați înăuntru nu știa care era numele ei. De fapt, dacă stătea bine și se gândea, nici printre cei de-afară nu erau mulți care s-o recunoască, în cercurile în care își petrecea ea timpul, i se spunea simplu „contesa”.

Șapte rânduri mai în spate, erau doi bărbați care au golit, de unii singuri, o cutie de vin moldovenesc. Spre deosebire de femeia menționată mai sus, cei doi n-au pus niciun sfanț pe tăvile pe care se strângeau donațiile. Oricine de prin preajma lor se apuca să deschidă gura să-și dea cu părerea despre purtarea lor și-o lua cum se cuvenea.

Cei doi inși fuseseră trimiși acolo cu aceeași misiune. Pe unul dintre ei îl chema Olofsson. Pe celălalt îl chema la fel. Și, oricât de mult și-ar fi dorit să-l facă ferfeniță pe pastor, misiunea lor era exact opusul: să analizeze care erau șansele de supraviețuire pe care le avea asasinul aflat în amvon. Pe scurt, Asasinul Anders nu trebuia să moară. Mai ales, nu înainte ca, așa, din întâmplare, s-o mierlească atât contele, cât și contesa.

Primul lucru peste care dăduseră Olofsson și Olofsson fusese un detector de metale drept la intrare, ceea ce i-a forțat la un tur suplimentar al parcării, ca să ascundă cele două revolvere într-un tufiș pe care, mai târziu, nu l-au mai găsit, pentru că erau prea beți.

Cât timp încă mai vedeau bine, avură timp să bage de seamă echipa de securitate foarte bine pusă la punct. Olofsson a fost primul care să-i descopere cei doi lunetiști din turnul cu clopot. L-a rugat discret pe fratele său să-i confirme descoperirea, ceea ce Olofsson a și făcut.

Mai târziu în seara aceea, frații au dat raportul celorlalți cincisprezece membri ai grupului lor, cei care au decis, în unanimitate, că nobilii trebuiau reduși la tăcere. Faptul că informatorii erau beți a transformat ședința într-o harababură totală, însă ceilalți măcar au reușit să scoată de la Olofsson și Olofsson că, pentru moment, Asasinul Anders părea destul de bine păzit. Era nevoie de multă minte și îndrăzneală din partea oricui ca să reușească să se apropie de el.

Din păcate, mintea, urmată de îndrăzneală, îi descria întocmai pe conte și contesă. Aceasta îl informă pe conte că, din fericire,

a intra în biserică și a-i face zob capul Asasinul Anders se dovedise a nu fi o chestiune așa de simplă: securitatea era prea bine organizată ca să permită așa ceva. Și, când zicea „din fericire”, voia să spună că o asemenea metodă nu i-ar fi cauzat asasinului suferința pe care o merita.

Așa că sâmbăta nu era cea mai bună zi în care să-i aplice lovitura de grație. Dar, din păcate, Asasinul Anders exista și în celelalte zile ale săptămânii și se părea că întotdeauna avea un bodyguard pe lângă el.

— *Un* bodyguard? spuse contele, zâmbind. Vrei să spui că, printr-o singură împușcătură, bine țintită, trasă de la distanță, ar putea rămâne acolo, de unul singur, cu un bodyguard rămas fără cap, căzut la picioarele lui.

— Mai mult sau mai puțin, spuse contesa. Am văzut și cel puțin un lunetist în clopotniță, dar nu-mi imaginez că tipul zace acolo cât e săptămâna de lungă.

— Asta-i tot?

— Probabil că ne putem aștepta la mai mulți, răspândiți prin jurul bisericii. Are cel puțin patru intrări. Una a fost construită recent și sunt convinsă că toate cele patru căi de acces sunt bine păzite.

— Deci, cinci sau șase bodyguarzi, dintre care unul nu pleacă niciodată de lângă Asasinul Anders?

— Da. Nu pot să-ți dau informații mai precise. Cel puțin, nu în momentul de față.

— Atunci, sugestia mea e ca, într-o primă fază, să lași peruca la locul ei și să-ți faci veacul prin preajmă ca să vezi dacă viitorul fost asasin, vede-l-aș mort pe năsălie, îndrăznește să-și arate mutra în afara bisericii. Când vom ști ceva mai multe despre obiceiurile lui zilnice, atunci o să eliminăm mai întâi bodyguardul, dacă e nevoie, de la cinci sute de metri distanță, apoi plasăm frumos următorul glonț drept în mijlocul burții Asasinului Anders. Nu ne putem permite să fim prea pretențioși când vine vorba de câtă durere îi putem provoca. Hemoragia internă, când ai mațele făcute cârnați, nu e chiar așa de gravă pe cât aș fi sperat, dar, date fiind circumstanțele, e destul de nasol.

Contesa încuviință dezamăgită. Dar nu avea ce face, trebuiau să se mulțumească și cu atâta lucru. Oricum, „intestine făcute cârnați”, îi suna foarte plăcut urechii. Contele era la fel ca

întotdeauna, gândi ea, cu o căldură pe care n-o simțea prea des răspândindu-se în trup.

Patruzeci și șase

Așadar, Olofsson și Olofsson fuseseră încălțați cu misiunea de a-i elimina pe conte și contesă. Punându-și la un loc resursele financiare, ceilalți cincisprezece reușiseră să strângă banii pe care îi promiseseră răufăcătorilor propuși pentru misiune. Cu toate acestea, cei doi trebuiau „să-și pună pofta-n cui”, până când obțineau rezultatele scontate.

Așadar, coaliția nelegitimă a celor șaptesprezece avea bani. Ideile, în schimb, nu se găseau pe toate drumurile. Borfașul-șef era la fel de vițel la poartă nouă ca frații Olofsson. Însă, borfașului cu numărul nouă al grupului îi dădu tocmai atunci prin cap că el fusese cel care, cu câteva nopți mai înainte, jefuise întregul lanț de electronice al depozitului central al Teknikmagasinet’s din Järfälla și că era deja a doua oară când o făcea. Depozitul avusese în dotare toate electronicele de ultim răcnet din lume și că tot ce trebuise să facă să-i ia piuitul sistemului de alarmă al companiei a fost să taie un fir galben și unul verde din panoul electric. Să mai zică cineva că fiul cizmarului nu umblă desculț. În clădire erau, pe puțin, cinci sute de camere de supraveghere, toate împachetate frumos în cutii, pe un palet, așteptându-i parcă pe hoți să le încarce în duba lor încăpătoare, fără să fie nevoiți să tragă măcar un glonț.

În plus, borfașul numărul nouă tocmai intrase în posesia a nu mai puțin de două sute de seturi de cântare pentru baie (cam dezamăgitoare afacerea), un număr mare de telefoane mobile (incredibil succes!), tot felul de unități GPS, patruzeci de binocluri și aproximativ de două ori pe atâtea tonomate de gumă de mestecat care, în lumina slaba a halei de depozitare, arătau ca niște boxe de amplificare.

— Dacă vrea careva un tonomat de gumă de mestecat, să-mi zică.

Nu-i zise nimeni nimic. Acestea fiind spuse, numărul nouă schimbă subiectul și abordă problema unităților GPS care veniseră la pachet cu restul.

— Dacă am înțeles eu bine, am putea să atașăm ceva de mașina contelui și a contesei. Apoi, pe propriile noastre telefoane, putem vedea încotro se duc. Mă gândesc că nu e o idee așa de rea ca oamenii care vor să le facă de petrecanie să știe unde sunt.

Și la cine, mă rog frumos, te-ai gândit tu să se târască sub mașină și să atașeze acel „ceva” de mașina contelui și a contesei? întrebă Olofsson, regretând imediat întrebarea.

— Ce-ai zice de tine și de fratele tău? spuse borfașul-șef. Asta având în vedere înțelegerea dintre noi și toți banii la care, până acum, n-ați avut voie decât să vă uitați.

— Noi nici măcar nu știm ce fel de mașină conduc, încercă să contracareze fratele Olofsson.

— Un Audi Q7 alb, spuse bine informatul număr nouă. Seara o țin parcată în fața casei. Fix lângă o mașină identică. Fiecare are una. Nu e așa că lucrurile sunt echitabile și bine aranjate? Fiecare dintre voi se poate băga sub o mașină. Vreți să vă dau adresa? Și un alt GPS care să vă arate drumul?

Numărul nouă ar fi putut fi vedeta clasei, pe aceeași linie cu borfașul șef. Olofsson și Olofsson nu aveau ce să obiecteze. Ceea ce îi speria. A-i întâlni pe conte și contesa în maniera propusă ar fi putut echivala cu un rendez-vous cu Creatorul însuși. Sau cu dracu’.

Și totuși: un milion de coroane era un milion de coroane.

Patruzeci și șapte

Contele deținea un impresionant arsenal. Nu furase niciodată vreuna dintre arme cu mâna lui, însă le-a tot cumpărat, pe rând, de-a lungul anilor. Și-a și petrecut o bună bucată de timp exersând în casa de la țară, pe care o achiziționaseră cu zece ani în urmă, ca să scape de gura spurcată a contesei. Tragerea la țintă poate fi și distractivă, și folositoare. N-aveai de unde să știi când avea să izbucnească un război total în lumea dealerilor de mașini.

Cel mai neobișnuit obiect din colecția lui, într-o ironică întorsătură a sorții, venea din seiful unui conte adevărat care trăise undeva, în nordul capitalei. Era o așa-zisă pușcă dublă, cu

calibru de 9.3 x 62 mm. Cu lunetă telescopică. Arma era cât se poate de utilă când dădeai peste un elefant, dar un astfel de eveniment era rar în Stockholm. Și, chiar dacă ar fi fost să se întâmple, gândi falsul conte, tot n-ar fi avut nevoie și de luneta telescopică decât dacă adevăratul conte era aproape orb.

Oricum ar fi stat lucrurile, arma avea să fie folosită, până la urmă. O tură rapidă la țară și apoi fuguța înapoi la vânătoare. Planul era să încarce o țeavă cu un glonț cu vârf moale și pe cealaltă cu glonț cu cămașă de plumb, pregătindu-se astfel pentru momentul critic. Această alegere avea să-i permită să tragă două focuri de armă într-o singură secundă. Prima, între ochii bodyguardului Asasinului Anders. Glonțul cu vârful moale avea să-i zboare capul de pe umeri cu totul.

Apoi, o mișcare rapidă din mână, de doar câțiva milimetri, spre următoarea țintă, avea să trimită glonțul undeva în vecinătatea buricului Asasinului Anders. Glonțul cu cămașă de plumb avea să-i străpungă trupul și să iasă pe partea cealaltă, provocându-i o rană nevindecabilă. Cu toate acestea, asasinul nu dădea ortul popii imediat: mai întâi, urma să simtă o durere incredibilă, plus o doză mortală de frică. Apoi, încet, avea să-și piardă cunoștința, sângerând până la ultima picătură și, la urmă, dând colțul. Puțin cam prea repede, dar suficient de încet, pe măsura împrejurărilor.

— De-am găsi locul perfect din care să tragem, am putea să încărcăm arma în liniște și pace și am putea să mai tragem o tură, în cazul în care am vedea că zace acolo, eșuat ca o balenă, zbătându-se prea mult timp.

Dată fiind bărbăția lui acută, contelui i se mai întâmplase de câteva ori să nu-i pese dacă distanța de tragere era mai mare cu vreo sută, o sută cincizeci de metri, dar, în momentul de față, trebuia să recunoască faptul că n-ar fi fost rău dacă punctul de tragere ar fi fost ceva mai aproape de țintă.

O armă puternică, în stare să se descarce de două ori într-o secundă, din două țevi diferite, în două ținte diferite. Cu o lunetă telescopică și toate alea. Contele îi mulțumi colegului său presupus chior și vânător de elefanți că n-a avut înțelepciunea necesară să încuie arma într-un seif.

Patruzeci și opt

Un milion, o sută douăzeci și patra de mii trei sute de coroane. Plus conținutul unei găleți pline cu vomă, însă recepționerul și preoteasa n-au mai avut cum să știe câți bani erau în ea. După o verificare din ochi, așezat în genunchi, ținându-se de nas, reprezentantul școlii gimnaziale Mälar estimase că în găleată ar fi fost mai mulți bani decât erau alocați grupului și, drept urmare, a ales respectiva găleată în locul bancnotei de o sută de coroane de persoană care le fusese promisă.

— Minunat, spuse preoteasa. Ridică-te, pune mâna pe găleată și cară-te.

— Ne vedem sâmbătă, îi răspunse elevul, luându-și găleata și ieșind.

Preoteasa deschise nou-instalata ușă dublă a sacristiei, ca să aerisească încăperea (Jerry Cuțitașul și-a dat tot interesul ca ieșirea suplimentară de urgență în caz de luptă să poată fi folosită, pe timp de pace, ca rampă de încărcare). Nu se simțea tocmai în apele ei expunând, simultan, lumii din afară, pe recepționer, pe pastor și pe ea însăși, dar, în acest caz, preoteasa evaluă riscul ca fiind unul scăzut. Era un gardian la ușă și Jerry Cuțitașul era în încăpere, ca întotdeauna, în imediata apropiere a Asasinului Anders. Ba, mai mult, pe cei o sută de metri câți erau de la biserică, până în drum, nu erau decât iarbă și câmp deschis, iar de partea cealaltă a drumului era un mic pâlc de pădure. Chiar dacă ar fi fost cineva acolo, ar fi trebuit să aibă o lunetă telescopică să poată să doboare măcar pe unul dintre ei.

* * *

Ședința de evaluare care a avut loc duminică a început cu finanțele, și asta din simplul motiv că, după toate aparențele, Asasinul Anders nu se trezise încă. Altfel ar fi amânat discuția acestui punct de pe ordinea de zi.

De data asta, ajunseseră la un venit brut pe cap de vizitator de 625 de coroane; netul se ducea undeva la 600.

— Cred că am găsit un bun echilibru între gradul de ebrietate și generozitate, spuse preoteasa, mulțumită.

În acel moment, asasinul își făcu apariția, în încăpere, clătinându-se pe picioare. Auzise ultimul comentariu al preotesei și spuse că se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să pună niște găleți lângă strane, în cazul în care oaspeților li se făcea rău. Avantajul ar fi fost că atmosfera împărtășaniei ar mai fi putut fi încinsă cu câteva grade.

Preoteasa și recepționerul nu erau atât de entuziasmați de idee, pe cât se așteptase Asasinul Anders. Gălețile pentru vomă puteau să diminueze atmosfera spirituală. Din oricare unghi ai privi-o, nu e nimic dumnezeiesc într-o găleată pentru vomă. Indiferent cât de beat era Noe când a leșinat în cortul ăla al lui.

— Sau cât de gol, adăugă Asasinul Anders, ca să arate și mai clar cât de rea fusese situația lui Noe în momentul respectiv.

Asasinul dispăru din nou. De vreme ce nu fuseseră topite complet cele cinci sute de coroane săptămânale sâmbătă seara, îl așteptau acum pubul și relaxarea. În plus, ședințele astea de evaluare erau așa de plictisitoare.
De fapt, ședințele în general. Dacă n-ar fi fost faptul că voise să le împărtășească ideea lui cu gălețile pentru vomă, probabil că acum ar fi stat față în față cu primul pahar.

Preoteasa și recepționerul erau mai mult decât mulțumiți să scape de pastor la oricare ședință, indiferent de felul ei. Când rămaseră din nou singuri, începură să discute despre nenorocitul de staroste, o amenințare asupra întregii lor operațiuni. Conversația de a doua zi cu el avea să fie crucială. După cum vedea preoteasa lucrurile, avea la dispoziție două opțiuni. Fie îl băgau în sperieți și era convinsă că Jerry Cuțitașul se putea descurca de minune cu treaba asta. Fie îl cooptau de partea lor…

— Și când zici de „cooptat”, vrei să spui, de fapt, mituit? întrebă recepționerul.

— Ceva de genul acesta. L-am putea lăuda pentru minunatul lui greblat și i-am putea oferi douăzeci de mii de coroane pe lună ca să continue.

— Și dacă nu acceptă?

Preoteasa oftă.

— Atunci bănuiesc că vom fi nevoiți să-l aducem la masa negocierilor pe șeful securității. Cu cuțit și tot arsenalul.

•

Preoteasa și recepționerul erau perfect îndreptățiți să fie îngrijorați din cauza starostelui. Börje Ekman era de părere că arhiepiscopul ar trebui să fie informat de ce se petrecea. Dar arhiepiscopul era și femeie, și străină pe meleagurile astea. Ba, mai mult, era nemțoaică și nemților le place ordinea, chiar dacă uneori se mai dedau la excese alcoolizate. Dar n-o făceau în numele bisericii, iar asta era cea mai mare diferență. Totuși, era străină. Și femeie. Și, ce era și mai grav, probabil că Biserica lui Anders nici măcar nu se afla sub controlul arhiepiscopiei; era o schismă dintre cele mai vulgare.

Totuși, trebuia să facă ceva. Să sune la poliție? Ca să câștige ce? Sau la fisc? Da, un denunț anonim privind neregulile lor financiare ar putea fi exact ce avea nevoie.

Ei bine, era aproape luni – venise vremea greblatului, urmat de o ședință cu preoteasa cea fără de Dumnezeu și agaricii ei. Avea să pună piciorul în prag. Dacă nu-i ieșea pasiența, următorul pas era denunțul la fisc. Și planurile B și C. Trebuia doar să se decidă care erau alea.

Patruzeci și nouă

În timp ce preoteasa și recepționerul își petreceau duminica după-masă frământându-se cu fel de fel de gânduri din cauza lui Börje Ekman, Asasinul Anders își făcu din nou apariția de data asta în toane foarte bune.

Fusese în pelerinaj prin târg. La Stureplan erau o crâșmă și o baie publică chiar una lângă alta; împreună hrăniră trupul și sufletul asasinului.

— Iete, spuse el, văd că suntem prost dispuși azi.

Era îmbăiat proaspăt, ras de curând și purta o cămașă nouă, cu mâneci scurte. Ambele brațe erau acoperite cu tatuaje, reprezentând inclusiv cuțite, un craniu și doi șerpi încolăciți. Preoteasa își dădu seama că trebuia să-și aducă aminte să nu-i permită niciodată să se urce în amvon fără o haină pe el.

— *Am zis,* văd că suntem prost dispuși azi, repetă Asasinul Anders. N-ar trebui să recapitulăm de pe-acum predica de sâmbăta viitoare? Am câteva idei.

— Ne gândeam la ceva, deci am aprecia foarte mult dacă nu ne-ai bate la cap în momentul ăsta, spuse recepționerul.

— Ce atâta gândit, răspunse Asasinul Anders. Ce-ar fi să vă opriți acum și să vă bucurați o secundă de viață? Său, cum se spune în Psalmul treizeci și șapte: „Cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta de belșugul păcii”.

Oare cât o să mai răsfoiască cartea aia nenorocită? se gândi preoteasa. Dar nu spuse nimic cu voce tare. În schimb, își ridică privirea și spuse:

— Și, conform cu Leviticul, nouăsprezece, n-ar trebui nici să te razi, și nici să ai tatuaje pe brațe, așa că tacă-ți fleanca, dacă nu te superi.

— Frumos zis, spuse recepționerul, zâmbind, în timp ce Asasinul Anders își luă tălpășița, proaspăt ras așa cum era, cu craniile și șerpii lui încolăciți și toate câte mai erau pe el.

•

Duminica se făcu luni, dar nu apăru nicio soluție la problema Börje Ekman. Adică altă soluție decât versiunea ori/ori pe care și-o construiseră deja pe câteva argumente: ori Börje Ekman se alătură taberei lor, de bunăvoie și nesilit de nimeni, ori va fi *forțat* să se alăture taberei de către

Jerry și cuțitașul său. Poate că întâlnirea de la două jumătate avea să meargă bine: nu aveau nevoie în momentul acela de niciun fel de complicații.

* * *

Luni dimineața, starostele începu lucrul înainte ca ceasul să bată ora nouă. Avea multe de făcut. Evident, mai întâi cărarea cu pietriș. Apoi, spălatul anumitor părți ale parcării și aruncatul diverselor resturi de mașini rămase după tamponările rezultate în urma a ceea ce ar fi putut să fie un record suedez în materie de conducere sub influența băuturilor alcoolice cu două zile mai devreme. Cum poliția suedeză a făcut din verificarea stării de ebrietate a conducătorilor auto o prioritate pe timpul zilei și al săptămânii, când toată lumea era trează (inclusiv poliția), nimeni n-a avut de suferit niciun fel de consecințe.

Cam pe la unsprezece dimineața, Börje Ekman luă o scurtă pauză. Se așeză pe una din băncile de-a lungul cărării care ducea spre biserică și-și scoase sandvișul lui cu cârnați și sticluța cu lapte. Privi în gol, drept înainte, oftând pentru a mia oară, când zări ceva în tufele de trandafiri care, de altfel,

foloseau de minune ca să blocheze vederea spre parcare din partea de vest a bisericii. Oare bețivanii ăia chiar nu aveau nicio limită la câte gunoaie erau în stare să lase în urmă?

Dar ce *era* acel ceva? Börje lăsă la o parte sandvișul și laptele și se duse să se uite mai de aproape.

Un… revolver? *Două* revolvere!

Mintea lui refuza să priceapă. Oare nimerise în mijlocul vreunei afaceri criminale?

Apoi își aduse aminte de răspunsul pe care îl primi când a întrebat de colecta de bani și cât adunaseră. Cinci mii? Doamne, Dumnezeule, cât de naiv fusese! De *asta* aghezmuiau enoriașii cu alcool! Ca să pună din ce în ce mai mulți bani în găleți și, acolo unde găseau de cuviință, să arunce niște vomă peste ceea ce, bănuia el, erau și mai mulți bani decât susțineau ei că reușiseră să strângă în săptămâna dinainte.

Un fost asasin, o preoteasă care, după cum arătau lucrurile, nu credea în Dumnezeu și un… ei bine, ce-o fi fost celălalt individ. Cel care zicea că îl cheamă Per Persson. Un nume inventat, clar.

Și ce mai era? Auzise numele doar o dată. Probabil că fusese pastorul însuși care i-a spus, același care i-a zis șefului „securității”, bărbatului care nu pleca niciodată de lângă el, „Jerry Cuțitașul!” *Ăștia nu se gândesc la bunul Dumnezeu, nu se gândesc la copiii flămânzi, ăștia nu se gândesc decât la ei!* îi trecu prin cap lui Börje Ekman, care, în general, își petrecuse toată viața făcând exact același lucru.

Taman în acel moment, Dumnezeu îi vorbi pentru prima dată, după ce Börje Ekman trăise întreaga lui viața în slujba sa…

„Tu, Börje, poți să salvezi casa Mea, nimeni altcineva. Numai tu ai văzut nebunia care zace în ea. Tu ești singurul care înțelege. Tu ești singurul cam trebuie să facă ceea ce este de făcut. Fă-o, Börje. Fă-o!”

— Da, Doamne, răspunse Börje Ekman. Spune-mi, însă, un lucru: ce anume trebuie să fac? Spune-mi și eu fac. Călăuzește-mă pe calea cea bună, Doamne.

Dar Dumnezeu era ca Isus: nu vorbea decât atunci când avea timp sau chef. Nu-i răspunse, nici atunci, nici mai târziu. Ba, de fapt, Dumnezeu nu avea să i se mai arate lui Börje Ekman câte zile mai avea de trăit.

Cincizeci

Starostele anulă ședința de la două jumătate, invocând o migrenă și comentând că, până la urmă, nu era chiar atât de urgent să rezolve ce era de rezolvat. Preoteasa fu surprinsă să afle că nu mai ardea nimic așa de rău, dar avea destule pe cap ca să se mai complice. Era mulțumită că ceea ce crezuse că avea să fie o situație extremă se nimerise să cadă undeva la mijloc.

Oh, cum s-a păcălit singură.

Starostele nu avea nevoie decât să-și adune gândurile. Și-a luat tălpășița pe bicicletă, înapoi la garsoniera lui. „Sodoma și Gomora”, își spuse el în gând. Orașe biblice în care păcatul domnea în voie, dincolo de orice limite, dar numai până când Domnul Dumnezeu i-a pus capăt. „Sodoma și Gomora și Biserica lui Anders”, își zise Börje Ekman.

Poate că situația, ca să se îmbunătățească, trebuia să se înrăutățească mai întâi.

Asta fusese analiza situației din Vietnam pe care o făcuse președintele Nixon, situație care sfârșise prin a se înrăutăți din ce în ce, înainte să se înrăutățească de tot. În cele din urmă, cariera lui Nixon s-a dus pe apa sâmbetei (cu toate că a fost din cu totul alte motive decât Vietnamul).

Istoria, din păcate, are nefericitul obicei de a se repeta. În mintea starostelui începu să se contureze un plan. În plus, exista oricând varianta Fiscului: acela putea fi un plan în sine, până la urmă. Întâi mai rău, apoi mai bine (sau, mă rog, ăsta era planul lui).

Rezultatul final? Întâi mai rău, apoi din ce în ce mai rău. Moment în care se stinse și steaua lui Börje Ekman.

* * *

Contesa era, în clipa aceea, pe vine, în intensă misiune de recunoaștere, într-un pâlc de pădure, cu vedere spre o ușă dublă, nou-construită și care se deschidea și se închidea din când în când. Ușa nu era mai departe de treizeci de metri de ea, deși era de partea cealaltă a drumului. Era miercuri și se livra vin; un camion era parcat cu spatele, ușile larg deschise și cutie după cutie, totul era cărat înăuntrul bisericii. Între camion și ușă era un gardian cu o foarte prost dosită pușcă-mitralieră.

Drept în ușă, contesa putea să vadă câțiva oameni care erau probabil Johanna Kjellander și Per… ceva… Jansson? Și lângă ei: Asasinul Anders și nenorocitul lui de bodyguard.

Contesa avea binoclu și, folosindu-l, își dădu seama că nu recunoștea bodyguardul – era un borfaș care nu se învârtea în cercul ei de cunoștințe. Nu conta prea mult cum îl chema. Dacă, vreodată, pe ea și pe conte avea să-i încerce o oarecare curiozitate, se puteau duce oricând la mormântul lui să vadă ce scria pe piatra funerară.

În schimb, ce *conta* era faptul că, dacă ar fi fost gata de ofensivă în momentul acela, ar fi putut să-i doboare și pe Asasinul Anders, și pe bodyguardul lui. Singura problemă care mai trebuia rezolvată era individul cu pușca mitralieră de la ușă. Dacă se ajungea la asta, în cel mai rău caz, și insul avea să vină împotriva lor, cei doi ar fi avut nevoie de timp să reîncarce pușca. Avantajul lor: drumul dintre biserică și pădure.

Cu această gândire pozitivă, contesa putea renunța, pentru moment, la misiunea ei de recunoaștere. Nu se grăbea nicicum: cel mai important lucru în momentul de față era să facă totul cum trebuie.

Contesa se întoarse la Audiul ei și se cără.

— Las-o să se ducă, spuse Olofsson. Se cară înapoi acasă, să-i dea raportul dobitocului de conte.

— Î-hâm, răspunse Olofsson. Ar fi cazul să mergem la copacii aceia să vedem la ce se uita.

* * *

Printre liderii Bisericii lui Anders starea de spirit era, din nou, una de mulțumire veselă. Le sosise o nouă încărcătură de vin, dimpreună cu biscuiți, struguri și brânza pastorală maturată.

— O să servim iar aceleași gustări, spuse preoteasa. Au prins bine. Dar poate că săptămâna viitoare mai diversificăm și noi. Nu trebuie să cădem în rutină.

— Burgeri și cartofi prăjiți? sugeră Asasinul Anders.

— Sau altceva, spuse preoteasa, adăugând că aveau o predică de pregătit.

Dar asasinul nu mai prididea cu ideile. Vinul s-ar fi putut dovedi cam dur pentru gustul unora. Își aducea aminte de anii lui de adolescență timpurie, când el și prietenul lui cel mai bun (care mai târziu a murit de supradoză de droguri; mare prostie din partea lui) amestecau pufoaică ordinară cu coca-cola, ca să

poată să îngurgiteze carcaletele. Când, mai târziu, au învățat să pună aspirine efervescente în amestec, a fost și mai distractiv.

— Sună apetisant, spuse preoteasa. Dar, cum ziceam, o să ne uităm peste meniu la momentul oportun și îți promit c-o să-ți iau în calcul propunerile. Acum putem să ne concentrăm la predică?

Biblia abundă de omagii aduse vinului ca dar al lui Dumnezeu. Preoteasa puse pe hârtie, din amintire, câteva cuvinte despre vinul care înveselește inima, uleiul care face fața să strălucească și pâinea care întărește inima (luate din Psalmii lui David). Și adăugă un alt citat, mai mult sau mai puțin exact, din Ecleziastul, care spunea că viața fără o beție din când în când era o viață irosită de-a dreptul.

— Chiar zice „beție?” întrebă Asasinul Anders.

— Nu, dar hai să nu căutăm nod în papură, spuse preoteasa, scriind pe hârtie profeția lui Isaia, conform căreia, în Ziua Judecății, va fi festin cu mâncare grasă și vin bun, un festin cu hrană plină de măduvă și vin învechit, strecurat și clar.

— Îți zic, spuse Asasinul Anders. Mâncare grasă. Burgeri și cartofi prăjiți. Putem să sărim peste cola și aspirină efervescentă.

— Luăm o pauză? întrebă preoteasa.

Cincizeci și unu

După a treia sâmbătă, lucrurile păreau să se așeze oarecum. Pentru a doua săptămână consecutiv, grupul adunase pentru cei doi nevoiași o sumă netă care se învârtea în jurul a nouă sute de mii de coroane. Ecranul uriaș nu le mai era de trebuință prea mult, dar stranele erau încă la fel de burdușite, la fel ca oamenii care stăteau în ele.

Starostele Ekman se întorsese după câteva zile de absență, dar părea mai mult să se piardă în peisaj; așa că nu mai ceruse nicio altă întâlnire cu preoteasa și recepționerul. Părea ca un fel de bombă cu ceas, dar în același timp, cei doi aveau prea multe la care trebuiau să se gândească. Dacă ar fi stat de vorbă cu el, n-ar fi făcut decât să sfârșească prin a-l mitui să intre în clubul lor (adică să-i lase în liniștea lor); în cel mai rău caz, n-ar fi făcut decât să trezească balaurul care părea adormit.

— Nu sunt perfect convins că, dacă ținem capul în nisip, nu ne mănâncă lupul, dar încă mai sunt de părere că, în cazul de față, ar trebui să ne abținem de la a-l deranja, spuse recepționerul. Atâta vreme cât el nu ne deranjează pe noi.

Preoteasa era de acord, chiar dacă simțea că lucrurile mergeau un pic prea bine pe toate fronturile. După o viață în care toate fuseseră de-a-ndoaselea, era foarte simplu să devii bănuitor că toate merg bine.

Nu fuseseră, spre exemplu, niciun fel de mișcări de forțe din partea interlopilor care nu se putea să nu fie frustrați. Amenințarea Asasinului Anders că lista de contracte avea să devină publică în caz de deces părea a fi dat roadele scontate.

Livrările cu vin și bunătăți care veneau în fiecare miercuri la ora unu după-masă mergeau, de asemenea, de minune. Recepționerul își dădu seama că o astfel de rutină era exact genul de chestie pe care potențialii dușmani o puteau exploata în mod serios, dar avea încredere în Jerry Cuțitașul și armata lui. Din întâmplare, unuia dintre soldații lui Jerry i se făcuse vânt când s-a descoperit că-și neglijase îndatoririle. Fusese prins cu mâța în sac, sforăind de zor în clopotniță, ținând în brațe o cutie de vin moldovenesc.

De vreme ce Jerry acționase atât de rapid, incidentul le inspirase mai multă încredere în el ca oricând. În momentul acela, grupul avea un om lipsă, dar Jerry aranjase tot felul de interviuri și se aștepta ca echipa să se reîntregească, revenind la capacitate maximă, în mai puțin de o lună.

Dincolo de cele aproape un milion de coroane, bani gheață, felul magistral în care recepționerul manipulase canalele de socializare le-a adus încă vreo două sute de mii direct în contul congregației. Trebuiau să aibă mare grijă cum procedau cu banii, din punct de vedere administrativ: în Suedia, se presupunea din start că oricine deținea mai mult de zece mii de coroane în mână era fie un infractor, fie un evazionist fiscal, fie amândouă. Prin urmare, erau reguli pentru câți bani ai voie să retragi sau să depui în propriul cont din bancă, fără să faci întâi cerere cu câteva zile în avans. Dar, ca să se păstreze în același registru al lucrurilor care „mergeau ca unse”, se întâmplase, culmea, că recepționerul se întâlnise și fermecase o tipă de la banca unde își aveau contul, una care era, în același timp, și cea mai devotată și mai însetată dintre enoriașele congregației lor.

Așa că putea să-i facă femeii vizite zilnice și să retragă câte o sumă rezonabilă fără să riște să primească vreun telefon de la autoritatea de reglementare fiscală pentru suspiciuni de spălare de bani. Ea știa că acel capital era întrebuințat în serviciul Domnului (plus că îi finanța ei excesele de weekend). Recepționerul nu luase în considerare nici măcar o secundă posibilitatea de a lăsa banii să zacă în cont. Până la urmă, în caz de necesitate, trebuiau să fie în stare să-și ia tălpășița în mai puțin de jumătate de minut; retragerea sutelor de mii de coroane dintr-o bancă suedeză dura cam jumătate de an.

— Acum că soarele a răsărit și pe strada noastră, probabil că nu e momentul să devenim lacomi, spuse el, gânditor. Să lăsăm idiotul să ne mai facă de jumătate de milion?

— Ar putea fi o opțiune înțeleaptă, fuse preoteasa de acord. Dar, de data asta, numărăm noi banii pentru el.

* * *

Asasinul Anders era în culmea fericirii când a aflat că, în doar câteva săptămâni, congregația lui a strâns 480.000 de coroane și că erau din nou în poziția de a mai dona încă o jumătate de milion, de vreme ce preoteasa, în generozitatea ei, donase cele douăzeci de mii de coroane lipsă din propriul buzunar.

— Vei primi un loc de-a dreapta Tatălui în împărăția cerurilor, îi spuse el.

Preoteasa nu se deranj a să-i spună cât de improbabil era să se întâmple așa ceva. Plus că, dacă e să te iei după Psalmi, David ședea deja acolo, în poala lui Isus, după cum se putea presupune, de vreme ce, conform Evangheliei după Marcu, Isus își asigurase același loc.

Pastorul începu să se gândească ce-ar fi putut face cu banii. Poate să-i trimită unei asociații non-profit. Apoi, însă, își aduse aminte de ceva ce auzise cândva:

— Toată discuția asta despre pădurea tropicală, care e ideea? Sună minunat să salvezi o pădure și, mai mult de-atât, pădurile au fost create de Dumnezeu. Sau poate ar trebui să găsim una în care nu e necesar să fie chiar așa multă ploaie.

Preoteasa nu mai era surprinsă de nimic din ce ieșea pe gura pastorului, chiar dacă faza cu *Boletus edulis* – hribii – era încă un mister.

— Cred că ce aveam eu în minte era mai mult în sensul salvării unor copii bolnavi sau flămânzi, spuse ea.

Asasinul Anders nu era un om pretențios. N-avea a face dacă dădea banii pentru salvarea pădurilor sau copiilor flămânzi: important pentru el era actul în sine al dăruirii în numele lui Isus. Totuși, spuse că ideea de copii flămânzi *într-o* pădure tropicală ar fi putut fi o combinație extra specială. Dar oare se putea găsi așa ceva în Suedia?

Cincizeci și doi

Starostele presupus demoralizat nu era deloc așa. Aștepta în umbră, furișându-se pe ici, pe colo, pe lângă biserică, ca să adune dovezi ale teoriei lui conform căreia nu totul era așa cum părea. Nici măcar un singur lucru nu era așa cum părea.

Trecuse o săptămână, apoi trecură trei. Börje Ekman văzuse cu ochii lui cam câte mii de coroane fuseseră în găleata cu vomă; tot ce trebuia să facă era să înmulțească suma aproximativă cu numărul de găleți ca să estimeze cantitățile cu care aveau de-a face.

În punctul acela, falsa preoteasă și celălalt individ probabil că aveau în jur de patru sau cinci milioane de coroane ascunse pe undeva. Cel puțin!

* * *

Cea mai recentă donație nu se dusese către o pădure, fie ea tropicală sau nu. În schimb, preoteasa venise cu ideea de a merge, împreună cu două ziare, o stație radio și un canal TV, la Spitalul de Copii Astrid Lindgren, ca să-l lase pe Asasinul Anders să doneze, pe neașteptate, un rucsac cu 500.000 de coroane, cu mențiunea că „Isus trăiește”, copiilor grav bolnavi, pentru ca aceștia, pe cât posibil, să continue în același fel.

Șeful secției, doctor și specialist în pediatrie, nu era prezent când a avut loc evenimentul, dar s-a grăbit să dea o declarație de presă prin care să ridice în slăvi Biserica lui Anders și pe pastorul-șef pentru „imensa generozitate pe care au arătat-o față de copii și de părinții lor care trec printr-o perioadă atât de dificilă”.

Pentru o secundă, Börje Ekman mai că ezită în convingerea lui că generozitatea pastorului era alimentată mai degrabă de lăcomie și cinism. Dar, când secunda luă sfârșit, văzu situația cu

claritate și precizie. Poate că nu era nimic în neregulă cu pastorul (cu excepția faptului că era un criminal și că darurile pe care i le făcuse Dumnezeu nu fuseseră egal distribuite în mintea lui); problema era că preoteasa și individul al cărui nume, dacă îl pronunțai invers, suna la fel îi manevrau sforile.

Börje Ekman stătea în garsoniera lui, gândindu-se la ultima jumătate de milion care ar fi făcut mult mai mult bine dacă o primea el. Cea mai devotată dintre slugile Domnului avea nevoie de un fundament financiar serios pe care să stea, dacă era să-și îndeplinească datoria lui în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Din acest motiv, în toți anii ăștia, reținuse el însuși zece la sută din donații, fără a găsi de cuviință să informeze și congregația despre decizia lui. Fusese o înțelegere între staroste și Dumnezeu și n-avea nicio legătură cu nimeni altcineva.

Cincizeci și trei

Contesa făcuse munca de teren, iar acum venise rândul contelui. Stătea în dubii, neștiind ce să facă. Pe de-o parte, se gândea să se înarmeze până în dinți, să fie pregătit pentru orice eventualitate; pe de alta, poate că ar fi fost mai bine să evite să se încarce prea mult cu armament, în cazul în care era necesar să dispară imediat după îndeplinirea misiunii.

A doua variantă părea a fi scenariul cel mai probabil. După spusele contesei, ușa dublă din aripa bisericii se deschidea la unu fix în fiecare din cele cinci miercuri în care ținuse clădirea sub observație. În ultima miercuri, gardianul care era poziționat afară, fusese înlocuit cu insul care altfel nu era niciodată mai departe de un metru de Asasinul Anders; se părea că avea un om lipsă și, pentru puțin timp, în fiecare săptămână, distanța geografică între Asasinul Anders și bodyguardul lui creștea.

Chestiunea simplifica și complica situația în același timp.

În miercurea cu pricina, Asasinul Anders fusese complet vizibil doar din ușă, împreună cu Johanna Kjellander și Per Cutărescu. Se putea presupune, fără să fie în vreun fel nepotrivit, că același lucru se putea întâmpla și în ziua Operațiunii Pa-și-pusi. Dacă așa stăteau lucrurile, planul era să-l doboare mai întâi pe Asasinul Anders cu glonțul cu cămașă de plumb, apoi să-l aibă

pregătit pe cel cu vârf moale, în caz că bodyguardul pornea spre ei. Adică, practic, de la cămașă la vârf moale, și nu invers, cum plănuiseră la început.

Totuși, nu puteau fi siguri că un singur glonț l-ar fi doborât pe bodyguard. În primul rând, exista șansa ca tipul să fie suficient de profesionist și să nu stea țeapăn acolo după prima detunătură, așteptând să-și ia adio de la viață. Și, în al doilea rând, situația era acum de așa natură, că ar fi trebuit să-și ajusteze ținta cu câțiva milimetri și câteva zecimi de secundă; acum că victimele nu mai stăteau una lângă cealaltă, era posibil să le ia ceva mai mult timp să încheie operațiunea.

Prin urmare, aveau nevoie de un Plan B și, odată ce acesta a fost pus la punct, totul se arăta relativ clar. Până la urmă, aveau să stea ascunși într-un pâlc de copaci, deasupra unui individ care ar putea fi atât de dobitoc încât să-i contraatace. Dacă ar fi reușit contele să arunce o grenadă exact la țanc, atunci șansa lor ca dușmanul să-și piardă uzul rațiunii era de sută la sută.

— O grenadă? comentă contesa, desfătată de cuvântul în sine, dar și de gândul la efectul pe care o grenadă l-ar fi avut asupra bodyguardului.

Contele zâmbi cu drag. Contesa lui era, într-adevăr, mană cerească.

* * *

La unu fără zece, era momentul să se pregătească să primească încărcătura săptămânală cu sângele lui Hristos și tot restul. Preoteasa și recepționerul se duseră în sacristia pe care o convertiseră în depozit, cămară, birou, sală de oaspeți și câte și mai câte… și dădură peste auto-proclamatul staroste cu nasul adânc băgat în valizele lor albastră și roșie, pline cu milioane.

— Ce dracu’ cauți dumneata aici? întrebă recepționerul, care era pe cât de surprins, pe atât de furios.

— Pe dracu’, într-adevăr, răspunse starostele, pe un ton calm, dar amenințător. Pentru că să pare că fix acolo o să vă duceți amândoi. Asasini, evazioniști, spălători de bani… ce-a mai rămas? N-am cuvinte.

— Dar dumneata ai fost cei care s-a dus să caute prin valizele noastre, parazit ce ești, spuse preoteasa, închizând cele două recipiente. Ce drept ai dumneata să te uiți prin conturile noastre?

— Conturi? Ar trebui să știți că am luat măsuri. În curând nu veți mai conta deloc în ochii lui Dumnezeu. Să vă fie rușine! Să vă fie rușine! Rușine, rușine, rușine!

Preoteasa avu timp să-și dea seama că atrăseseră un parazit neobișnuit de necomunicativ, dacă „Să vă fie rușine” era singurul lui răspuns la acțiunile lor. Dar, înainte să poată contracara cu ceva inteligent, Pastorul
Anders își făcu apariția.

— Ah, salut, Börje, a trecut ceva vreme de când nu te-am mai văzut. Cum îți merge? spuse el, incapabil ca întotdeauna să analizeze în vreun fel situația.

*

Cu câteva minute mai devreme, Börje Ekman stătuse cu grebla în mână, pe cale să termine de aranjat cărarea de pietriș, când l-a lovit dintr-odată: valizele!

Evident! *Acolo* își țineau profiturile din lucrarea diavolului. În cea roșie și în cea galbenă. Tot ce trebuia să facă era să adune dovezi și apoi putea să sune la poliție, la oficiile guvernamentale, la protecția copilului… la oricine voia el, la oricine era nevoie și oricine îl asculta.

Nu-i era clar cum aveau să reacționeze cei de la protecția copilului, dar ideea era ca toată lumea, absolut *toată* lumea să înțeleagă ce avea el de spus. Ziarele, Autoritatea Națională Alimentară, reverendul Granlund, Federația Suedeză de Fotbal…

Desigur, cineva ar putea, și pe bună dreptate, să-l bănuiască pe individul care credea că e musai să informeze atât Protecția copilului, cât și Federația Suedeză de Fotbal despre neregulile ecleziastice nu mai era cu toată țigla pe casă. Și cam așa stăteau lucrurile în cazul lui Börje Ekman. În mintea lui, mai era un singur lucru pe care trebuia să-l facă, astfel încât întreaga lume să afle. Dacă acționa suficient de repede, avea destul timp să adune zece la sută din conținutul celor două valize, bani care îi aparțineau de drept.

Poate că ar fi fost mai bine dacă, înainte de toate, și-ar fi luat măsuri de precauție, având în vedere ce urma să se petreacă, dar, în curând, atât starostele, cât și grebla se găsiră în sacristie, unde erau ținute valizele, fără să mai țină vreunul cont nici de ora din zi, nici de locul în care se găseau, în momentul respectiv, elementele criminale.

Aceea era situația în clipa de față. Börje fuse prins cu mustățile în oala cu smântână, înconjurat de un procent bun din infractorii din preajmă. Printre aceștia se afla și omul care nu se dezlipea niciodată de lângă pastor și al cărui nume se potrivea atât de bine cu situația blasfematoare.

Între timp, Börje Ekman începu să bănuiască, dat fiind salutul plin de entuziasm al asasinului, că individul nu era nimic mai mult decât un idiot folositor într-un joc diavolesc.

— Tu nu-ți dai seama că ăștia te exploatează? spuse el și făcu patru pași înspre pastor, cu furca în mână.

— Cine? Poftim? răspunse Pastorul Anders.

În acel moment, se auziră de dincolo de ușile duble, două claxoane. Venise încărcătura săptămânală de stimulente financiare.

Jerry Cuțitașul analiză rapid situația și conchise că acel clovn de lângă pastor era o amenințare mai mică decât cea care ar putea veni de afară. Se duse să deschidă ușa, spunându-le recepționerului și pastorului, în timp ce arunca o privire spre Börje Ekman:

— Dacă stați cu ochii pe șobolanul cu grebla, eu mă descurc cu ce e afară.

Atât de meticulosul șef al securității începu să-l purice pe șofer, același bărbat care venise și săptămâna de dinainte și în toate săptămânile de până atunci. Verifică atent conținutul camionului, apoi se așeză în poziție de drepți lângă ușă, cu spatele la perete, trecând în revistă, de la stânga la dreapta, apoi invers, întregul peisaj. Preoteasa și recepționerul fură nevoiți să-și care singuri cutiile de vin.

Contele rămase pe loc, în luminiș, lângă contesa lui, la vreo sută cincizeci de metri depărtare. Cu iscusința lui și cu luneta telescopică la îndemână, avea să fie floare la ureche să-l zboare mai întâi pe bodyguardul pastorului, așa cum gândise de la bun început. Dar, luând în considerare noile circumstanțe, asta ar fi însemnat să-i dea Asasinului Anders, care în momentul de față era exact în bătaia puștii lui, timp să se miște înainte să poată trage glonțul numărul doi, dându-i astfel șansa să scape cu viață.

Indiferent cât de mult și-ar fi dorit contele să-l lichideze pe bodyguard, așa, ca bonus, ținta principală rămânea Asasinul Anders.

Ceea ce justifica schimbarea de plan. Contele îl trecu pe Jerry Cuțitașul pe locul doi pe lista ucigașă și se concentră direct asupra victimei principale. (Nici Johanna Kjellander, nici Per Jansson nu aveau vreun viitor înainte, totuși, până la urmă, câte poate face un om într-o singură zi? Există niște limite.)

•

În timp ce preoteasa și recepționerul terminau de cărat și, în timp ce bărbatul, al cărui scop era o asasinare urgentă, îl lua pe Asasinul Anders în vizor, între pastor și Börje Ekman se iscă o ceartă.

— Ăștia nu fac decât să te păcălească! Toți banii și-i țin pentru ei! Chiar nu vezi chestia asta? Sau ești complet orb?

Însă Asasinul Anders își aminti, evident, de recentul lui succes avut la Spitalul pentru Copii „Astrid Lindgren”.

— Dragul meu, bunul meu, Börje Ekman, începu el. Ai stat prea mult în soare, cu grebla? Care e problema? Nu știi că Biserica a donat deja prima jumătate de milion, înainte să-i avem măcar adunați? Preoteasa a dat ultimii ei bani ca să putem face prima noastră donație serioasă în numele lui Isus, înainte să avem finanțele necesare.

Börje Ekman încercă din nou. Preoteasa și recepționerul îl lăsară să-și facă damblaua. Până în momentul de față, Asasinul Anders se descurca binișor ca purtător de cuvânt.

— Cât de prost poate cineva să fie? întrebă Börje Ekman. Tu chiar nu ai nici cea mai vagă idee câți bani faci în fiecare sâmbătă?

Asasinul Anders își ieși din fire, după ce auzi bucata cu cât de prost putea cineva să fie. În parte pentru că nu știa răspunsul și, în parte, pentru că simțea că acolo, undeva, era o critică adusă propriei inteligențe. Prin urmare, îl repezi pe Börje Ekman agresiv.

— Dumneata să-ți vezi de greblatul dumitale și să mă lași pe mine să mă îngrijesc de banii pentru nevoiași.

La auzul acestor cuvinte, Börje Ekman își ieși și el din firea *lui.*

— Foarte bine. Dacă vrei să fii atât de înfricoșător de naiv [nu știa cuvinte mai urâte de atât], n-ai decât să rămâi așa. Și n-ai decât să îngrijești de alee în timpul tău liber, spuse el, trântind grebla în mâinile pastorului. Până la urmă, eu mi-am luat anumite măsuri, concluzionă Börje Ekman. Tot ce am de zis e – Sodoma și Gomora!

Îi aruncă un zâmbet superior, chiar înainte ca situația să se înrăutățească pentru el.

Pentru totdeauna.

*

În luminiș, contele avea deja ținta pregătită. În calea lui nu era niciun fel de obstacol. Glonțul avea să-l lovească pe ticălosul de Asasin Anders drept sub piept, trecând prin trupul lui ca prin unt.

— Ne vedem în iad, spuse el, și trase.

•

Cum era de așteptat, detunătura puternică îl făcu pe Jerry Cuțitașul să treacă de la o stare generală de alertă la una de acțiune imediată. Se aruncă la pământ, se târî direct la ușa dublă și avu grijă s-o închidă bine. Rămase afară (tipul chiar nu era laș), apărat și nu prea de camionul care rămăsese tot acolo unde era. De unde venise împușcătura?

Bodyguardul se mișcase cu viteza luminii. Chiar și așa, contele reușise să vadă că misiunea lui fusese îndeplinită, adică Asasinul Anders fusese aruncat de detunătură cât colo. În momentul acela, bodyguardul ajunsese deja la adăpostul camionului, în afara razei de acțiune a contelui. Faptul în sine îl convinse pe conte să-i spună contesei că era momentul s-o ia din loc, spre binele lor. Un bodyguard în plus sau în minus nu avea nicio importanță, atâta vreme cât nu reprezenta vreo amenințare, dar acest lucru nu se putea întâmpla dacă ei continuau să stea acolo, ascunși în tufișuri, pe povârniș. Ca să-l inspire pe bodyguard să stea locului, și să nu pornească într-o misiune sinucigașă, contele trase și glonțul cu vârf moale, fără să caute altă țintă decât geamul lateral al camionului (șoferul era la pământ, între accelerator, frână și ambreiaj și rămase acolo, fără o zgârietură pe el, ratat de gloanțe la o mustață de aproximativ cincisprezece centimetri).

Așa cum s-a menționat și mai înainte, Börje Ekman nu credea în noroc sau ghinion. El credea, în primul și în primul rând, în el însuși și în excelentele sale calități. Dumnezeu era pe locul al doilea; legile și regulile veneau pe locul trei. Dar, obiectiv vorbind, nu puteai să numești altfel decât ghinion pentru Börje Ekman faptul că Asasinul Anders și gașca lui se instalaseră taman în biserica lui. Fusese ghinion, nu altceva, că tocmai îi înmânase grebla Asasinului Anders când s-a tras. A fost, de

asemenea, ghinion că destinatarul glonțului tocmai în momentul acela ținea grebla în mână în așa fel, încât glonțul, cu cămașa lui cu tot, lovi partea metalică a instrumentului, în loc să aterizeze la nord de buricul asasinului, continuându-și apoi călătoria prin trupul lui. Forța cu care lovi glonțul trimise grebla în mutra Asasinului Anders; acesta ateriza direct pe părțile moi ale ființei, cu nasul plin de sânge.

— Au, fir-ar mama dracu', spuse el, stând acolo, în fund.

În tot acest timp, Börje Ekman nu scoase niciun cuvânt. De obicei, oricui i-ar fi greu să mai spună ceva dacă tocmai a primit un glonț cu cămașă de metal în ochiul stâng, care apoi s-a înfundat adânc în creier. Fostul staroste era acum mai fost ca niciodată. Se prăbuși la pământ. Mort.

— Îmi curge sânge! se plânse Asasinul Anders, ridicându-se încet.

— Și starostelui, la fel, răspunse preoteasa. Dar, spre deosebire de tine, ăsta nu se mai vaită atât. Cu tot respectul, dar nasul tău plin de sânge e ultima ta grijă în momentul ăsta.

Preoteasa se uită la fostul ei persecutor zăcând acum pe podea. Sângele curgea în neștire din gaura din capul starostelui, aflată acum în locul unde, cândva, fusese ochiul lui stâng.

— Plata păcatului este moartea, Romani, șase, versetul douăzeci și trei, spuse ea, fără să mai socotească de ce, dacă acest lucru era adevărat, ea mai trăia încă.

* * *

În timp ce contele scotea grenada din buzunar – o ultimă măsură de siguranță înainte să bată în retragere – Olofsson și Olofsson își făcură, în sfârșit, intrarea în scenă. O luaseră pe ieșirea greșită într-un sens giratoriu și pierduseră Audiul alb, în ciuda întregului echipament electronic pe care îl aveau la dispoziție. În drumul lor spre povârniș, auziră o împușcătură, apoi alta. Acum, erau la douăzeci de metri de contele și contesa care stăteau în patru labe într-o tufă destul de rară, dar foarte întinsă, de liliac. Era clar că arma din mâna contelui era cu țeavă dublă. Faptul în sine, dimpreună cu expresia surprinsă și ușor disperată de pe fața lui când dădu cu ochii peste Olofsson și Olofsson, îi făcu pe frați să-și dea seama că terminase de tras pentru moment, asta dacă nu cumva avea de gând să reîncarce și când ar mai fi avut timp pentru așa ceva?

— Termină-i, spuse Olofsson fratelui său. Începe cu contele.

Dar Olofsson nu mai omorâse pe nimeni niciodată și nu era o sarcină ușoară, nici măcar pentru un borfaș mafiot ca el.

— De când sunt eu sluga ta? Ia fă-o tu, dacă ești așa al dracului de deștept, răspunse Olofsson. Și ar trebui să începi cu contesa. Ea e cea mai nasoală dintre ei doi.

Între timp, contele mânuia de zor, orbecăiește, grenada și se întinse în așa măsură cu gluma că, în același timp, în aceeași secundă, reuși s-o arate fraților Olofsson, să scoată siguranța – și să scape grenada printre crengile tufei de liliac.

— Ce-ai făcut, idiotule? întrebă contesa, acestea fiind ultimele ei cuvinte rostite în această viață.

Cât despre conte, el și le rostise deja pe ale lui.

Frații Olofsson avură timp să se arunce în spatele unei stânci și supraviețuiră neatinși de așchiile grenadei care îi sfâșiară pe conte și pe contesă în mii de bucăți, cu tot cu tufa de liliac.

Cincizeci și patru

Jerry Cuțitașul se ridică din poziția lui din spatele camionului cu mare grijă. Nu mai trebuia să se întrebe din care parte venise atacul cu cele două împușcături ale lui, de vreme ce fusese urmat, imediat, de o explozie în poiana de pe partea cealaltă a drumului. Puțin mai târziu, avea să afle și dezastrul pe care îl provocaseră împușcăturile în biserică. Prima lui misiune, în momentul de față, era să ajungă în poiană și să neutralizeze orice element inamic care mai rămăsese.

Cum Jerry era nevoit să se miște într-un arc de cerc destul de larg, ca să nu devină o țintă ușoară pentru nimeni, auzi sirenele poliției înainte să ajungă la locul cu pricina. Era imposibil de înțeles ce se întâmplase acolo, dar bucățile de trupuri răspândite prin împrejur sugerau că atacatorii, o femeie și un bărbat, fuseseră aruncați în aer, aterizând în bucăți așa de mici, încât, dacă n-ar fi fost fericita descoperire, din pură întâmplare, prin întreaga harababură, a trei picioare încălțate și frumos aliniate, i-ar fi fost imposibil să spună câți oameni fuseseră, de fapt, implicați. Jerry ghici că primele două picioare erau bărbătești, numărul patruzeci și patru și jumătate, în timp ce al treilea părea a fi mai degrabă de damă, măsura treizeci și nouă.

Presupunând că atacatorul nu fusese un hermafrodit cu trei picioare, fiecare cu câte o mărime diferită, asta însemna că lângă bărbat stătuse o femeie. Poate contele și contesa? Probabil. Dar cine îi aruncase în aer? Avuseseră noroc – să fi existat oare printre mafioți diferențe de opinie despre care era cea mai bună metodă de a scăpa de Asasinul Anders? Doi dintre ei îl voiau mort, iar din cei doi nu mai rămăseseră decât trei picioare care nu se mai duceau nicăieri, spre deosebire de ale lui Jerry Cuțitașul care părăsiră scena, înainte de sosirea poliției.

În drum înapoi spre biserică, Jerry fu nevoit să-și repete în cap teoria, că altfel era de necrezut. Oare chiar să fi luat lucrurile o asemenea turnură fericită, încât cei care voiau să scape de cei care voiau să scape de Asasinul Anders fuseseră acolo să-i trimită pe conte și contesă la ceruri în mai multe bucăți?

O secundă mai târziu, Jerry își dădu seama că explozia venise după împușcături. A doua împușcătură fusese trimisă în camion, dar ce se întâmplase cu prima? Nu putea să nu se gândească că-l nimerise pe Asasinul Anders.

În concluzie, asta însemna că scenariul de complot împotriva Pastorului Anders se îmbunătățise considerabil.

Și că pastorul era mort.

•

Un minut mai târziu, Jerry Cuțitașul descoperi că obiectivul pe care nu reușise să-l protejeze fusese mai norocos decât ar fi fost posibil.

— Situația în care ne aflăm noi acum, spuse el, stând dinaintea preotesei, recepționerului și asasinului cu nasul spart, e în felul următor: la nicio sută cincizeci de metri de aici are loc o anchetă criminalistică și, la picioarele noastre, zace un cadavru. Ofițerii de poliție vor bate la ușa bisericii de îndată ce or să adune doi și cu doi.

— Patru, spuse Asasinul Anders, cu un șervețel de hârtie băgat într-o nară.

Jerry Cuțitașul se întrebă dacă nu cumva ar putea îndesa cadavrul starostelui într-una din valize, dar ar fi trebuit să-l taie în două ca să încapă și nu prea aveau timp de așa ceva. În plus, nici gândul în sine nu era tocmai plăcut.

Recepționerul spuse că glonțul părea să fi rămas undeva în capul celui care a fost Börje Ekman, și că, dacă într-adevăr așa

era, se afla într-un loc nimerit, probabil undeva pe unde ar fi trebuit să fie doaga lipsă.

Preoteasa era nervoasă pentru că starostele făcuse atâta mizerie pe jos, deși balta de sânge putea fi spălată cu mopul, evident. Se oferi voluntară și sugeră în același timp ca Jerry să ia cadavrul de-o aripă și să-l încarce în camion, după care ar trebui să se îngrijească să dispară și camionul, și cadavrul odată cu el. La urma urmelor, cu geamul acela spart, camionul ar fi dat de gândit oricărui polițist.

Mai mult de-atât nu putea niciunul să facă. Așa că s-au pus pe treabă. Jerry Cuțitașul trecu la volan, după ce reușise să-l convingă pe șoferul lipit de podea să se mute un metru mai spre dreapta, ca să poată să ajungă la pedale. Mai mult de atât, în poziția nouă în care se așezase, șoferul îngrozit găsi glonțul irosit: ultima dovadă rămasă că fusese tras vreun glonț în direcția bisericii.

Vinul, strugurii, brânza și biscuiții fuseseră deja descărcați, așa că era suficient loc în spate pentru un staroste mort. Adevărul e că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi avut loc de o congregație întreagă să-i țină companie.

Poliției nu i-a dat prin cap imediat că grenada care luase viețile a doi oameni avea ceva de-a face cu clădirea religioasă de pe partea cealaltă a drumului. Îi luă unui inspector câteva ore bune ca să ajungă la ideea că ar exista o posibilă legătură cu Biserica lui Anders. Deși concluzia fusese că o vizită la biserică era necesară, aceasta nu s-a întâmplat până a doua zi.

Preoteasa i-a primit pe ofițeri cum se cuvine, spunându-le că auzise de îngrozitorul lucru care se întâmplase la o aruncătură de băț de ei, că, în timp ce descărcau niște marfă, auziseră o bubuitură grozavă și că imediat după aceea au auzit și sirenele mașinilor de poliție, ceea ce le-a indus un sentiment de siguranță, „pentru că știam că autoritățile trebuiau să apară și să rezolve situația, indiferent care va fi fost aceea. E atât de plăcut să știi că poliția își face datoria și e întotdeauna pe fază. Am putea să vă oferim o cană de cafea din partea bisericii? Bănuiesc că nu aveți timp de un joc de morroco?

Cu aproximativ zece ore mai înainte, Jerry Cuțitașul aruncase un balot de nouăzeci de kile de staroste și cincisprezece kile de bolovani, băgați în trei rânduri de saci, în Marea Baltică. Apoi, pe un drum cu pietriș, și-a dat tot interesul să incendieze cum

trebuie camionul, cu ajutorul a vreo patruzeci de litri de benzină. Ca să fie el sigur, i-a dat foc de partea cealaltă a graniței ținutului Västmanland, pentru ca investigația care cel mai probabil avea să se desfășoare ca urmare a incendiului să aterizeze în jurisdicția altui district decât acela în care avusese loc misterioasa explozie din nordul Stockholmului.

Cincizeci și cinci

Fostul staroste, care zăcea acum pe fundul Mării Baltice, la vreo douăzeci de metri adâncime, avea să mai bântuie grupul, încă o dată, la câteva zile după moartea lui.

„Sodoma și Gomora”, repetase întruna Börje Ekman, marțea precedentă, stând în garsoniera lui, cu fiertura de ovăz dând în clocot pe plită. Luase o gură de pâine uscată cu margarină și încercase să se hotărască ce să facă. Cu ce să înceapă. „Doamne, oare e bine ce fac?” întrebase Börje Ekman, primind în schimb doar tăcere.

Așa că a întors foaia. „Dacă nu e bine ce fac, Doamne, dă-mi un semn. Știi că nu voi părăsi calea Ta”.

Domnul rămase în continuare mut.

„Îți mulțumesc Ție, Doamne”, spuse Börje Ekman, care primise confirmarea de care avea nevoie.

•

Prin urmare, miercuri dimineața, auto-proclamatul staroste al Bisericii lui Anders își luase bicicleta și colindase la rând toate magazinele Systembolaget ca să stea de vorbă cu bărbații și femeile de pe băncile aflate afară. Unii dintre ei bănuiau deja că outletul controlat de stat avea să le interzică accesul înăuntru pe ziua aceea, dar ei tot acolo își făceau veacul. Alții erau încă destul de treji încât să mai aibă o șansă, destul de firavă, să intre pe uși la zece fix, când se deschidea magazinul. Systembolaget avea complicata misiune, pe de o parte, de a vinde cât mai mult alcool suedezilor, maximizându-și așadar accizele datorate statului, și, pe de altă parte, de a le ține oamenilor predici, în numele cumpătării, despre cât de important e să nu bea alcoolul pentru care au dat atâta amar de bani.

În ambiția lor de a-și asuma până la capăt responsabilitățile, găseau de cuviință în fiecare zi să trimită acasă nu doar zece, dar până la douăzeci de potențiali cumpărători, aleși taman din rândurile celor care aveau nevoie cel mai mult de vizita la magazin.

Spre fericirea clientelei lor, Börje Ekman pedala de colo-colo, răspândind vestea că Biserica lui Anders dădea vin gratis, undeva la nord de oraș, chiar în sâmbăta următoare. Generozitatea Atotputernicului nu avea limite. Dacă ajungeai la timp, totul era gratuit. Erau incluse și gustări. Nu, nu era *neapărat* nevoie să le mănânci, mâncarea era opțională. Nu, nimeni nu era obligat să facă vreodată cale întoarsă înainte să se deschidă; totul era aranjat de bunul Dumnezeu, nu de Systembolaget.

Börje Ekman știa că elevii de la Școala Gimnazială Mälar își începeau îndatoririle la ora unu. Cel mai probabil, cutiile cu vin aveau să fie la locul lor, gata de servit, jumătate de oră mai târziu.

— Oricine ajunge acolo înainte de ora două va fi sigur în grafic, le-a spus el, pornind mai departe.

Așa zâmbea el pedalând, în vântul rece. Spre următorul Systembolaget. Și apoi spre următorul. Și apoi spre următorul. La doar câteva ore înainte de propria-i moarte.

* * *

Când se făcu din nou sâmbătă, starostele Börje Ekman zăcea liniștit, pe fundul Mării Baltice, în timp ce nenorocitele exemplare umane pe care le poftise, cu ceva vreme înainte, în mijlocul acțiunii, luaseră loc, în acea dimineață, în stranele bisericii, la scurt timp după ora unsprezece.

Trei ore mai târziu, biserica era plină. După alte douăzeci de minute, toți cei din biserică erau plini. Cu vin. Spre deosebire de cutiile cu vin din Moldova.

Elevii își primiseră deja instrucțiunile. O cutie goală de vin trebuia schimbată imediat cu una plină. Această regulă era impusă în cazurile în care un schimb sau două deveneau necesare spre finalul slujbei; nimeni nu se așteptase ca fiecare cutie să fie schimbată cu o alta cu mult înainte ca Asasinul Anders să-și fi schimbat hainele.

Prima bătaie a început în jur de patru jumătate. A început cu o ceartă legată de persoana care avea dreptul la cea mai

apropiată cutie de vin și s-a terminat când nimeni nu-și mai aducea aminte de ce se certau, de vreme ce întotdeauna exista o cutie plină la dispoziție. Cam în același timp, vizitatorii, care erau obișnuiți să mai găsească un loc în biserică, începură să apară, cu buzunarele doldora de bani, dar de îndată ce au ajuns la ușă, au și făcut cale întoarsă.

La cinci fără douăzeci, preoteasa a băgat de seama ce se întâmpla. Elevii făcuseră o tură de început, cu gălețile lor pentru chetă și adunaseră douăzeci de coroane suedeze și o marcă din Germania de Vest, de prin 1982. În medie, ajunseseră cam la 2,7 öre de vizitator. În plus, mai era și marca germană, care probabil că valora tot cam atât, dacă era topită.

La cinci fără zece, reprezentantul elevilor a informat-o că rațiile de vin pentru întreaga săptămână s-au dus. Asta însemna că trebuia să intre în rațiile pentru săptămâna următoare sau să treacă la tăvile cu bunătăți?

Niciuna, nici alta. Însemna că slujba de săptămâna asta a luat sfârșit și că Jerry Cuțitașul și oamenii lui trebuiau să golească biserica, înainte ca bețivii să se încaiere de-adevăratelea.

— Cred că e cam târziu pentru asta, i-a spus Jerry Cuțitașul, uitându-se printre draperii la congregație.

Printre strane, oamenii erau în picioare sau jos; unul chiar se așezase să doarmă; cel puțin patru grupuri se certau de zor; unii se împingeau; apoi o epidemie de înjurături și scandal. O femeie soioasă și un bărbat și mai soios ca ea se întinseseră sub fresca reprezentându-l pe copilul Isus în iesle și păreau să vrea să demonstreze ce nu se întâmplase de fapt, conform Bibliei, când Fecioara Maria a rămas grea.

Se pare că cineva chemase poliția (de data asta, Börje Ekman nu mai putea fi bănuit), pentru că afară se auzeau sirenele. Detectoarele de metal au început să țiuie cu fiecare ofițer care trecea prin ele, stresând cei doi câini polițiști cu care veniseră. Un câine care latră într-o biserică sună ca o haită întreagă. Doi câini care latră într-o biserică provoacă un adevărat haos.

Când s-au mai liniștit apele, patruzeci și șase de persoane au fost reținute pentru stare excesivă de ebrietate, pentru că au opus violent rezistență în timpul arestării sau pentru amândouă. Încă doi au fost arestați pentru comportament indecent.

În plus, preoteasa care conducea congregația, Johanna Kjellander, a fost adusă la interogatoriu, sub suspiciunea că… ei bine, le era greu să decidă de ce anume.

•

Conform cu prevederile Legii privind ordinea publică, la capitolul trei, paragraful optsprezece, orice municipalitate poate să impună restricții suplimentare pe lângă cele deja existente, în scopul menținerii ordinii publice.

După declarațiile din articolele apărute în ziarele de duminică, municipalitatea respectivă dăduse o hotărâre chiar a doua zi, conform căreia se instituise „interzicerea consumului de băuturi alcoolice la întâlnirile religioase private de la așa-numita «Biserică a lui Anders», unde scopul numitului consum pare să fi deviat de la regulile și normele impuse prin legislația în vigoare”. Decizia municipalității nu avusese în vedere legăturile bisericii cu ceea ce s-a presupus a fi o dublă crimă, comisă cu câteva zile mai devreme, în urma căreia doi membri ai comunității mafiote fuseseră aruncați în aer și făcuți bucăți.

Cincizeci și șase

După strategia de afaceri bazată pe cotonogirea oamenilor care erau, în cel mai bun caz, nu tocmai nevinovați, preoteasa și recepționerul viraseră spre o nouă metodă de a stoarce bani de la cei a căror inimă era plină de credință, speranță, dragoste și generozitate și al căror sistem circulator, ca să nu fie probleme, era plin de vin.

Dacă n-ar fi fost o contesă și un conte morți – precum și acțiunea finală a unui staroste auto-proclamat și acum la fel de mort ca și ceilalți – această afacere ar fi continuat până în ziua de azi. Dar, mai întâi și-au dat seama că nu prea mai puteau avea încredere în ziare ca promotori gratuiți ai produselor lor. Ba, dimpotrivă, jurnaliștii au găsit niște legături obscure între presupusa dublă omucidere a celor două figuri centrale ale lumii interlope și Biserica lui Anders de cealaltă parte a drumului. Unii chiar au îndrăznit să sugereze posibilitatea ca Asasinul Anders să fi revenit la vechile lui obiceiuri și că, de fapt, el era în spatele crimelor. Era de la sine înțeles, desigur, că printre cei

înșelați de Asasinul Anders acum câteva luni erau și așa-zișii conte și contesă.

Ai naibii jurnaliști, spuse recepționerul, rezumând situația în care se aflau cei doi.

Preoteasa era întru totul de acord. Ar fi fost mult mai simplu dacă mass-media nu s-ar fi deranjat într-atât să-și facă treaba.

Și ca și cum toate articolele astea de ziar nu erau destul de rele și așa, în urma lor, lipit ca rahatul de pantofi, apăru și în pripă-aprobatul ordin al Consiliului Local prin care i se interzicea Bisericii lui Anders să-și mai fundamenteze credința în *vin* (ar fi putut fi la fel de bine o moară de vânt din nord-vestul ținutului Värmland) ca sursă a binelui în lumea asta, ceea ce însemna că preoteasa și recepționerul aveau dinaintea lor o luptă interminabilă și greu de dus.

Pe scurt, cei peste opt sute de membri ai congregației, plus cei încă vreo două sute din parcare scăzuseră la șapte în doar câteva săptămâni.

Șapte vizitatori.

Care nu aduceau nici măcar o sută de coroane, venit brut.

Cu totul.

Acea sută trebuia să ajungă unei preotese, unui recepționer, unei echipe de bodyguarzi și unui număr ridicat de elevi de la școala gimnazială. Chiar și Asasinul Anders își dădea seama că aveau probleme financiare. Dar el susținea că puterea mesajului lui religios rămânea intactă. Preoteasa și recepționerul trebuiau să aibă răbdare.

— Noi știm foarte bine că suferința generează rezistență, iar rezistența, tărie de caracter, iar tăria de caracter aduce cu sine speranța, le spuse Asasinul Anders.

— Ce zici tu acolo? întrebă recepționerul.

— Romani, cinci, spuse preoteasa automat, surprinzându-se pe sine.

Complet nesimțitor la impresia pe care o produsese celor din jur, Pastorul Anders le zise că era păcat că Börje Ekman părăsise această viață, dar își reveni în următoarele treizeci de secunde, cât îi luă ca să-și dea seama că alternativă ar fi fost o gaură în propriul stomac și una pe partea cealaltă. În lumina acestor posibilități, Asasinul Anders fu de acord cu recepționerul că suferința pe care i-o produse nasul lui spart era, totuși, tolerabilă.

Se întâmplă că sângerarea nasului spart de care s-a tot vorbit se oprise după primele cincisprezece minute și, în ciuda fiascoului relativ care a urmat în sâmbăta de după, pastorul era încă hotărât să-și continue munca apostolică. Nu considera că era vreo problemă că nu mai puteau da vin enoriașilor, de vreme ce el se putea aghesmui după bunul plac, dând peste cap ulcioarele de vin. În curând, cei șapte vizitatori aveau să devină paisprezece. Și, până să-și dea seama preoteasa și recepționerul, se vor face din nou o mie patru sute.

— Cred că e cam puțin, totuși, să numim ce s-a întâmplat când a venit poliția, cu câinii, un „fiasco relativ”, spuse recepționerul.

— Hai să-l numim un fiasco gigant. Dar credința poate muta munții din loc, spuse Asasinul Anders, citând din Levitic.

— Drăcovenia asta de om a învățat Biblia pe de rost? întrebă recepționerul, de îndată ce Asasinul Anders a părăsit încăperea.

— Nu chiar, răspunse preoteasa. Cred că am vorbit cu el despre cum credința mută munții și în Biblie, și în afara ei, dar nu cred că am ajuns la Levitic. În cartea aceea se sacrifică animale și altele asemenea.

Recepționerul nu-și putea imagina un viitor în care credința Asasinului Anders i-ar putea muta înspre altceva decât belele gârlă. Preoteasa era de acord.

Biserica lui Anders fusese ruinată. Tot ce mai puteau face acum era să lichideze afacerea cât mai profitabil cu putință, având grijă, în același timp, ca pastorul să nu priceapă ce i se întâmpla.

— De fapt, chiar mă gândeam că lucrurile mergeau mult prea bine ca să fie adevărate, atunci când, pentru o perioadă scurtă de timp, chiar au mers prea bine ca să fie așa, spuse preoteasa.

Recepționerul se gândi bine la cele spuse de preoteasă.

— Cred că asta se întâmpla cam în același timp în care eu gândeam că, *în sfârșit, după atâția ani, soarele începuse să răsară și pe strada mea.* Jur, draga mea, să nu mai cred vreodată asemenea lucru.

Cincizeci și șapte

Preoteasa și recepționerul aveau, în valiza galbenă, 6,9 milioane de coroane, bani gheață (numărați de curând). Aveau și o valiză roșie, goală; era pregătită să fie umplută cu lucrurile lor.

Dincolo de asta, aveau un pastor care, datorită diverselor circumstanțe, își pierduse orice valoare comercială și de care, pe cale de consecință, trebuiau să se despartă. Unii ar putea spune că ne-am întors cam pe unde eram în capitolul 16 al acestei istorii. Pe-atunci, totul se învârtea în jurul închiderii unui hotel și al dispariției a doua valize pline cu bani. Și cum să scape de Asasinul Anders. De data asta, o biserică era pe cale să se închidă, cu același Asasin Anders de care să scape. Doar că, de data asta, trebuiau să se străduiască ceva mai mult.

Cum aveau să reușească să scape de el, ei bine, asta nu știau, dar aveau posibilitatea să calculeze în liniște și pace, de vreme ce pastorul habar n-avea cât de dementă era situația, de fapt.

— Șapte vizitatori sâmbăta trecută, spuse recepționerul. Bănuiesc că săptămâna asta vor fi undeva între patru și cinci.

— Cel mai mult o să-mi lipsească citatele din Biblie, spre slava vinului, spuse preoteasa. Dacă e ceva ce trebuie să recunoaștem la Pastorul Anders, e că știe cum să-și manipuleze mulțimea din strane. Nici măcar nu am ajuns la partea mea preferată, că s-a și terminat totul.

— Partea preferată?

— „Sunt ca un om beat, ca un om amețit de vin, din pricina Domnului și din pricina sfintelor Lui cuvinte”.

— Mamă! Cine-a spus asta?

— Isaia.[12] Și lui îi plăcea să tragă la măsea. Nu că sună frumos? Dumnezeu vorbește și oricine ascultă primește băutură gratis, să se înece în ea.

Preoteasa rosti aceste cuvinte cu o măsură de dispreț. Asta îl făcu pe recepționer să creadă că avea să-i ia femeii probabil încă vreo sută de ani ca să-l ierte pe Dumnezeu pentru că a permis ca tradiția familială s-o planteze în slujba lui, dincolo de

---

[12] Confuzie a personajului. Citatul provine din Ieremia, 23:9. (N.t.).

voința ei. Cu un minim efort din partea lui Dumnezeu, ar fi putut să-i dea niște note proaste la examene la facultate, să-i strice referatele ei impecabile. Sau, dacă asta era prea complicat pentru el, ar fi putut să se asigure că n-avea să fie niciodată acceptată în semestrul final la Institutul Pastoral. În cele din urmă, n-ar fi fost niciun chip să se popească preoteasa, indiferent câte farfurii i-ar fi spart în cap, într-un acces de mânie, tatăl, popa satului.

Deși, evident, ai putea să privești problema dintr-o cu totul altă perspectivă, ca orice altceva. Poate că taică-său ar fi început oricum să arunce cu farfurii în ea, așa că poate Dumnezeu i-a salvat viața, făcându-i bătrânului pe plac. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci întrebarea e cam cât de mult își regreta Dumnezeu acțiunile în momentul acela?

Recepționerul știa de mult cât de slabe îi erau, în general, argumentele teologice. Se simțea mult mai în apele lui când ședea pe cifre solide, cum ar fi 6,9 milioane de coroane, doi gangsteri aruncați în aer, una bucată staroste, împușcat mortal, din nefericire, deși, până la urmă, din fericire și, înainte de toate astea, toate acele membre fracturate, mâini și picioare deopotrivă. Ce-ar trebui să spere cei doi, mai mult decât orice altceva, gândea recepționerul, era că raiul nu există. Altfel, erau amândoi în rahat până-n gât.

•

— Salut și bună dimineața! spuse Asasinul Anders, care își făcu intempestiv intrarea în sacristie, într-o dispoziție stupid de senină. Am câteva idei despre cum să începem slujba de săptămâna asta, complet lipsită de alcool și aș vrea să le testez pe preoteasă, dacă tot s-a ajuns în situația în care s-a ajuns. Dar mai întâi mă duc să fac un pipi!

Se cără la fel de repede precum venise, prin ușa dublă pe care Jerry o instalase ca rută secundară de evacuare. Nu pentru că se grăbea undeva, dar pentru că voia să-și golească sarcina în grădina verde a lui Dumnezeu.

Nici preoteasa și nici recepționerul nu avură timp să scape vreo vorbă despre apariția și dispariția asasinului, că auziră o altă voce, de data asta din ușa sacristiei.

— Bună ziua, spuse un bărbat îmbrăcat în costum. Numele meu este Olof Klarinder. Sunt de la Autoritatea Fiscală și aș vrea să vă verific documentele contabile, dacă nu vă deranjează.

În limbajul celor de la Autoritatea Fiscală, asta însemna că Olof Klarinder avea de gând să verifice documentele, indiferent că posibilul delincvent era deranjat sau nu.

Recepționerul și preoteasa îl analizară pe funcționar.

Niciunul dintre ei nu știa cum să reacționeze, dar ca întotdeauna, preoteasa fu cea mai rapidă în a improviza.

— Sunt sigură că nu e nicio problemă, spuse ea. Dar ați venit așa, din senin, domnule Klarinder. Pastorul Anders nu e aici astăzi și noi nu suntem decât niște umili servitori. N-ar fi mai bine să veniți mâine, la ora zece și eu îi voi spune pastorului să fie aici? Cu toate dosarele, evident. Nu considerați că e bine așa?

Femeia cu guler clerical vorbise cu autoritate și cu o voce de o asemenea inocență, că Olof Klarinder începu să creadă că poate, până la urmă, nu erau nereguli fiscale de găsit în acea congregație. Dezavantajul reclamațiilor anonime era că, de multe ori, fuseseră făcute din răutate și nu din nevoia de a restabili adevărul.

Faptul că erau dosare de răsfoit era o veste bună. Nimic nu-l satisfăcea mai mult pe Olof Klarinder decât să răsfoiască dosare fiscale.

— Păi, toată ideea unei astfel de vizite e să fie neanunțată, spuse el. În același timp, scopul Autorității Fiscale nu este acela de a fi inflexibilă la modul rigid. Mâine, la zece, e foarte bine, cu condiția ca pastorul responsabil cu gestionarea finanțelor să fie prezent la ora precizată, cu… ați zis cumva dosare?

Și abia plecă funcționarul public, Olof Klarinder, că Asasinul Anders își făcu din nou apariția din direcția opusă, mișcându-se încet, chinuindu-se, încă, să se încheie la pantaloni.

— Voi doi aveți mutre ciudate, spuse el. S-a întâmplat ceva?

— Nu, se grăbi preoteasa să-i răspundă. Nimic Absolut nimic. Și, cum a fost la pipi?

* * *

Venise vremea unei ședințe cu singurul bodyguard căruia nu i se dăduseră papucii: Jerry Cuțitașul. Și fără pastor.

Jerry fusese cel care, cu doar câteva zile la dispoziție, făcuse în așa fel încât a obținut livrarea săptămânală a unor cutii cu vin moldovenesc pentru un preț de nimic. Cunoștea destulă lume, iar preotesei îi venise dintr-odată o idee. Ideea pe care o avea în cap nu era mai morală decât altele pe care le debitase în ultimii

ani sau, în funcție de unghiul din care priveai problema, în toată viața ei de om matur. Totuși, era o idee.

— Rohypnol[13], îi spuse ea lui Jerry Cuțitașul. Sau ceva asemănător. Cam cât ar dura să pui mâna pe așa ceva?

— E urgent? întrebă Jerry Cuțitașul.

— S-ar putea spune și așa, răspunse preoteasa.

— Despre ce-i vorba aici? întrebă recepționerul, care, din cauza marelui zor, nu fusese pus la curent cum se cuvine.

— De vreme ce Rohypnolul nu se mai vinde în Suedia, mi-e teamă că am nevoie de ceva timp.

— Cât înseamnă ceva ăsta?

— Despre ce-i vorba? insistă recepționerul.

— Trei ore, spuse Jerry Cuțitașul. Două și jumătate, dacă nu e cine știe ce trafic.

— *Despre ce-i vorba?*

Cincizeci și opt

Recepționerul fu pus la curent rapid și, după o perioadă de ezitare, își dădu binecuvântarea, ca să zicem așa.

Prin urmare: când Asasinului Anders îi era lumea mai dragă, cam pe la patru jumătate după-amiaza, preoteasa și recepționerul veniră să-i dea vestea că ar fi cazul să-și asume, pe bune, responsabilitățile de lider. Ca acest lucru să se întâmple, trebuiau să-i predea imediat, sub semnătură, oficial, conducerea bisericii; nu aveau niciun motiv să mai aștepte. Asta însemna, în egală măsură, ca pastorul să aloce viitoarele câștiguri ale congregației după bunul lui plac. Preoteasa și recepționerul aveau să se retragă din calea lui, dar erau întotdeauna lângă el pentru suport moral.

Pastorul Anders era extrem de impresionat. Nu doar că-i dădeau cele cinci sute de coroane pe săptămână ca să-i cheltuiască cum îi era lui voia (cu excepția ultimelor săptămâni, când venitul din donații ajunsese, temporar, la doar trei cifre, și asta cu puțin noroc), dar acum erau pe cale să-i dea lui totul.

---

[13] Medicament folosit în tratarea insomniei cronice. Printre efectele sale sunt și cele sedative și anxiolitice, producând încetinirea activității psihomotorii, amnezie, relaxare musculară și somnolență. (N.t.).

— Prieteni, vă mulțumesc, vă mulțumesc din suflet, spuse el. Trebuie să mărturisesc că, la început, v-am judecat greșit, dar acum înțeleg că sunteți oameni buni, fără pic de răutate în voi. Aleluia și osana!

După care semnă actele necesare, fără să afle, nici măcar cât negru sub unghie, ce vorbiseră cei doi.

După ce-au scăpat de corvoada administrativa, preoteasa sugeră ca pastorul să fie cel care să conducă ședința cu reprezentantul legal pe care îl așteptau să apară în dimineața următoare, pentru o inspecție de rutină, și că, după ea, cel mai bine ar fi fost ca pastorul să spună lucrurilor pe nume când s-or vedea și cu asta, basta.

— Cât avem în contul de donații? întrebă Asasinul Anders.

— Treizeci și două de coroane, răspunse recepționerul.

* * *

Plănuiră să se vadă în dimineața următoare tot în sacristie, la ora nouă. Preoteasa și recepționerul se oferiră să ia micul dejun cu Asasinul Anders și, nu, n-aveau să facă nimic deosebit pentru ocazie. Vinișorul de dimineață era același sacrament dintotdeauna; nu se cădea să-l înlocuiască acum cu cafea, doar pentru că așteptau musafiri. Totuși, preoteasa promise că or să aibă parte de pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Asasinul Anders înțelesese cum stătea treaba. Bine, asta nu însemna că pricepuse ce era un „sacrament”, dar înțelese că sfânta tradiție a împărtășaniei nu avea să sufere nicio încălcare.

— Să ne vedem sănătoși dimineață, spuse el. E în regulă dacă iau acum, cu mine, o cutie din asta, de vin moldovenesc? Eu abia dacă îl gust, dar am câțiva prieteni și e posibil să vină în seara asta la rulotă, să studiem ceva din Biblie. Bănuiesc că voi doi încă mai stați în pivnița mătușii tale? întrebă el, uitându-se la recepționerul care, între timp, negociase un preț foarte bun pentru apartamentul Riddarholm, de la Hilton.

— Da, și nu ne costă niciun ban, Dumnezeu s-o binecuvânteze, spuse recepționerul, care nu avusese niciodată vreo mătușă. Chiar te rog, ia o cutie pentru prietenii tăi. Sau două. Dar la nouă fix, mâine-dimineață, să fii aici, treaz. Sau măcar pe aproape.

Spunând acestea, recepționerul zâmbi, pus la punct fiind cu toate, și primi înapoi un zâmbet inocent, cate habar n-avea de nimic.

* * *

Asasinul Anders nu fu prezent la nouă dimineața, în ziua următoare. Și nici la nouă și un sfert. Dar se târî în biserică chiar înainte de nouă jumătate.

— Îmi cer scuze de întârziere, spuse el. Toaleta de dimineață a durat mai mult decât mă așteptam.

— Toaleta de dimineață? întrebă preoteasa. Rulota e la șaptezeci de metri de aici și nu mai are o toaletă funcțională de mai bine de o săptămână.

— Da, știu. Nu că e nasol?

Oricum, nu era timp de pierdut. Asasinului i se înmână un pahar de vin, aghesmuit cu o doză potrivită de votcă, căruia îi urmă al doilea pahar. Ca să meargă bine vinul pe gât, i se dădură trei sandvișuri cu brânză, bine unse cu margarina asezonată cu grijă cu Rohypnol. Un miligram la fiecare sandviș ar trebui să-și facă treaba fără probleme. Și, dacă puseseră ceva mai mult, nu mai conta.

Asasinul, care ani de zile trăise după deviza „nu mai pun în gură alcool și droguri”, spuse că vinul părea deosebit de delicios în dimineața aia, că poate Domnul voia să-l pregătească, în cel mai bun mod posibil, pentru întâlnirea cu reprezentantul Autorității Fiscale.

— Totuși, nu-ți dai seama că cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să-ți pună douăzeci la sută impozit pe cele treizeci și două de coroane?

Despre sandvișuri, nu comentă altceva decât că ar mai vrea câteva, iar preoteasa, ca să fie sigură, a mai adăugat încă un miligram din substanța cunoscută drept $C_{16}H_{12}FN_3O_3$.

La zece fără cinci, preoteasa și recepționerul găsiră un pretext să se care; îi puseră în brațe trei dosare cu șină, pline cu benzi desenate perforate, care să le dea ceva greutate (până la urmă, te descurci cu ce ai la îndemână; și, în cazul de față, ce-aveau la îndemână erau benzi desenate care, pentru un motiv inexplicabil, zăceau în dulapul din sacristie; ce nu aveau era documentația privind tot ceea ce ținea de afacerea lor, altele decât actele nou-semnate de schimbare a conducerii). Apoi îi spuseră Asasinului Anders să-i sune dacă aveau nevoie de ajutor. Și cu asta, își luară tălpășița, închizându-și telefoanele în timp ce ieșeau pe ușă.

— Din ce mi-am putut da eu seama, cantitatea aceea de alcool și pastile ar trebui să fie suficientă să doboare și-un cal, spuse recepționerul preotesei, de îndată ce se aflau la o distanță sigură de evenimentele care ar fi putut avea loc.

— Da, dar vorbim de un dobitoc aici, spuse preoteasa. Iar acest dobitoc are experiență anterioară. Cred că putem fi siguri că, orice se va întâmpla în această întâlnire între funcționar și dobitoc, va fi suficient de tragic.

•

Funcționarul public de la Fisc se prezentă Pastorului Anders care începu să nu se mai simtă în apele lui din momentul în care îi strânse mâna. Ceva în strângerea de mână a individului îi părea superioară. În plus, mai și spuse:

— Îmi pare bine de cunoștință!

Ce vrea ăsta să zică prin *îmi pare bine de cunoștință*? Și ce e cu cravata aia? Credea că e mai presus decât toată lumea?

Ba, mai mult, individul cu cravată se apucă să pună întrebări provocatoare despre case de marcat, unități de control, modele, numere de serie, registre contabile și alte chestii pe care pastorul nu le înțelegea. Ba, mai era și urât pe deasupra.

— Care, mama dracului, e problema ta? întrebă Asasinul Anders, începând deja să dea în clocot.

— Problema mea? răspunse Olof Klarinder, un pic agitat. N-am nicio problemă. Eu sunt un funcționar al statului care încearcă să-și facă meseria. Principiile morale fiscale sănătoase sunt piatra de hotar a oricărui stat democratic. Nu sunteți de acord cu mine, domnule Pastor?

Singurul lucru cu care putea pastorul să se pună de acord în timp ce trecea printr-o schimbare de personalitate era că Autoritatea Fiscală era liberă să-i ia douăzeci la sută impozit din totalitatea bunurilor donate, în sumă de treizeci și două de coroane. Cam cât însemnau douăzeci la sută, pastorul n-ar fi putut să spună, dar sigur nu putea fi mai mult decât o bancnotă de cincizeci de coroane, nu?

Olof Klarinder simțea că ceva nu era tocmai în regulă, dar nu reuși să reziste impulsului de a deschide primul și al doilea dosar din cele trei. Din fericire, supraviețui seriei de violențe la care îl supuse pastorul care, între timp, revenise la personalitatea de asasin, încheindu-și transformarea în momentul în care funcționarul statului își dădu cu părerea că

șaptesprezece exemplare din *Fantoma* din 1979 și 1980[14] nu puteau fi considerate un substitut adecvat pentru informațiile privind afacerea congregațională pe care le ceruse reprezentantul Autorității Fiscale. Supraviețuise, dar fusese căsăpit zdravăn când Asasinul Anders încercase să-i trântească în cap cel de-al treilea dosar, la care nu apucase să se uite.

După aceea, pastorul nu-și mai amintea ce se întâmplase, dar, având în vedere experiența lui personală, și-a recunoscut vina și, în conformitate cu al treilea capitol al Codului Penal, paragraful șapte, fu condamnat la șaisprezece luni de închisoare. A mai primit încă nouă luni, în conformitate cu paragraful patru din regulamentul privind delictele fiscale. În total, douăzeci și cinci de luni care, era fericit să raporteze, reprezentau cea mai scurtă perioadă pe care o petrecuse vreodată la răcoare. Totul se mișca, într-adevăr, în direcția bună.

Imediat după proces, i s-a permis să stea de vorbă, preț de câteva momente, cu preoteasa și recepționerul. Asasinul își ceru scuzele cele mai sincere; n-avea nici cea mai vagă idee ce-i venise. Preoteasa îl strânse în brațe îndelung și-i spuse că nu era cazul să se învinovățească prea mult.

— O să te vizităm, îi spuse ea, cu un zâmbet pe buze.

— Serios? întrebă recepționerul după ce-l lăsară în urmă pe viitorul prizonier.

— Nu, spuse preoteasa.

* * *

După cina de mulțumire, ținută în onoarea lui Jerry Cuțitașul, pentru tot ce făcuse pentru ei, nu au mai rămas decât preoteasa, recepționerul, apartamentul lor de la Hilton și o valiză galbenă cu aproape șapte milioane de coroane (care includeau și banii care fuseseră retrași periodic din contul bancar). La momentul acela, biserica și rulota erau înregistrate pe numele Asasinului Anders, așa că fuseseră confiscate de colegii lui Olof Klarinder, de la Agenția de Sechestru, în timp ce Klarinder însuși era internat în Spitalul Karolinska, unde se refăcea de pe urma fracturilor dobândite. Nu era prea plictisitor pentru el, căci, din întâmplare, își adusese cu el două dintre cele trei dosare cu șină, cu documentele contabile ale Bisericii lui

[14] Benzi desenate americane, publicate încă din 1936. (N.t.).

Anders. *Fantoma* fusese întotdeauna una din pasiunile lui secrete.

PARTEA A TREIA

ÎNCĂ O STRATEGIE DE AFACERI NEOBIȘNUITĂ

Cincizeci și nouă

Recepționerul zăcea în pat, lângă preoteasă, sub o cuvertură, incapabil să adoarmă. Se gândea la ce li se întâmplase; la ce i se întâmplase lui. Se gândea la diavolul de bunică-său, care fituise toți banii familiei și, indirect, îl adusese pe nepot în situația de a deveni directorul de programe artistice al unui bordel.

Iar acum, el și preoteasa aveau un număr respectabil de milioane în valiza galbenă. Erau aproape la fel de bogați pe cât fusese cândva bunicul său. Locuiau într-un apartament într-un hotel de lux și se delectau frecvent cu *foie gras* și șampanie. În parte, pentru că aveau gust bun, dar, mai mult, pentru că Per Persson insista ca tot ce mâncau sau beau să fie scump.

Per Persson își exercitase dreptul la răzbunarea lui economică. Chestia l-a lăsat cu un sentiment de... ceva. Sau, poate că era o lipsă de... altceva.

Dacă, pentru stadiul de faliment în care îl adusese bunicul, se făcuse, în sfârșit, dreptate, la nici cincizeci de ani de la eveniment, atunci de ce nu era complet satisfăcut? Sau măcar cât de cât satisfăcut?

Avea conștiința încărcată pentru că el și preoteasa se asiguraseră că Asasinul Anders ajungea din nou unde îi era locul?

Nu, de ce-ar fi avut-o?

În mare, toată lumea a primit ce-a meritat, mai mult sau mai puțin. Poate cu excepția starostelui care, la început, a înțeles mult prea multe și, mai încolo, a sfârșit prin a fi mult mai mort decât ar fi fost necesar, date fiind circumstanțele. Desigur, un element nefericit. Dar, în mare, n-a fost decât un episod secundar.

•

Acesta ar putea fi un moment potrivit pentru o scurtă digresiune în apărarea recepționerului. Poate că oricine ar putea să spună că a numi uciderea din culpă, rezultată dintr-o crimă cu premeditare eșuată, „un episod secundar” sună a subestimare. Dar oricine ar fi luat în calcul moștenirea genetică a lui Per Persson putea găsi în asta, dacă nu o scuză, totuși măcar o explicație.

Moștenise simțul moralității de la tatăl său, bețivanul (care își abandonase fiul la vârsta de doi ani pentru o sticlă de coniac), dar și de la bunicul său, negustorul de cai, un bărbat care își hrănea mânjii cu doze precise de arsenic, din prima zi de la naștere, ca să se obișnuiască perfect cu otrava și să fie în formă maximă, în ziua vânzării, apoi în declin constant în zilele, săptămânile și lunile de după.

O persoană care își vinde animalele la târgul de sâmbăta, doar ca să primească apoi, duminica, reclamații că le-a murit calul, își dădea seama curând că reputația i s-a dus pe apa sâmbetei și încă repejor. Dar caii bunicului lui Per Persson stăteau bine pe picioare toată noaptea, iar ochii le erau vii și alerți a doua zi de dimineață. Nu mureau decât luni bune mai târziu, din cauza unor probleme cronice de stomac, de cancer, de plămâni și altele asemenea; de ficat sau insuficiență renală; sau de alte boli pe care nu le puteai lega ușor de negustorul care rămânea la fel de avut. De vreme ce el măsura și proporționa otrava corespunzător, blana cailor nu se făcea niciodată verzuie înainte să moară. În general, când otrava nu era măsurată corect, un asemenea efect secundar se întâlnea des în cazurile de otrăvire a cailor cu câteva ore înainte de vânzare. Că doar caii nu aveau, prin natura lor, culoarea verde (spre deosebire de natura însăși și unele modele de tractoare). Mai mult, caii de povară, în mod ideal, n-ar fi trebuit să dea ortul înainte să fie puși la muncă. Imaginează-ți un fermier care a stat toată sâmbătă după-masă să cumpere un cal bun, apoi s-a îmbătat crunt restul weekendului ca să sărbătorească afacerea făcută, iar a doua zi se trezește mahmur, cu durere cap, spre deosebire de calul lui care nu se mai trezește deloc. Un astfel de om are două motive să sară peste slujba de duminică, și anume să pună mâna pe furcă și să găsească negustorul care, între timp, a luat distanță de câteva parohii de clientul nesatisfăcut.

Bunicul lui Per Persson era prea deștept și prea șiret pentru asta, până când a devenit prea prost ca să-și dea seama că intrarea tractorului pe piața agricolă era mult mai groaznică decât țepușele oricărei furci care i s-ar fi înfipt în spinare.

Cum așchia nu sare chiar așa departe de trunchiul familial, gândurile recepționerului privind situația de față puteau fi de înțeles. Un cal otrăvit cu măiestrie și un staroste dus printre cei drepți într-un moment oportun: ce diferență putea fi între ei, dintr-un punct de vedere strict etic?

După ce Per Persson se suci pe-o parte și pe alta, punându-și mintea pe bigudiuri de i se acri, căută ajutor la femeia care dormea alături de el.

— Iubito? Ești trează?

Niciun răspuns.

— Iubito?

Preoteasa se mișcă. Nu mult, abia perceptibil.

— Nu, nu sunt trează. Ce s-a întâmplat?

Ah, cât de rău îi părea recepționerului că o atrăsese și pe ea în speculațiile lui nocturne… idiot, idiot, idiot și gata.

— Îmi pară rău că te-am trezit. Culcă-te la loc și vorbim dimineață.

Dar preoteasa își bătu perna, umflând-o, și apoi se ridică în capul oaselor.

— Zi-mi ce voiai sau o să stau trează toată noaptea și o să-ți citesc din Biblia lui Gideon.

Recepționerul știa că nu erau decât amenințări goale. Preoteasa aruncase pe fereastră, chiar în prima lor noapte, Biblia lui Gideon care se găsea, aruncată într-un sertar, aproape în fiecare cameră, din fiecare hotel din întreaga țară. Și totuși, își dădu seama că trebuia să spună ceva. Dar nu știa ce și nici cum s-o spună.

— Ei bine, iubito, încercă el să exprime ceva, în mare, am fost destul de deștepți noi doi, nu crezi?

— Vrei să spui că toți cei care ne-au stat vreodată în cale sunt acum morți, oale și ulcele sau băgați la zdup, în timp ce noi bem șampanie în liniște?

Hmm, nu, nu asta voise să spună, cel puțin nu așa de direct. Per Persson remarcă faptul că reușiseră de minune să repare greșelile istorice ale vieții lor. Acest nepot anume reușise să dea ruina financiară a bunicului pe un apartament de lux, *foie gras* și

vin spumos. Și aveau și bani să le plătească, pentru că Per și Johanna își puseseră resursele la un loc ca să distorsioneze mesajul Bibliei pe care tatăl ei și strămoșii lor înaintea lui i-l băgaseră pe gât cu de-a sila.

— Cred că vreau să zic că ne-am cam atins țelul. Și că ar fi… neplăcut dacă acea femeie, poeta, sau cum i se zice, cea care spune că merită să suferi ca să parcurgi calea… dacă ea ar fi…

— Calea? întrebă preoteasa, somnoroasă, începând să bănuiască faptul că această conversație nu avea să se încheie prea curând.

— Da, calea. Dacă țelul nostru a fost un apartament de lux cu o Biblie a lui Gideon aruncată pe fereastră, atunci de ce nu ne e viața simplă ca bună ziua, în momentul de față? Sau poate tu crezi că e.

— Ce să fie?

— Simplă ca bună ziua.

— Cine?

— Viața.

— Cât e ceasul?

— Unu și zece, răspunse recepționerul.

Șaizeci

Oare putea viața să fie simplă ca bună ziua?

Ei bine, un lucru era sigur: dacă așa stăteau lucrurile, pentru Johanna Kjellander era ceva nou. Până în momentul acela, viața o tot bruscase, aruncând-o dintr-o parte într-alta.

Și totul se întâmplase din cauza tatălui ei. Și a tatălui acestuia. Și a tatălui tatălui lui. Și a tatălui tatălui tatălui lui. Cumva, împreună, decretaseră că ea ar trebui să fie un el și că el ar trebui să se facă preot.

Într-o primă fază, nu le-a mers așa cum prevăzuseră ei, iar Johanna Kjellander a fost nevoită să audă, întreaga ei copilărie, cum nu era decât vina ei că nu se născuse destul de bărbat ca să se comporte ca un bărbat adevărat.

În schimb, se făcuse preoteasă. Și, dacă ar sta bine să se gândească, în loc să adoarmă la loc, poate că asta avea mai puțin de-a face cu lipsa ei de credință și mai mult cu faptul că

nu credea din principiu. La urma urmelor, Biblia putea fi citită din atât de multe perspective diferite. Preoteasa și-o alesese pe-a ei – și, alegând-o, își consolidase nemulțumirea acută pe care o simțea față de tatăl ei, de bunicul ei, de străbunicul ei și așa mai departe, până prin perioada lui Gustav al III-lea (care avea, între noi fie spus, anumite asemănări cu starostele bisericii, diferența fiind că regele, în vremea lui, își primise glonțul în spate, nu în ochi).

— Deci, până la urmă, tu crezi în cartea asta, cât de cât? întrebă recepționerul.

— Hai să nu ne lăsăm duși de val. Cum dracu' să fie adevărat că alde Noe a trăit până la nouă sute de ani?

— Nouă sute cincizeci.

— Sau așa. Nu uita, abia m-am trezit din somn.

— Nu cred că te-am mai auzit înjurând până acum.

— Eh, s-a mai întâmplat. Dar, de obicei, cam după unu noaptea.

Își zâmbiră. Nu că s-ar fi putut vedea prin întuneric, dar ei o simțeau.

Recepționerul continuă să vorbească, mărturisind că întrebarea pe care tocmai o pusese se prea poate să fi fost una prostească, dar preoteasa se tot ferea să dea un răspuns.

Johanna Kjellander căscă și mărturisi la rândul ei că acest lucru se întâmplase din simplul motiv că uitase care era întrebarea.

— Dar, te rog, mai întreabă o dată. Noaptea și așa s-a dus naibii.

Așa, ce voia el să știe era sensul tuturor lucrurilor. Și dacă lucrurile mergeau la fel de bine pentru ei, precum ar trebui. Dacă viața era sau nu simplă ca bună ziua.

Preoteasa tăcu un moment, apoi se hotărî să ia în serios conversația. Îi plăcea să mănânce *foie gras* la Hilton cu recepționerul ei. Mult mai mult decât să stea într-un amvon și să mintă o turmă de oi o dată pe săptămână.

Dar, desigur, Per avea dreptate, fiecare zi ajungea să semene cu cealaltă și nu era neapărat nevoie ca ei să stea în apartamentul acela până se terminau banii. Ceea ce, dat fiind locul în care se aflau, avea să se întâmple destul de repede, nu?

— Dacă nu ne spargem în figuri cu pateul de gâscă și șampania, conținutul valizei ar trebui să ne ajungă trei ani și

jumătate, spuse recepționerul, permițându-și niște aproximări, ici și colo.

— Și apoi ce facem? întrebă preoteasa.

— Păi asta întreb și eu.

•

Preotesei nu-i scăpă faptul ca Per Persson cocheta cu unul dintre cele mai faimoase poeme ale Suediei, cel care începea cu „O zi de plenitudine nu e niciodată binecuvântată; o zi de sete e întotdeauna mai curată”.

Ce-a determinat-o să analizeze încă o dată situația lor n-a fost poemul însuși, ci faptul că poeta s-a sinucis câțiva ani mai târziu. Acest final nu putea fi considerat, în limitele oricărei rațiuni, sensul existenței.

Când Johanna privea în urmă la momentele în care chiar găsise un pic de plăcere după ce l-a întâlnit pe recepționer (cu excepția relației lor sexuale și a clipelor de extaz de pe saltea care veniseră la pachet, fie în rulotă, fie în spatele orgii sau oriunde găseau un colțișor), erau vremurile în care dădea cu bani în stânga și-n dreapta. Tărăboiul nebun de la Crucea Roșie din Växjö poate că nu constituie cel mai bun exemplu, dar să vezi o propovăduitoare care mai că n-a căzut pe spate de emoție, la ieșirea din Systembolaget în Hässleholm, ăsta da moment care să-ți pună un zâmbet pe buze. Și momentul acela cu rulota parcată aiurea, la ieșirea din sediul Asociației Salvați Copiii. Și momentul în care Asasinul Anders l-a trimis la dracu’ pe soldățelul de tinichea care nu voia să accepte un pachet suspect menit pentru Regină…

Recepționerul dădu din cap, cuprins de amintiri, dar se simțea și din ce în ce mai agitat. Voia cumva preoteasa să sugereze că ar trebui să dea de pomană conținutul valizei galbene vreunor nevoiași, adică alții decât ei? Să fie *aceasta* modalitatea prin care…?

— Ei, pe dracu’! se răsti preoteasa, ridicându-se și mai dreaptă în capul oaselor.

— Iar ai înjurat.

— Păi, termină naibii cu prostiile astea!

În cele din urmă, ajunseseră la o concluzie asupra faptului că, pentru o vreme, viața lor chiar fusese simplă ca bună ziua, pentru că au dat cu o mână, fără ca să vadă cineva cam cât de

mult luau cu cealaltă. Că mai mare era binecuvântarea de a lua, decât de a da, dar că datul avea și el avantajele lui.

Recepționerul încercă să sintetizeze totul și să capete o perspectivă pentru viitor.

— Dar dacă sensul vieții e să-i facem fericiți pe alții, cu condiția ca noi să avem resursele financiare să fim puțin mai fericiți decât ei? Cam cum a fost proiectul cu Biserica, însă fără Dumnezeu, Isus sau lunetiști în clopotniță.

— Sau Noe, adăugă preoteasa.

— Poftim?

— Fără Dumnezeu, Isus, lunetiști în clopotniță sau Noe. Nu pot să-l sufăr pe *Noe.*

Recepționerul promise să vină cu o altă formulă pe tema binelui și a nevoii, o schemă în care nimeni să nu aibă ocazia să-și dea seama că ei se considerau cei mai nevoiași dintre nevoiași. Iar ecuația – indiferent care avea să fie ea – nu-i va include, sub nicio formă, pe Noe și arca lui.

— Crezi că pot să mă culc la loc în timp ce stabilești tu detaliile? întrebă preoteasa, pregătindu-se pentru un „da” pe care avea toate motivele să-l aștepte.

Recepționerul se gândi că preoteasa era un partener de discuție grozav când era pe jumătate adormită. Și că putea să mai rămână o vreme în starea asta. Pentru că el avea o mică idee pe tema Sensului Vieții. Așa că îi spuse că n-avea decât să adoarmă iar, dacă nu cumva putea s-o convingă să răspundă pozitiv la faptul că el, dintr-odată, începuse să râvnească la aproapele său. Per Persson se trase mai aproape de ea.

— E aproape unu jumătate, răspunse Johanna Kjellander.

Și se lipi și ea lângă el.

Șaizeci și unu

Cea de-a treia ședință importantă a elementului infracțional din Suedia se ținu în aceeași pivniță în care avusese loc ședința cu numărul doi. Cincisprezece oameni; de la ultima întâlnire, doi fuseseră capturați de poliție după ce, mult prea drogați pentru binele lor, au comis jaf armat asupra unei mașini blindate, care mașină blindată s-a dovedit a fi mașina de pâine.

Chiar dacă prada lor nu s-a rezumat decât la o pungă cu chifle pentru sandvișuri de la Brutăria Eskelund (unuia dintre prăduitori i se făcuse foame între timp), au fost implicate și niște arme, cu ceva muniție în ele, iar pedeapsa lor fusese pe măsura infracțiunii. Brutăria Eskelund a ajuns pe paginile tuturor ziarelor posibile și imposibile, ceea ce l-a făcut pe manager să trimită două mușcate frumoase la închisoarea în care cei doi hoți așteptau să fie judecați. Personalul închisorii a crezut că se încerca aducerea pe șestache, în pârnaie, a unei încărcături de narcotice: niciunui proaspăt deținut nu i se mai trimiseseră vreodată (nu că ar fi vrut vreunul, dacă ar fi avut de ales) flori ca gest de mulțumire pentru o infracțiune comisă prost. Așa că mușcatele au fost smulse din rădăcini înainte să le fie înmânate, în siguranță, beneficiarilor, ceea ce nu s-a mai întâmplat, pentru că n-au mai avut ce să le înmâneze.

Situația actuală, pentru restul grupului, se putea descrie cam așa: contele și contesa își luaseră rămas-bun de la viață, după o luptă intensă cu foarte curajoșii frați Olofsson, care nu se înghesuiau să ofere prea multe amănunte despre cum se desfășurase ofensiva.

— Secret profesional, spuse Olofsson, în timp ce fratele lui încuviință tăcut din cap.

Ba mai mult, Asasinul Anders era și el la pârnaie, iar ciudatul lui proiect bisericesc pus pe butuci.

Întrebarea care le rămânea celor cincisprezece era ce-ar fi trebuit să facă în privința celor doi acoliți ai Asasinului Anders. Logica elementară le spunea că cei doi zăceau pe multe milioane de coroane. De vreme ce asasinul era la popreală, în închisoare și, deci, viu și nevătămat, n-ar fi trebuit să fie periculos să aibă o conversație, nu tocmai amicală, cu cei doi acoliți despre „predarea integrală a finanțelor” către ei. Erau, însă, cincisprezece opinii diferite, care nu-și găsiseră încă o voce, despre cum ar fi trebuit împărțit bănetul între ei.

Bărbatul căruia îi spuneau Ox le propuse ca să cunoască cei doi acoliți aceeași soartă ca și domnul Conte și doamna Contesă, adică, de exemplu, fiecare să înghită o grenadă, apoi sugeră ca frații Olofsson să se achite de datorie, de vreme ce tot erau pe val.

După ce se certară o vreme, hotărâră, cu 14 voturi la 1, că nu era posibil să înghiți o grenadă, indiferent cât ar fi încercat o

terță parte să ți-o îndese pe gât (iar asta, fără a lua în calcul riscul pentru sănătatea celui care încerca s-o îndese), plus că aruncarea în aer a celor doi acoliți l-ar fi putut determina pe Asasinul Anders să dezvăluie niște chestii pe care ar fi fost mai bine să le țină pentru el.

Așa că, pe moment, mai ușor cu crimele. În continuare toată lumea era de acord sută la sută că informațiile despre cine ce comandase de la Asasinul Anders, prin contractele de asasinat și mutilări de tot felul, nu trebuiau să devină vreodată publice. Chiar dacă cei doi nobili își petreceau zilele în iad (cărare pe care, cel mai probabil, aveau s-o bată toți într-o bună zi), erau destule de scos la iveală despre cine voise să atenteze la siguranța cui. Dacă i-ar fi lăsat pe preoteasă și pe celălalt individ să se care liniștiți, după ce-și vor fi plătit datoriile, n-ar fi făcut altceva decât să-și ia o măsură de siguranță.

Cu un vot de 13 la 2, au decis că Olofsson și Olofsson trebuiau să-și asume misiunea de a pune mâna pe cei doi acoliți. Frații au reușit să se jelească suficient de mult încât să primească un comision de cincizeci de mii de coroane; nici nu se punea problema de mai mult, atâta vreme cât crima nu mai era pe meniu.

* * *

Nefericiții frați Olofsson n-aveau nici cea mai vagă idee unde să înceapă căutările pentru preoteasă și celălalt individ. Au început prin a-și pierde vremea pe lângă biserică vreo câteva zile, apoi încă vreo câteva. Însă, singura diferență pe care o observau de la o zi la alta era în înălțimea buruienilor care începuseră să crească printre pietrișul de pe cărare. Dincolo de asta, nu se mai întâmpla nimic notabil.

După aproape o săptămână, unul dintre frați își dădu seama că ar putea încerca să apese clanța ușii din capătul aleii cu pietriș, să vadă dacă nu cumva era descuiată. Cum se și dovedi că era, de fapt.

Înăuntru, biserica arăta ca un câmp de bătălie; nimeni de la poliție nu luase în calcul vreo acțiune de curățare a proprietății sechestrate.

Însă înăuntru cei doi frați nu reușiră să găsească vreun indiciu care să-i îndrume spre preoteasă și celălalt individ.

În sacristie, în schimb, au dat peste aproximativ o mie de litri de vin, stocat în cutii, ceva ce merita, cu adevărat, încercat.

Vinul nu avea gust rău, dar nici nu le aduse vreun alt folos decât acela de a le transforma nesuferita lor existență într-una ceva mai puțin apăsătoare.

În dulap era o colecție întreagă de benzi desenate. Judecând după data apariției, zăceau acolo de vreo treizeci de ani, dacă nu mai bine.

— Benzi desenate într-o biserică? întrebă Olofsson.

Frate-său nu-i răspunse. În schimb, se așeză să citească *Agentul X9.*

Olofsson se duse spre un coș de gunoi de lângă birou, continuând inspecția sacristiei. Îl răsturnă și căută printre tot soiul de hârtii mototolite. Se dovedi că erau toate la fel – chitanțe pentru plăți în numerar pentru o cameră la hotelul Hilton de lângă Slussen, în Stockholm. Prima noapte, apoi încă una, și încă una… Adică porcii ăștia au stat la hotel în tot timpul ăsta, plătind din banii care aparțineau de drept celor doi Olofsson și celorlalți? În fiecare noapte. Gata s-o șteargă din loc.

— Haide, spuse Olofsson, care reușise să ajungă, fără nicio umbră de îndoială, la cea mai valoroasă concluzie a întregii lui vieți.

— Mai stai puțin, răspunse Olofsson, care era adâncit într-unul din numerele din *Modesty Blaise.*

Șaizeci și doi

Preoteasa și – mai presus de toate – recepționerul continuaseră să caute sensul vieții. După vreo șase zile, s-au pus de acord, mai mult ca niciodată, că sensul nu putea fi găsit în Apartamentul Riddarholm de la Hilton.

Abia după ce s-au hotărât să se mute undeva, și-au dat seama cât de scumpe erau casele la vânzare. Un apartament de trei camere în Stockholm le-ar fi consumat întregul conținut al valizei, și cum ar mai fi reușit ei să se distreze fără să intre în colaps financiar dacă intrau în colaps financiar chiar dinainte să înceapă să se distreze? Și n-avea niciun sens să te înscrii pe lista de așteptare pentru o chirie rezonabilă, decât dacă aveai de gând să trăiești până la nouă sute cincizeci de ani, și, după

cum bine știm, doar o singură persoană reușise așa o performanță.

Nici recepționerul și nici preoteasa nu aveau vreun fel de experiență în privința mersului pieței imobiliare. Per Persson își petrecuse întreaga viață de adult dormind în spatele biroului de la recepția unui hotel sau într-o rulotă. Cunoștințele Johannei Kjellander despre aceeași piață imobiliară se învârteau în jurul parohiei tatălui ei, camerei ei de cămin din Uppsala și din nou al parohiei (ca proaspătă absolventă, a trebuit să facă naveta între dormitorul copilăriei ei și slujba care nu era decât la douăzeci de kilometri depărtare; aceasta era toată libertatea pe care i-o acordase bătrânul).

Dar acum știau și au hotărât de comun acord că erau prea îndrăgostiți de conținutul valizei ca să-l dea pe tot doar pentru un acoperiș deasupra capului.

Cea mai practică opțiune pe care au descoperit-o era o baracă pescărească pe o insulă, în mijlocul Mării Baltice. Dăduseră peste asemenea bijuterie a Gotlandului online și fuseseră atrași de preț (un pic peste gratis), la care se adăuga distanța (puțin peste o sută de mile marine) față de criminalii Stockholmului care încă nu reușiseră să se arunce unii pe alții în aer.

Prețul mic era justificat. Nu aveai voie să locuiești în cocioaba respectivă permanent, nu aveai voie să izolezi pereții sau acoperișul și nu aveai voie să instalezi o toaletă.

— Sunt sigură că putem să ne descurcăm și fără izolație, dacă facem un foc bun în sobă, spuse preoteasa, dar nu cred că sunt dispusă să mă așez iarna cu fundul în zăpadă, la temperaturi de îngheț, să fac știi-tu-ce.

— Cred că ar trebui s-o luăm și apoi, mai întâi, să testăm soba, folosindu-ne de manualul de instrucțiuni emis de agenția de mediu pe post de vreascuri. După care, n-avem decât să ne apucă să izolăm pereții și să construim baia în toată gloria ignoranței noastre.

— Și dacă ne prinde cineva?

Preoteasa, după toți anii petrecuți sub călcâiul patern, încă se mai temea de autoritate.

— Dacă ne prinde cineva? Cine să ne prindă? Inspectorul pe probleme de toaletă din regiunea Gotland? Femeia sau bărbatul care merge din ușă în ușă să se asigure că toată lumea se cufurește unde ar trebui s-o facă?

Dincolo de regulile menționate mai sus, abia dacă ți se permitea să te plimbi pe afară sau cam așa se exprimase proprietarul cocioabei, bombănind de zor la telefon despre plajele protejate, apele protejate, animalele protejate, biotopurile protejate și o serie de alte chestii la fel de protejate pe care nici măcar preoteasa nu mai rezista să le asculte. În cele din urmă, individul ajunsese și la concluzia finală, aceea că nu-și imagina încredințarea acestei comori naturale în mâinile oricui. Dar acum era sigur: un slujitor al Domnului dorea să ia această nestemată în grija sa.

— Mă bucur să aud asta, spuse preoteasa. Dacă ați putea să ne trimiteți imediat documentele, sunt foarte dornică să vă iau comoara de pe mâini cât mai curând.

Proprietarul voia să se întâlnească în persoană: puteau să bată palma la o farfurie de supă de alge. Dar recepționerul, ascultând în receptor, auzi toată tărășenia și hotărî că a auzit destul, puse mâna pe receptor, se recomandă drept asistentul preotului paroh Kjellander și-i spuse că el și doamna preoteasă erau, în momentul de față, la o conferință la Hilton, în Stockholm, dar că în două zile se vor îndrepta spre Sierra Leone, ca să participe la un proiect umanitar, ajutând coloniile de leproși; ar fi fost de preferat dacă proprietarul ar semna documentele și le-ar trimite la hotel. De acolo, ei vor contrasemna și le vor trimite prin recomandată înapoi la proprietar.

— Uau, spuse bărbatul care voise să le dea supă, apoi promise că o să facă imediat așa cum i s-a cerut.

După ce se termină conversația telefonică, preoteasa își informă recepționerul că nu mai existau colonii de leproși și că, în ziua de azi, boala se trata mai degrabă cu antibiotice, decât cu foști preoți parohi care puneau mâinile pe bolnavi.

— Dar, per total, bravo, te-ai descurcat de minune, îl lăudă ea. Sierra Leone – ce te-a făcut să te gândești la așa ceva?

— N-am idee, răspunse recepționerul. Dar dacă nu e, totuși, o colonie de leproși acolo, sigur e altceva.

* * *

Venise vremea să-și facă bagajul. Unul singur. Datorită prețului vieții la Hilton, grămada lor de bani se micșorase suficient de mult încât să le încapă, cu restul milioanelor rămase, și țoalele lor, puține câte erau.

Cuplul și valiza galbenă și-au încheiat socotelile cu hotelul pentru ultima oară. Valiza roșie rămase în cameră, goală. Ce voiau ei era să se ducă pe jos până la Gara Centrală și de acolo să-și continue călătoria cu autobuzul la Nynäshamn, de unde să ia feribotul spre Gotland.

Însă nimic din toate astea n-a fost să fie.

Șaizeci și trei

Nu se poate spune că Olofsson și Olofsson avuseseră ghinion când au dat peste conte și contesă, cu ceva vreme în urmă. Și nici nu se putea spune că aveau ghinion de data asta. În total, n-au așteptat în mașină, la ieșirea din Hilton mai mult de vreo zece minute.

— Ei, drăcia dracului! spuse Olofsson fratelui său, care încă mai avea în mână o carte de benzi desenate. Uite-i!

— Unde? întrebă Olofsson, dezorientat.

— Acolo! Aia cu valiza galbenă! Și-au luat catrafusele și s-au cărat cu totul. Se duc undeva!

— Da, în pivnița noastră, scuipă fratele Olofsson înfundat, aruncând cartea de benzi desenate pe bancheta din spate. Ia-te după ei și, cum avem ocazia, cum îi înhățăm.

Ocazia în discuție se ivi la nici cincizeci de metri mai încolo, la Södermalmstorg. Olofsson se repezi pe portiera din dreapta a mașinii și-i forță pe preoteasă și pe recepționer să urce pe bancheta din spate cu ajutorul unui revolver de două ori mai mare decât cel pe care îl pierduse la ieșirea din Biserica lui Anders, în euforia beției (în capul lui, cu cât era mai mare revolverul, cu atât avea mai puține șanse de a repeta aceeași greșeală). Cu un Smith & Wesson impresionant, îndreptat spre ei, nici preoteasa și nici recepționerul nu ezitară să urmeze sfatul pe care tocmai îl primiseră de la acel bărbat ciudat.

Mai rămânea valiza. Olofsson mai că se gândea s-o lase în stradă, dar, în cele din urmă, hotărî s-o arunce în brațele prizonierilor. Până la urmă, era posibil să conțină indicii care să-i trimită într-o direcție sau alta, în cazul în care cei doi indivizi pe care puseseră mâna erau suficient de proști încât să nu deschidă gura să le spună unde se aflau banii.

* * *

Preoteasa, recepționerul și valiza galbenă erau puși în șir la locul de adunare a lumii interlope a Stockholmului: în pivnița de sub pubul cu cele mai puține pretenții de bun plătitor de taxe și impozite din oraș. Spre surprinderea preotesei, nimeni din grup n-a băgat imediat de seamă valiza în sine.

— Bine ați venit, spuse liderul neoficial al celor cincisprezece infractori. Vă promitem că o să ieșiți de-aici. În saci pentru cadavre sau în alt mod.

Apoi spuse că preoteasa și celălalt individ datorau organizației cel puțin treisprezece milioane de coroane.

— Mda, dar asta probabil că depinde și de cum le numărați, răspunse curajoasă preoteasa. Mie mi se pare că treisprezece e număr de pornire destul de mare.

— Cum adică număr de pornire? întrebă borfașul șef.

— *Per Persson,* spuse recepționerul, cărui nu-i plăcea să i se adreseze cineva cu „celălalt individ”.

— Mă doare-n cur de cum te cheamă pe tine, spuse borfașul șef, întorcându-se spre preoteasă. Ce vrei să spui cu „număr de pornire” și „depinde cum le numărăm”?

Preoteasa nu avea habar de unde și cum începuse toată tărășenia și nici cum ar fi trebuit să numere milioanele, dar zarurile erau aruncate. Și era important să știe care erau șansele ei. Stilul ei în astfel de situații era să spună vrute și nevrute pe loc și să gândească mai pe urmă.

— Ei bine, ca o primă estimare, cred că zece milioane ar fi mai mult decât trebuie, spuse ea, dându-și seama că făcuse prostia să spună o sumă mult mai mare decât cea pe care o avea la dispoziție să-și cumpere libertatea.

Borfașul șef contracară cu o întrebare la rândul lui.

— Ipotetic vorbind, dacă ar fi să ne mulțumim cu estimarea preotesei, cam unde am putea noi găsi cele zece milioane?

Per Persson, în schimb, nu era persoana cea mai potrivită pentru acest fel de scene de improvizație. Scormoni în cap după un gând pe care l-ar fi putut traduce în vorbe și care ar fi putut întoarce situația în favoarea lor, dar preoteasa i-o luă înainte.

— În primul și-n primul rând, aș dori să discutăm această sumă, spuse ea.

— Să discutăm suma? răspunse borfașul șef. N-ai spus, dracului, în momentul ăsta, zece milioane?

— Ei, hai, nu e nevoie să înjurăm, îl puse la punct preoteasa. Cel de sus vede și aude totul.

E intrată în priză, nu glumă, gândi recepționerul.

— Am zis, ca o primă estimare, zece milioane reprezintă o sumă rezonabilă. Dar, fără să fiu prea indiscretă, trebuie să menționez faptul că cel puțin trei din cele zece milioane sunt parte din oferta pe care contele și contesa au făcut-o pentru capetele câtorva dintre voi sau oferta pe care câțiva dintre voi ați făcut-o ca să obțineți rezultatul opus, iar o altă parte din bani e legată în alte mici infracțiuni în așteptare.

Un murmur speriat se ridică din mijlocul interlopilor din pivniță. Doar nu se apuca femeia asta să dea mai multe detalii despre cine a comandat ce, nu-i așa?

— Dacă îmi dați voie să continui, spuse mai departe preoteasa, îmi voi permite să spun că ar fi imoral din partea voastră să luați banii Asasinului Anders, doar pentru că nu v-a omorât pe niciunul dintre voi.

Recepționerul nu reușea să urmărească logica preotesei. Niciunul dintre cei din pivniță nici măcar nu încerca să priceapă vreo iotă. Îi pierduse pe cei mai mulți dintre ei la cuvântul „imoral”.

— Și chiar e mai mult de atât, cred că s-ar putea să avem de-a face cu noi reduceri a sumei de pornire, având în vedere rezultatul final în cazul contelui și al contesei. Dacă n-ar fi îndreptat arma spre bărbatul care fusese angajat să-i ucidă, cei doi n-ar fi morți acum. Greșesc eu?

Murmurul în pivniță se intensifică.

— Și unde vrei să ajungi cu asta? întrebă interlopul șef, mofluz.

— La faptul că avem o valiză roșie, spuse preoteasa, punând o mână peste valiza galbenă de lângă ea.

— O valiză *roșie*?

— În care sunt exact șase milioane de coroane. Toate bunurile de care dispunem amândoi. Îmi imaginez că cel puțin câțiva dintre voi au fost, cândva, membri ai Bisericii. Poate că unul sau doi încă mai cred într-o viață după asta și asta nu trebuie neapărat să însemne că vor da nas-în-nas cu contele și preoteasa. Oare șase milioane nu sunt un substitut destul de bun pentru moartea unei preotese?

— Și a unui Per Persson, se grăbi recepționerul să spună.

— Și a unui Per Persson, evident, adăugă preoteasa.

Borfașul șef insistă că nu-i păsa cum îl chema pe Per Persson. Între timp, din mijlocul celorlalți interlopi se ridică o altă serie de șușoteli și mormăieli. Preoteasa încercă să interpreteze tonurile vocilor. Se părea că erau diferențe de opinie. Așa că hotărî să mai spună câte ceva.

— Valiza e ascunsă la loc sigur. Numai eu știu unde e și îmi imaginez că v-aș spuse de îndată; dar numai dacă voi fi torturată. Și, zău acum – cum să torturezi un preot? Chiar să fie acesta cel mai bun mod de a cere mila Domnului? În plus, mai e și chestia că, din câte știu eu, Asasinul Anders, deși este după gratii, nu și-a pierdut piuitul.

Afirmația le provocă fiori reci pe spinare câtorva dintre ei.

— Prin urmare, sugestia e următoarea: bărbatul acesta, de numele căruia nu vreți să știți, și eu vă vom preda șase milioane de coroane într-un viitor foarte apropiat, iar, în schimb, voi jurați, pe onoarea voastră de hoți, că ne veți lăsa în pace să ne trăim viețile liniștiți.

— Sau trei milioane, spuse recepționerul, pe care nu prea-l lăsa inima să ajungă iar, de la prinț la cerșetor. Și apoi, poate, când vine momentul, ne vedem cu toții în paradis.

Însă, relația lui Per Persson cu interlopii o luase complet razna.

— Nu doar că mă doare-n cur de cum te cheamă, dar chiar mi se rupe unde ajungi tu în eventualitatea în care bag cuțitul în tine și te spintec de la buric la bărbie, spuse interlopul șef și păru dispus, dacă n-ar fi fost intervenția preotesei, să se lanseze într-o tiradă nesfârșită.

— Sau, cum am mai zis, șase milioane, spuse preoteasa, care avusese timp să analizeze situația și să-și dea seama că n-aveau cum să scape sacrificând mai puțin bănet.

Se auzi și mai mult șușotit și mormăit. În cele din urmă, interlopii fură de acord că șase milioane de coroane ar fi fost o sumă acceptabilă, în ideea că nu vor fi nevoiți să-i omoare pe preoteasă și pe individul care ținea morțiș că îl chema cumva. Sigur, ar fi fost mult mai simplu să-i omoare, dar crima era crimă și poliția era poliție. Plus că mai era și problema Asasinului Anders și a gurii lui păcătoase.

— Bine, spuse borfașul șef. Voi ne conduceți la valiza roșie cu cele șase milioane, noi le numărăm aici, în pivniță, ca să ne

asigurăm că sunt ce trebuie și apoi nu vă mai deranjăm cu nimic. După asta, din punctul nostru de vedere, nici nu mai existați.

— Ba o să existăm din punctul nostru de vedere, voi să clarifice recepționerul.

— Dacă săriți sau nu de pe podul Väster e problema voastră, dar nu veți mai fi pe lista noastră. Asta presupunând că ne dați valiza roșie și că în ea e ceea ce susțineți voi că e.

Preoteasa își coborî ușor privirea și spuse că Domnul Dumnezeu a fost întotdeauna înțelegător când venea vorba de minciuni, atâta vreme cât erau albe ca neaua.

— Cum adică?

— Păi valiza roșie... e galbenă, de fapt.

— Adică asta în care te sprijini?

— Livrare rapidă, ce pot să spun, zise preoteasa zâmbind. Vă deranjează dacă, la plecare, eu și prietenul meu ne luăm niște periuțe de dinți, ceva chiloți și altele asemenea, că sunt la un loc cu banii.

Și avu grijă să deschidă valiza, să le arate pungașilor conținutul în toată splendoarea lui, înainte ca aceștia să se răzgândească.

Șaizeci și patru

În timp ce personificarea colectivă a lăcomiei își înfundase și nasul, și mâinile în valiza plină cu bani, preoteasa apucă niște lenjerie intimă, o periuță de dinți, o rochie, o pereche de pantaloni și încă ceva și apoi îi șopti recepționerului ei că cea mai bună ocazie să se care se ivise exact în momentul acela.

Nici măcar borfașul șef nu băgă de seamă când au dispărut cei doi prizonieri, căci nici el nu era mai puțin lacom decât ceilalți din încăpere. În schimb, începu să zbiere că toată lumea trebuia să înceteze să mai tragă prostește de bani. Trebuia să împartă banii între ei, într-un mod organizat.

Zbieretele lui aduseră majoritatea banilor înapoi în valiză, deși nu pe toți. Interlopul numărul doi îl văzuse cu ochii lui pe interlopul numărul patru îndesându-și bani în buzunarul stâng

din față, și chiar atunci, interlopul numărul doi era pe cale să și dovedească acuzația.

Borfașul număr patru, în schimb, nu era genul de individ care să lase pe careva să-l pipăie, mai ales nu atât de aproape de bijuteriile familiei și, cu siguranță, nu sub privirile altora. Prin urmare, ca să-și păstreze poziția în ierarhie, îi trimise un pumn în figură numărului doi. Numărul doi se prăbuși la pământ și, spre fericirea tuturor, își pierdu cunoștința la impactul capului cu podeaua de ciment, căci altfel situația ar fi luat-o brusc la vale. În schimb, rămase liniștită încă vreo patru minute.

Șeful borfașilor reuși să facă ordine pentru un scurt moment. Misiunea pe care o aveau în momentul de față era să împartă șase milioane de coroane la cincisprezece oameni sau poate paisprezece, în funcție de individul de la pământ și planurile lui de a-și mai reveni sau nu.

Dar cum puteai împărți șase la cincisprezece? Până și atâta lucru era prea mult pentru ei să rezolve. Când, pe lângă toate, se auziră voci care susțineau că celor doi Olofsson ar trebui să le revină o parte mai mică, de vreme ce ei deja primiseră banii pentru serviciile lor, plus că partea lor ar fi trebuit să fie una singură – nu două – pentru că aveau același nume, fratele cel furios deveni și mai furios decât îi era obiceiul. Atât de furios, că îl informă pe interlopul cu numărul șapte (cel pe care îl cunoșteau drept Ox) că-i părea rău că Asasinul Anders nu-i tăiase gâtul, cum se înțeleseseră.

— Aha, ticălos nenorocit, spuse Ox, tu ești cel care l-a angajat pe ăsta să mă omoare! Și scoase la iveală un cuțit cu care să-l rezolve pe Olofsson în maniera în care Olofsson îl tocmise pe Asasinul Anders să-l rezolve pe Ox.

Situația creată îl împinse pe celălalt Olofsson să încerce o mișcare de diversiune pe jumătate speriată. Singurul lucru care îi trecu prin minte, în graba lui, fu să tragă, de la distanță mică, un glonț din pistolul lui enorm, Smith & Wesson 500, direct în valiza cu bani. Dar, evident, cum avea de-a face cu unul dintre cele mai mari revolvere din lume, genul care putea pune la pământ un bou adevărat, dacă era musai, nu e de mirare că focul de armă aprinse bancnotele.

Efectul obținut fuse cel scontat, căci Ox și ceilalți (cu excepția tipului de pe podea), după ce-au asurzit vreo câteva secunde, datorită detunăturii, și-au întors imediat atenția în direcția

focului. Toate picioarele disponibile începură să bată simultan peste bancnotele de cinci sute de coroane care ardeau și, când focul era cât pe ce să cedeze insistențelor lor, pungașul cu numărul opt veni cu ideea magistrală de a sacrifica o sticlă de poșircă făcută în casă, de 90 de grade, ca să stingă flăcările rămase.

Olofsson și Olofsson, însă, își luaseră amândoi tălpășița cu câteva secunde înainte ca pivnița să înceapă să ardă pe bune. Restul interlopilor fură nevoiți să le calce pe urme (cu excepția individului care zăcea în continuare pe podea și care, dacă n-o făcuse deja înainte, când s-a izbit cu ceafa de ciment, a murit): poșirca de 90 de grade, făcută în casă, n-avea – și n-a avut vreodată – niciun fel de veleități pompieristice.

Noaptea următoare, patru bărbați le făcură lui Olofsson și Olofsson o vizită acasă. N-au sunat la ușă; nici măcar n-au bătut la ușă. În schimb, și-au făcut loc prin ușă cu un topor, până când au lăsat-o franjuri și tot ce le-a mai rămas de făcut a fost să treacă nestingheriți în casă. Dar, oricât de mult au căutat, n-au găsit nici urmă de Olofsson sau de fratele lui, ci au dat doar peste un hamster speriat, pe care îl chema Clark, după un faimos gangster din vremurile bune. Olofsson îl forțase pe frate-său să-l lase pe Clark în apartamentul în care n-aveau să se mai întoarcă niciodată. Imediat după ce-au ieșit din pivnița în care a avut loc tămbălăul, s-au urcat într-un tren spre Malmö, la peste 500 km depărtare de ceea ce s-ar putea numi cea mai furioasă clientelă din lume în momentul respectiv.

Malmö era un oraș foarte frumos; ba era chiar unul din orașele Suediei pe spinarea căruia atârna cel mai mare număr de infractori din țară. Nimeni nu avea să bage de seamă încă o infracțiune sau două pe săptămână, filosofă Olofsson, în timp ce fratele său jefuia o stație de benzină, sărăcind-o de toți banii, plus patru batoane de Kexchoklad, după care puseră mâna pe cheile de la mașina managerului, luându-i-le cu forța.

Șaizeci și cinci

Era un singur lucru pe care recepționerul nu-l pricepea și pace. Cum să fi fost exact șase milioane de coroane în valiză? N-ar fi trebuit să fie măcar șase sute de mii de coroane în plus?

Da, dar în timp ce împacheta, preoteasa luase cu ea o parte din bani. Poate că periuțele de dinți, chiloții și alte cele ar fi încăput oricum, dar era de părere că ar fi fost neplăcut să tot fie nevoită să deschidă valiza de fiecare dată când trebuiau să cumpere câte un mizilic, cum ar fi un bilet de autobuz.

— Sau pentru un mizilic, cum ar fi o baracă pescărească din Gotland? întrebă recepționerul.

— Exact.

Așa că, în cele din urmă, viața ar fi putut fi mult mai rea de atât. Ca să fim mai exacți, după ce au cumpărat baraca, au rămas în mână cu 646.000 de coroane. Iar după ce au terminat de mobilat și utilat, încălcând, în mod flagrant, un număr necunoscut de reguli și legi, cărora le-a dat foc de la bun început, ca să țină cu planul pe care și-l făcuseră, le rămăseseră puțin sub șase sute de mii. Ca să fie siguri, n-au sunat să întrebe dacă aveau sau nu voie să omoare cu clor o colonie enervantă de viespi care își făcuseră cuibul pe plaja lor.

Dacă reușeau să găsească niște neică nimeni pe care să-i exploateze, gândi preoteasa, era posibil să înmulțească jumătatea de milion de coroane.

Recepționerul fu de acord, apoi puse la loc capacul sticlei de clor și îi aduse aminte de un lucru vital: că niciun neică nimeni nu trebuia să primească vreun ban mai mult decât ar fi putut ceilalți nimeni să producă imediat la loc.

Șaizeci și șase

Orașul medieval Visby, dimpreună cu magazinele sale, se pregătea de sezonul Crăciunului, care se apropia cu pași repezi. Dobânzile scăzuseră la 0,0, ceea ce îi încuraja pe oameni să cheltuiască banii pe care nu-i aveau, astfel ca vânzările de Crăciun să depășească iar orice record. În consecință, oamenii

reușeau, în mare, să-și păstreze slujbele, ceea ce însemna că-și puteau permite să-și plătească împrumuturile. Economia e o știință specială în sine.

Timp de câteva luni, recepționerul a putut analiza cum se putea converti principiul „mai binecuvântat e cel care ia, decât cel care dă” (deși părea să fie exact pe dos) într-o metodologie practică. Nu a mers prea departe pe calea dăruirii, experimentând doar cu câteva forme ușoare de generozitate. Până la urmă, nu era mare socoteală să donezi o monedă sau două acolo. Și era plăcut. Și era o excepțional de mare tâmpenie dacă o făceai fără să primești tot atât de mult înapoi.

Cândva, chestia asta funcționase foarte bine, căci aveau alături de ei un fost asasin pe de o parte, și imense găleți cu donații, de cealaltă. Acum însă nu aveau nici asasin, nici găleți și nici congregație. Dintre toate astea, singurele lucruri pe care și le-ar mai putea procura erau gălețile, dar ce sens ar mai fi avut?

Și apoi, în timpul unei plimbări prin Hästgatsbacken, s-a întâmplat ca preoteasa și recepționerul să întâlnească un bătrân îmbrăcat în roșu, cu o barbă albă, falsă; probabil că fusese angajat de consiliul local. Mergea în sus și-n jos, strigând „Crăciun fericit” oricui se nimerea în calea lui, în timp ce distribuia turtă dulce copiilor. Toată lumea, cu mic, cu mare, se bucura să-l vadă pe bătrânul în roșu. Poate că-i îndemna să se ducă să facă și mai multe cumpărături în outleturile locale, dar era puțin probabil.

În orice caz, preoteasa îi spuse că poate totul ar fi fost altfel dacă l-ar fi impulsionat pe Asasinul Anders să creadă în Moș Crăciun, mai degrabă decât în Hristos.

Recepționerul zâmbi, imaginându-și-l pe Asasinul Anders în amvon, invocându-l pe atotputernicul Moș Crăciun, cu *glögg* și turtă dulce, în loc de vin și brânză.

— *Glögg* făcut cu vin foarte tare, spuse preoteasa, gânditoare. Detaliile sunt cruciale.

Asta îi dădu recepționerului un motiv în plus să continue să zâmbească, până când deveni deodată foarte serios. Diferența dintre Dumnezeul din ceruri și Moș Crăciun (oriunde o fi locuind el) nu era, în fapt, atât de mare.

— Te gândești, în primul și în primul rând, la faptul că nu există sau la bărbile lor? întrebă preoteasa.

— Niciuna, nici alta. Amândoi au reputația de a fi buni, nu? S-ar putea să ne încolțească o idee aici.

Să spui că Dumnezeu era „bun” de față cu preoteasa nu era tocmai genul de lucru cu care scăpai basma curată. Îi spuse că ar fi putut prezenta o sută de motive pentru care Domnul, conform cu toate povestioarele acelea din Biblie, era, cu siguranță, bun de legat. Nu știa cum stăteau lucrurile cu Moș Crăciun, în această privință, însă, nu i se părea că intratul și ieșitul din hornurile oamenilor era o ocupație deosebit de sănătoasă.

Recepționerul o contrazise, zicând că niciunul dintre ei nu era tocmai unul dintre copiii preferați, nici ai lui Dumnezeu și nici ai lui Moș Crăciun. La un calcul estimativ, reieșea că ei doi încălcau, în mod normal, nouă din cele zece porunci. Numai adulterul le scăpase deocamdată.

— Apropo, spuse preoteasa, n-ar trebui să ne căsătorim, de vreme ce tot ne ținem unul după celălalt în modul ăsta? Presupunând că mergem doar la starea civilă, iar tu cumperi inelele.

Recepționerul spuse da imediat și promise să ia inele de aur, dar, ca să revină o secundă la porunci, voia să facă o corecție mică. De fapt și de drept, ei nu omorâseră pe nimeni cu mâna lor.

Asta era adevărat, ceea ce însemna că scorul păcatelor capitale nu era 9–1, ci 8–2. Nu că ar fi fost cine știe ce scor grozav, chiar și așa.

Per Persson nu răspunse: nu era nevoie. Dar, înapoi la cele zece porunci. Cum era aia – aveai măcar voie să râvnești la viitoarea ta nevastă? Și la bancnotele de cinci sute de coroane pe care le aveai la comun?

Preoteasa spuse că era doar o chestiune de interpretare, dar că voia să scape de Biblie, odată pentru totdeauna. Porțile raiului nu existau și, dacă existau, nu avea niciun sens să se așeze la coadă, doar – doar or trece prin ele. Gândul de a-l vedea pe Dumnezeu răstindu-se la ei în pragul împărăției sale era mai mult decât putea ea tolera. În schimb, voia să știe dacă Moș Crăciun devenise deja principala metodă de canalizare a temei „generozității generatoare de bani”.

Per Persson răspunse cinstit: încă nu exista o metodă principală, decât dacă preoteasa – spre deosebire de Per

Persson – era satisfăcută cu acțiunea de a da, sărind peste partea cu luatul.

— Și nu avem niciun motiv să credem că e cazul să gândim așa.

— Corect, răspunse preoteasa. Și, oricum, ce-am face după, când se termină banii?

— Ne căsătorim?

— Asta am hotărât deja. Și cu asta n-o să devenim mai bogați, nu-i așa?

— Nu spune asta. Mai e întotdeauna și alocația copiilor. Poate dacă facem șase sau șapte copii, o să fie de ajuns.

— Ești un idiot, spuse preoteasa, zâmbind.

În acel moment, dădu cu ochii peste un magazin de bijuterii.

— Hai să intrăm aici, să ne logodim.

Șaizeci și șapte

Iarna se făcu primăvară, iar primăvara se făcu vară timpurie. În sfârșit, păcatul putea lua sfârșit, cel puțin într-o privință. Era momentul pentru preoteasă și recepționer să devină soț și soție în ochii legii.

Cea mai laică persoană pe care o găsiseră ca să oficieze această slujbă era guvernatoarea ținutului Gotland, care fusese de acord să-i cunune lângă baraca pescărească, pe malul apei.

— Locuiți aici? întrebă guvernatoarea.

— Ei, da! răspunse preoteasa.

— Atunci unde locuiți?

— În altă parte, răspunse recepționerul. Putem să-i dăm drumul?

Tânărul cuplu își exprimă dorința pentru o versiune care să dureze patruzeci și cinci de secunde, dar guvernatoarea îi convinse să accepte o versiune de trei minute. Până la urmă, venise de la o distanță considerabilă și ar fi fost mare păcat să arunce câte un „O iei pe Cutăreasca… / îl iei pe Cutărescu” și apoi să se întoarcă direct la biroul ei. În plus, pregătise câteva (în opinia ei) frumoase remarci pe tema „Trebuie să avem mare grijă unul de celălalt, așa cum avem grijă de fragilele ecosisteme din Gotland”.

Când recepționerul și-a dat seama, după ceva vorbărie în contradictoriu la telefon, că guvernatoarea regiunii voia să vină la ei fără să le ceară vreun ban, indiferent de cât de lungă avea să fie ceremonia, a fost de acord s-o lase să amestece iubirea cu biodiversitatea, dacă asta era plăcerea ei și nu se putea fără. Așa că i-a mulțumit pentru telefon, a închis și s-a asigurat că toate sticlele de clor erau ascunse, ca să nu-i dea oficialului stării civile o stare proastă fără motiv. Ca să fie sigur, cumpărase zece deodorante de cameră din gama Little Trees[15], pe care i-a îndesat în alge, astfel ca prețioasa natură a guvernatoarei să miroasă ca și cum ea ar fi fost vie; deși nu era.

* * *

Aveau un certificat și o dovadă că erau apți de căsătorie, motiv pentru care mirele și mireasa primiră laude de la guvernatoare.

— Dar unde vă sunt martorii?

— Martorii? întrebă recepționerul.

— Oh, fir-ar al dracului, exclamă preoteasa, care oficiase destule căsătorii la viața ei ca să-și dea seama că uitaseră un amănunt important. Un moment, adăugă ea, și fugi către un cuplu în vârstă care se plimba pe plajă, la o oarecare distanță.

În timp ce guvernatoarea ținutului băgă de seamă că era pe cale să oficieze o ceremonie seculară cu o preoteasă care înjura pe post de mireasă, preoteasa în discuție se certa cu bătrânii care se dovediseră a fi din Japonia și care nu înțelegeau nici suedeză, nici engleză, germană, franceză sau vreo altă limbă care presupunea o logică de vreun fel sau altul. Totuși, înțelesesem că preoteasa voia ca ei să vină cu ea și, ascultători, cum sunt toți japonezii, au făcut ce li s-a spus.

— Dumneavoastră sunteți martorii acestui cuplu pe cale să se căsătorească? îi întrebă guvernatoarea pe cei doi japonezi care se mulțumiră doar să se holbeze la femeia care spunea ceva ce ei nu pricepeau.

— Spuneți *hai*[16], le zise recepționerul (asta fiind singura japoneză pe care o știa).

— □□, spuse unul dintre martori, care nu îndrăznea să spună altceva.

— □□, spuse nevastă-sa, din același motiv.

---

[15] În limba engleză, în original: copăcei. (N.t.).

[16] În limba japoneză, în transcriere: da. (N.t.).

— Ne știm de foarte multă vreme, comentă preoteasa.

Guvernatoarei îi trebui ceva creativitate și ceva mai multă hârțogărie ca să transforme această căsătorie într-un act valabil. Dar ea era genul de persoană care prefera să rezolve problemele, nu să le creeze și, după ceva timp, preoteasa și recepționerul intrară în posesia confirmării scrise că deveniseră una și aceeași persoană.

* * *

Vara trecu; îi făcu loc toamnei. Preoteasa era deja însărcinată în patru luni.

— Prima noastră alocație pentru îngrijirea copilului e pe vine! strigă recepționerul din toate puterile când a aflat. Încă patru sau cinci și ne-am aranjat. Dacă îi programăm cum trebuie, la distanțe corecte, n-o să avem nevoie decât de *un singur* set de haine pentru toți. Fiecare va primi de la celălalt hainele de căpătat, apoi le va da următorului, apoi celui de-al treilea, al patrulea, care…

— N-ar fi mai bine dacă am ajunge cu primul la linia de sosire? spuse preoteasa. Hai să vedem cum o fi cu numărul doi când ajungem acolo. La fel și cu ceilalți, în funcție de cum vin.

Și cu asta, preoteasa schimbă subiectul. Pe-atunci trăiau o viață liniștită, într-o baracă de două sute de metri pătrați și un apartament la mansardă în care n-aveau niciun drept legal să locuiască. Costul vieții lor era minimal. Pastele făinoase și apa de la robinet nu erau atât de scumpe precum *foie gras*-ul și șampania de care se bucuraseră cândva, însă acum aveau vedere spre ocean și se aveau unul pe celălalt. Mai mult, datorită clorului, scăpaseră nu doar de viespile de nisip, ci și de furnici, de halictide, de viespile smarald, de furnicile de catifea, de tachinide și cam de aproape orice altceva ar putea fi responsabil de garantarea biodiversității.

Din milioanele din valiză, nu mai rămăsese nimic, nici măcar valiza. Așa că, pe bune, cum mergea planul recepționerului cu dă-dar-ia-înapoi-ceva-mai-mult?

Preoteasa avea îndoielile ei, date fiind circumstanțele. În situația lor financiară actuală, poate că un punct de plecare mai potrivit ar fi fost să ia-și-să-nu-mai-dea-nimic-înapoi.

Recepționerul recunoscu faptul că nu făcuseră cine știe ce progres. S-a tot întors, iar și iar, la Moș Crăciun, dar ticălosul ăla n-a luat nimic la schimb.

Preoteasa, plictisită de faptul că viața nu prea mai însemna altceva decât o burtă în continuă expansiune și apropierea unei alte ierni în Gotland, sugeră că ar trebui să se distreze, făcând o vizită pe continent.

— Și ce-am face acolo? întrebă recepționerul. Dincolo, poate, de faptul că am putea da peste un interlop cu un dinte împotriva noastră? Sau poate peste doi.

Preoteasa nu știa neapărat ce. Dar ar fi putut fi o idee să dea o tură prin locurile în care, după toate datele, nu prea aveau cum să apară interlopi. Ca, de exemplu, pe la Biblioteca Națională sau pe la Muzeul Marinei… Cum îi ieșiră cuvintele pe gură, își dădu seama cât de distractiv sunau.

— Sau am putea face altceva plăcut, atâta vreme cât nu ne costă nimic, continuă ea. Dacă nu suntem fericiți, poate că nu suntem pe drumul cel bun. Ai putea lua asta în considerare în completarea nesfârșitului puzzle al viitorului tău.

— Al viitorului *nostru,* dacă nu te superi, spuse recepționerul. Ceva plăcut? Ce să facem? Să ajutăm bătrânelele să traverseze strada?

— Ei bine, de ce nu? Sau am putea să-i facem o vizită asasinului culegător de ciuperci, pe care am reușit, cu atâta măiestrie, să-l trimitem înapoi la închisoare. Dacă îmi aduc eu bine aminte, în graba noastră de a ne căra, eu chiar i-am promis o vizită.

— Da, dar asta n-a fost decât o minciună, nu? întrebă recepționerul.

— Eu știu că a fost o minciună. Dar am citit undeva că n-ar trebui să depui mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.

Preoteasa lui zâmbi.

O vizită scurtă făcută Asasinului Anders ar fi adus scorul la 7–3, în jocul de-a poruncile pe care nu aveau să-l câștige vreodată. Dar era bine să-și vadă scorul ceva mai echilibrat.

Recepționerul o privea cu scepticism pe preoteasa care recunoscu faptul că dorința ei de a-l vizita pe individul de care reușiseră în cele din urmă să scape avea de-a face cu hormonii dați peste cap. Citise undeva despre femeile gravide care trăiau numai cu ton în ulei sau care mâncau douăzeci de portocale pe zi sau care mestecau cretă, deci era probabil ceva asemănător și acum. Și totuși. În momentul acela, viețile lor erau la fel de stătute ca algele eșuate pe țărmul lor. Poate că o scurtă

călătorie cu feribotul, urmată de o și mai scurtă vizită în închisoare, avea să le împingă existența într-o direcție sau alta. Și la un preț nesemnificativ, dat fiind contextul.

Recepționerul înțelese că sarcina era de vină. Preoteasa lui iubită avea, dintr-odată, o slăbiciune pentru asasini și viespile de nisip. Ca viitor tată, trebuia să preia frâiele. Și probabil că nu avea să fie suficient dacă se limita la a se duce după o cutie de portocale.

— Propun să mergem săptămâna viitoare, spuse el. Dacă tu suni la închisoare, să vezi care sunt orele de vizitare, eu o să rezerv biletele la feribot.

Johanna Kjellander dădu din cap satisfăcută, în timp ce Per Persson abia dacă reuși să-și păstreze o mină mulțumită. Nu se putea ca o reuniune cu Asasinul Anders să reprezinte sensul vieții. Dar, cum soția lui avea hormonii dați peste cap, atunci n-avea ce face. În plus, nici Biblioteca Națională și nici Muzeul Marinei nu-i făceau cu ochiul mai mult.

— Eh, până la urma urmelor, mormăi el, cred că se putea și mai rău de atât.

Șaizeci și opt

— Dragi prieteni! Pacea Domnului să se pogoare asupra voastră, aleluia și osana, își întâmpină Asasinul Anders prietenii în sala pentru vizitatori a închisorii.

Abia dacă-l recunoșteau. Arăta sănătos și voios și întregul lui chip părea ca o pajiște netunsă. Explicația pentru faptul din urmă era acela că, la un moment dat, preoteasa îl învățase că, după orânduirea Vechiului Testament, unui bărbat îi era interzis să se bărbierească. Nu-și aducea aminte exact cum era scris și nici n-a reușit să găsească trimiterile de unul singur, deși a căutat, dar avea încredere în iubita lui prietenă.

— Leviticul nouăsprezece, spuse preoteasa automat. „Să nu mâncați nimic cu sânge. Să nu ghiciți după vrăjitori, nici după nori. Să nu-ți tai rotund colțurile părului și să nu-ți razi colțurile bărbii. Să nu vă faceți tăieturi în carne pentru un mort și să nu vă faceți slove tatuate pe voi. Eu sunt Domnul”.

— Ah, da, corect, așa era, spuse fostul pastor, scărpinându-și barba. E cam greu să mai fac ceva în privința tatuajelor acum, dar eu și Isus ne-am rezolvat problemele și am lăsat toate relele în urma noastră.

Asasinul Anders era ca peștele în apă. Ținea cursuri de învățăminte evanghelice de trei ori pe săptămână și reușise să-și facă cel puțin trei apostoli, plus încă pe-atâția care încă nu erau convinși de chemarea lor. Eforturile lui fuseseră, cândva, în van, și asta s-a întâmplat atunci când a încercat să-i facă pe toți cei din cantina închisorii să spună o rugăciune înainte de masă, la care bucătarul, deținătorul unei sentințe pe viață, a făcut o criză de nervi și a început o bătaie pe cinste. Lângă el, în momentul în care începuse nebunia, stătea un străin mic de statură, căruia toți îi ziceau „Moară stricată”, pentru că nu scotea niciun cuvânt (în primul rând, pentru că nu avea nimic de zis într-o limbă pe care s-o priceapă și altcineva în afară de el). Bucătarul a spart o sticlă de grumazul Morii stricate care chiar a zis „Au!” în suedeză, ultimul cuvânt pe care l-a mai rostit vreodată.

— Tipului cu sticla i-a mai fost adăugată încă o viață de om la sentința pe care o avea deja. Și a fost trimis la spălat vase.

Pentru Asasinul Anders, că era o sentință de-o viață sau că erau două vieți la un loc, era același lucru (cu toate că, să fii nevoit să stai să speli vase două vieți la rând s-ar putea să fi fost o sentință mai rea decât moartea). În schimb, era nerăbdător să le spună că, deși fusese forțat să nu se mai împărtășească pe durata șederii lui la pârnaie, relația lui cu Isus nu suferise niciun fel de efecte adverse. Preoteasa și recepționerul nu trebuiau să se simtă ofensați, dar Asasinul Anders descoperise, în timpul studiilor lui evanghelice, că cei doi înțeleseseră greșit câteva lucruri despre sfânta împărtășanie. Doar pentru că cineva și-a întors chipul către Hristos, asta nu înseamnă că trebuie să dea pe gât câteva sticle de vin în fiecare zi. Dacă voiau, le putea explica mai amănunțit.

— Nu, mersi, spuse preoteasa. În mare, cred că înțeleg.

Păi, puteau reveni altă dată asupra subiectului. Pe scurt, ideea era că bucătarul, care acum trebuia să spele farfurii în fiecare zi, până când avea să moară de două ori, mânca numai lapte și suc de merișoare, în conformitate cu regulamentul actual al închisorii. De vreme ce niciunul dintre prizonieri nu era

mare băutor de lapte sau de suc de merișoare, se instituise o frumoasă operațiune de contrabandă care le aducea cantități imense de mărfuri din care Asasinul Anders nu se mai înfruptase de ani de zile și la care nu s-ar mai fi întors.

— Ca, de exemplu? întrebă preoteasa.

— Rohypnol și alte chestii oribile, spuse Asasinul Anders. Nimic nu mă înnebunea mai rău ca Rohypnolul amestecat cu puțin alcool. Dar, slavă Domnului, nu mi s-a mai întâmplat de mult.

Singura lui nemulțumire era faptul că Administrația Penitenciarelor descoperise ce prizonier model era, încât puse la punct, pe la spatele lui, un plan de eliberare înainte de termen.

— Eliberare înainte de termen? întrebă recepționerul.

— În două luni, răspunse Asasinul Anders. Și nici măcar atât. Ce-o să se întâmple atunci cu toți studenții mei de la cursurile evanghelice? Și ce se va întâmpla cu mine? Sunt foarte îngrijorat.

— Dar astea sunt vești nemaipomenite, exclamă recepționerul, pe așa un ton, că preoteasa fu de-a dreptul șocată. Hai că venim noi să te luăm, dacă ne lași, în ziua în care te eliberează, spuse el, spre șocul și mai mare al preotesei.

— Dumnezeu fie cu noi! spuse Asasinul Anders.

Preoteasa nu mai spunea nimic. Își pierduse complet capacitatea de a vorbi.

* * *

În timpul întâlnirii, Per Persson observase ceva ce preotesei îi scăpase. Mulțumită citatului din Leviticul 19:27–28, Asasinul Anders se transformase în copia fidelă a lui Moș Crăciun. Tot ce trebuiau să facă era să-i aranjeze puțin părul ciufulit și să-i pună o pereche de ochelari de Moș Crăciun la ochi. Barba era reală, evident, și avea exact nuanța de alb care trebuia.

Recepționerul luă asta drept un semn de la… cineva… și, o secundă mai târziu, Moș Concept își și făcuse apariția. Dacă n-ar fi crezut, dincolo de orice îndoială din lumea asta, că nu exista *nicio* putere divină, oricât de supranaturală va fi fost ea, care să ridice un deget să-i ajute pe el și pe preoteasă, ar fi putut crede că într-adevăr o putere supranaturală își băgase coada în toată tărășenia.

Șaizeci și nouă

De îndată ce recepționerul și preoteasa rămaseră din nou singuri, el îi explică femeii cea de-a doua revelație pe care o avusese în sala de vizite de la închisoare. Odată ajunși acasă, s-au pus pe treabă, răsfoind câteva numere vechi ale ziarului local, *Gotlands Allehanda,* și își dădură seama, destul de repede, că ideea recepționerului ar fi putut să meargă. Găsiră un articol despre un bărbat care n-a mai putut să locuiască într-un apartament închiriat din cauza faptului că pereții lui erau infestați cu ploșnițe. Proprietarul apartamentului refuzase să considere ploșnițele problema lui, iar acum bărbatul nu mai avea unde să locuiască, deși era forțat să plătească în continuare chiria.

„Nu am decât o pensie din care să trăiesc”, declarase bătrânul în interviul pe care îl luase ziarul, plângându-și singur de milă, și pe bună dreptate.

Situația mizeră a bătrânului nu-i interesa cine știe ce pe recepționer și pe preoteasă. Era prea zbârcit și adus de spate ca să mai aibă vreo valoare comercială. El și ploșnițele lui n-aveau decât să se descurce cum puteau, deși recepționerul petrecu o secundă sau două contemplând ideea de a-l suna pe bătrân și a-i spune despre clorul care părea să omoare orice.

Dar faptul că bătrânul își spusese povestea lui plângăcioasă unui ziar și că un alt nefericit a făcut un lucru asemănător, pentru un ziar concurent, *Gotlands Tidning,* doar câteva numere mai târziu, le dădu preotesei și recepționerului toate confirmările de care aveau nevoie.

Numărul de povești nefericite în cotidienele din toată țara era probabil infinit. Chiar dacă n-ar fi luat în calcul bătrânii infestați de ploșnițe, milionarii spanioli cotropiți de melcii care le tot atacau grădinile, de șobolanii răniți, aruncați în coșurile de gunoi de câte un adolescent dezechilibrat, dotat cu o armă cu elice, tot ar fi fost un număr infinit.

Recepționerul luă una din cele două tablete pe care le cumpărase cu câțiva ani în urmă cu banii proveniți din gălețile cu donații și se apucă de lucru.

* * *

— Cum merge? întrebă preoteasa, mângâindu-și burta și privindu-și bărbatul care stătea cu nasul într-un iPad și cu un carnet lângă el.

— Merge bine, mulțumesc, răspunse recepționerul, spunându-i că reușise să trimită comanda finală pentru un exemplar electronic al unui cotidian local.

— *Ljusdalsposten,* spuse el. O sută nouăzeci de coroane pe lună.

Ei bine, de ce nu? se întrebă preoteasa. Ljusdal era un oraș frumos, dar asta nu însemna că nu existau acolo oameni pentru care să-ți fie milă. Apoi, făcu greșeala de a întreba la care alt ziar aveau acces online (pentru că răspunsul era, de obicei, nesfârșit).

— Am o listă aici, răspunse recepționerul. Ia să vedem... Östersundsposten, Dala-Demokraten, Gefle Dagblad, Upsala Nya Tidning, Nerikes Allehanda, Sydsvenskan, Svenska Dagbla –

— Oprește-te! Ajunge, se răsti preoteasa.

— Ba n-ajunge, dacă e să ne construim rețeaua de care avem nevoie ca să reprezentăm fiecare colțișor al țării ăsteia. Am și mai multe aici și tot cam pe-atâtea pe pagina cealaltă. În total, cred că sunt în jur de cincizeci. Și nu sunt gratis, dar vreo câteva au oferte pentru cei care se abonează pentru prima dată. Apropo, jos pălăria pentru *Blekinge Läns Tidning.* O coroană pentru o lună de probă.

— Practic, ne-am putea permite vreo două publicații din astea, spuse preoteasa. Păcat că s-ar spune cam același lucru și în una, și în cealaltă.

Recepționerul zâmbi și deschise tabelul în Excel pe care lucrase. Pe termen lung, abonamentele lor la ziare și reviste aveau să-i coste, per total, pentru întregul an, în jur de o sută de mii de coroane, dar abonamentele gratuite, abonamentele pe termen scurt și ofertele promoționale le reduseseră bugetul la o sumă pe care și-o puteau permite. Acest lucru putea fi, în cele din urmă, folositor, atât pentru cel care dădea, cât (mai ales) pentru cel care lua. Generozitatea altora era, în genere, puțin mai mare decât a lor, ceea ce le garanta un rezultat pozitiv când trăgeau linie. Poate nu de la început, dar într-un timp suficient de scurt încât să le producă lor o stare de bine.

— În afara faptului că sunt de părere că generozitatea altora e *mult* mai mare decât a noastră, dragul meu, sunt perfect de acord cu tine, spuse preoteasa.

Cea mai mare amenințare la adresa succesului lor, gândi ea, era Moș Crăciun însuși. Asasinul Anders a reprezentat, și mai reprezenta încă, un mare risc. Dar, dacă planul lor avea să se ducă dracului dintr-un motiv sau altul, n-aveau decât să accepte situația. Ideea recepționerului era mult prea atrăgătoare ca să nu încerce s-o aplice la scară largă imediat.

— Nu vă îngrijorați deci de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Îi este de-ajuns zilei necazul ei. Evanghelia după Matei, șase, versetul treizeci și patru.

— Ai citat voluntar din Biblie, cumva? întrebă recepționerul.

— Da. Îți dai seama?

* * *

În mare, omenirea e un ghiveci de mai multe trăsături. Spre exemplu: zgârcenie, gelozie, ignoranță, prostie și frică. Dar, în același timp, bunătate, înțelepciune, prietenie, iertare, respect și – generozitate. Nu toate aceste trăsături își găsesc loc în fiecare suflet, precum bine știau preoteasa și recepționerul, în mare parte din experiență personală. E posibil ca filosoful Immanuel Kant să fi emis ipoteza conform căreia fiecare om deține o busolă morală funcțională pentru că n-a avut ocazia să-i cunoască pe preoteasa noastră și pe recepționerul ei.

Noul plan, presupunând datul – și (mai presus de orice) – luatul, care își avea vagi origini într-un Moș Crăciun fals, pe care îl văzuseră prin Visby, al cărui singur dar era turta dulce pe care o împărțea copiilor, era acum bine pus la punct, bine lustruit și pregătit de lansare.

Mai întâi recepționerul începu o anchetă, condusă și implementată de el însuși. Trebuia să adune suficiente informații despre componentele pieței și potențialii competitori.

Erau câțiva concurenți de analizat. Spre exemplu, se pare că serviciul poștal suedez accepta mai mult de o sută de mii de scrisori către Moș Crăciun în fiecare an, adresate lui „Tomten” (numele suedez al Moșului), de pe strada Tomteboda, nr. 17300, Suedia. Reprezentantul poștei îi spuse mândru la telefon că toată lumea care a trimis scrisori primește un răspuns în scris – împreună cu un mic dar.

Recepționerul îi spuse „Mulțumesc de informație”, închise și mormăi ceva în sinea lui, despre valoarea acelui „dar” care era, cu siguranță, mai mică decât transportul însuși. Ceea ce înseamnă că se baza pe o combinație de bunătate extrem de limitată și o profitabilitate la fel de limitată. Nu era o idee așa de rea, dar pur și simplu nu mai era de-ajuns. Luând în considerare costurile administrative, o astfel de afacere nu putea să aducă decât profit zero, în cel mai bun caz. Și singurele numere pe care preoteasa și recepționerul le disprețuiau mai mult decât zero erau cele cu minus în față.

Pe lângă serviciul poștal, mai exista și Tărâmul lui Moș Crăciun în Dalarna. De vreme ce recepționerul citise numai ce voia el din ceea ce Tărâmul lui Moș Crăciun avea de oferit, ajunsese la concluzia că era un parc de amuzament în care o persoană care plătea o taxă de intrare mânca și bea de vreo câteva sute de coroane și stătea peste noapte plătind vreo câteva mii, avea voie să înmâneze o listă cu dorințe unui fals Moș Crăciun care, la rândul lui, folosea respectiva listă să aprindă focul în șemineu, pe seară.

Nici ideea asta nu era rea, dar era în mod evident înclinată spre luat mai mult decât spre dat. În această chestiune, *echilibrul* era esențial!

Un alt Moș Crăciun, cu o barbă de poliester, locuia în Rovaniemi, Finlanda. Conceptul părea asemănător celui din Dalarna. Cu aceleași probleme și lipsuri.

Cei din Danemarca erau de părere că Moș Crăciun trăiește în Groenlanda. Americanii pariau pe Polul Nord, turcii pe Turcia și rușii pe Rusia. Dintre toți aceștia, numai americanii au creat o întreagă industrie în jurul ideii de Moș Crăciun, în parte sub forma preferinței lui pentru coca-cola în detrimentul tuturor celorlalte băuturi răcoritoare și în parte sub forma a cel puțin un film de sărbători în care Moș Crăciun mai întâi dădea totul peste cap și apoi, în ultima clipă, îi făcea fericiți pe copiii din întreaga lume. Sau, cel puțin pe unul dintre ei. Așa, de spectacol. Pentru doisprezece dolari biletul.

Și apoi, mai era și vărul lui Moș Crăciun, Sinterklaas sau Sfântul Nicolae. Conform cercetărilor întreprinse de recepționer, acesta începuse ca sfântul hoților reformați, și ăsta da gând plăcut. Dar, oricum, nu era de băgat în seamă, pentru că aducea cadourile copiilor prea devreme – pe 6 decembrie.

— Totuși, n-ar trebui să depindă chestia asta de cât de mult vrem să ne extindem la nivel internațional? întrebă preoteasa.

— Eu zic să ne ocupăm de câte o țară pe rând, spuse recepționerul. Să luăm Germania, care are de zece ori mai mulți locuitori decât Suedia. Asta ar presupune cam zece Moș Crăciuni de calibrul Asasinului Anders și toți vor trebui să aibă capacitatea de a spune măcar „Frohe Weihnachten” fără s-o iar razna complet.

Două cuvinte în străineză. Erau mai multe decât putea Asasinul Anders să îndruge, așa cum și preoteasa și recepționerul o știau prea bine (cu excepția situațiilor în care se vorbea despre denumirile în latină ale ciupercilor). Mai exista și riscul unor osanale care în germană să sune tot a osanale.

* * *

Deci, pentru un Moș Crăciun care să dea cadouri pe bune, fără să fie plătit în avans, competiția era limitată, dacă nu lipsea cu desăvârșire.

Profitabilitatea acestei afaceri depindea de numărul de povești lacrimogene pe care le găseau prin ziare. De preferință incluzând mame singure, copii bolnavi sau animale de tot soiul abandonate, atâta vreme cât erau adorabile. Moșnegii urâți, cu ploșnițe, nu prea puneau cine știe ce inimi pe jar; așa cum nici șobolanii torturați, aruncați la coșul de gunoi, n-o făceau. Cât despre multimilionarii cu melci prin grădini, tradiția suedeză era de părere că milionarii o cam meritau.

Planul de a pleca de la poveștile atent selecționate de prin ziarele locale era cu adevărat genial în sensul că cel vizat, prin definiție, avusese deja interviuri în presă măcar o dată și, prin urmare, trebuia să fie dispus s-o mai facă încă o dată, în urma unei vizite surpriză de la Moș Crăciun.

Acest fapt, la rândul său, avea să genereze trafic pe pagina de internet unde oricine îl putea descoperi pe Moș Crăciun – cu o barbă care rezista dacă era trasă.

Și, dacă Dumnezeu erau milostiv, în mod corespunzător (era cât pe ce să spună recepționerul), acest lucru, la rândul lui, avea să ducă la o donație sau două. Sau o sută. Sau, de ce nu, o mie?

Tot ce mai rămânea de pus la punct în acest plan, ca să-l pună în mișcare, era ca Serviciul Penitenciarelor să-și ducă propriul plan la bun sfârșit – pe cât de splendid, pe atât de nebunesc – de a-l pune în libertate pe Asasinul Anders.

Șaptezeci

Desigur, ideea de bază a Proiectului Moș Crăciun era aceea că singurul lucru care avea capacitatea de a fi mai distractiv decât datul era luatul. Așa cum vedeau lucrurile preoteasa și recepționerul, o persoană care reușea să le facă pe amândouă ar fi avut toate șansele să trăiască fericită până la adânci bătrâneți. La urma urmelor, țelul lor nu era să moară de foame dimpreună cu copilul lor nenăscut. Nici măcar Asasinul Anders nu merită o astfel de soartă.

Cu asta în minte, recepționerul crea o pagină nouă de Facebook, cu sloganul *„Adevăratul Moș Crăciun – împarte bucurie tot anul”.*

Pagina era plină de mesaje de iubire, pe varii tonuri (niciunul dintre ele nefiind de natură religioasă). În spațiul rămas, postă un mesaj cu vizibilitate, prin care toată lumea era liberă să-și deschidă inima (a se citi, portofelul) ca să-l ajute pe Moș Crăciun să-și îndeplinească misiunea. Această deschidere spirituală se putea face prin transfer bancar, card de credit, transfer direct, smartphone și încă vreo două metode puse la dispoziție. Indiferent de metodă, banii ajungeau oricum într-un cont deschis la Handelsbanken, din Visby. Contul aparținea unei firme suedeze care se chema Adevăratul Moș Crăciun S.A., administrată de o fundație elvețiană anonimă. Sub nicio formă nu puteau permite cuiva să afle cine răspândea bucurie în viețile oamenilor; brandul Asasinului Anders era falimentar. Între timp, brandul special al lui Moș Crăciun era, de când lumea, în vârful ierarhiei, cot la cot cu cel al lui Nelson Mandela, al Maicii Teresa și al individului al cărui nume va rămâne nerostit.

Până la momentul acela, planul semăna remarcabil de mult cu divizia internaută a website-ului anterior al Asasinului Anders, dedicat donațiilor. (Între timp, ajunsese plin de comentarii ale oamenilor care-și cereau banii înapoi.)

Ca să fie sigur, recepționerul și-a comandat și registrul contribuabilului la sistemul de taxe și impozite, toate cele douăzeci și trei de ediții, pentru 271 de coroane de legătură. În total, l-a costat mai mult de 6 200 de coroane, dar a meritat. În acest fel, a căpătat acces la numele, adresele și veniturile fiecărui contribuabil din țară. Așa funcționa Suedia. Nimic nu era

secret. În afară de identitatea lui Moș Crăciun. Nu ajungea niciodată să donezi bani cuiva căruia îi plângea de milă vreun ziar sau altul, ca apoi să descoperi că respectiva persoană stătea în Djursholm, pe vreo două milioane de coroane anual, într-un conac de la începutul secolului trecut, cu treisprezece camere. Cu sau fără râme sau melci spanioli.

Prima misiune a lui Moș Crăciun avea să se concentreze, în schimb, pe o tânără din a cărei adresă deduseseră că locuia într-un apartament. În urma unor cercetări mai amănunțite, și-au dat seama că apartamentul era închiriat și că venitul ei impozabil era de 99.000 coroane pe an.

Șaptezeci și unu

Maria Johansson, în vârstă de treizeci și doi de ani, trăia împreună cu fiica ei, Gisela, într-un apartament îngrămădit, de două camere, în Ystad, în sudul extrem al Suediei. Tatăl nu era acasă; nu mai era acasă de mai bine de un an. Mama Maria era șomeră, iar cineva, conform relatărilor celor de la *Ystads Allehanda,* a aruncat cu o piatră în fereastra dormitorului ei. A existat o problemă în recuperarea banilor din asigurare, ca să-și repare geamul, pentru că asigurătorul a considerat că era clar și dovedit că tatăl Giselei aruncase piatra într-o sâmbătă. Dovada cea mai clară a fost chiar mărturisirea tatălui, dată în timpul unei anchete a poliției, prin care el recunoștea că, după o vizită la un restaurant, s-a dus acasă la fosta lui prietenă, a urlat la ea și a acuzat-o că e curvă după ce ea a refuzat să-i deschidă ușa și să-l lase să facă sex cu ea, chiar dacă el i-a oferit bani. Și-a încheiat vizita cu acea piatră care a zburat prin geam.

Problema, din punctul de vedere al asigurătorului, era că tatăl Giselei încă mai era înregistrat ca locuind la adresa respectivă. Cineva care sparge obiecte din propria lui locuință nu mai poate pretinde recuperarea banilor de la compania de asigurări. Prin urmare, Maria și micuța Gisela erau obligate să-și petreacă sărbătorile de Crăciun cu o bucată de carton lipită de geamul dormitorului sau să cheltuiască ultimii bani puși deoparte de Maria ca să cumpere un geam nou și să anuleze, astfel, Crăciunul Giselei. Cum iarna era rece, chiar și în sudul Suediei,

Gisela nu avea să aibă parte nici de brad și nici de cadouri. Cam asta era situația când au auzit o bătaie în ușa casei. Mama Maria deschise ușa prudent, în caz că era…

Dar nu era. Era Moș Crăciun. Adevăratul Moș Crăciun, după toate aparențele. Acesta făcu o plecăciune și-i dădu Giselei o păpușă interactivă, ba chiar una care putea vorbi! Păpușa primi numele de „Nanne” și deveni cel mai prețios lucru pe care îl avea Gisela, chiar dacă programul de funcționare al lui Nanne cam dădea erori.

— Te iubesc, Nanne, ar fi zis Gisela.

— Nu știu. Nu pot să spun cât e ceasul, ar fi răspuns Nanne.

Odată cu păpușa, Moș Crăciun îi dărui mamei Giselei un plic cu douăzeci de mii de coroane. Apoi spuse „Crăciun fericit!” pentru că asta spunea, în mod normal, Moș Crăciun. După asta, se întâmplă că Moș Crăciun mai spuse și „osana!” încălcând astfel instrucțiunile pe care le primise, pentru că acest Moș Crăciun nu avea toți renii la sanie și nici toată țigla pe casă.

Dispăru la fel de repede precum apăru, într-un taxi condus de un ins pe care îl chema Taxi Torsten. Pe bancheta din spate a mașinii erau doi elfi fericiți, dintre care unul era însărcinat în luna a opta.

•

Operațiunea Moș Crăciun începuse, astfel, în Ystad. Apoi, continuă spre nord. Următoarea oprire, Sjöbo. Urmată de Hörby, Höör, Hässleholm și tot spre nord, în regiuni rurale. În medie, se făceau daruri zilnice în valoare de zece până la treizeci de mii de coroane, misiune care s-a întins pe durata a patru săptămâni consecutive. Câteodată erau bani gheață, altă dată veneau sub forma unor cadouri de Crăciun, câteodată erau și una, și alta.

Mamele singure erau cele mai potrivite. Copiii refugiați orfani erau și mai buni, deși preferau fetele, și, cu cât era mai tinere, cu atât mai mare le era potențialul financiar. Bolnavii și handicapații erau la fel de buni. Băiețeii drăguți și fetițele cu cancer – bingo.

S-a întâmplat că Moș Crăciun mai fusese în Hässleholm, cândva, într-o viață anterioară. Taxi Torsten conduse la o adresă anume, Moș Crăciun urcă scările și sună la ușa bătrânei propovăduitoare pe care o mai blagoslovise cu bani și altă dată.

Propovăduitoarea deschise ușa, primi din mâna lui plicul doldora, cu o sută de mii de coroane și, uitându-se în el, spuse:

„Dumnezeu să te binecuvânteze. Dar nu ne-am mai întâlnit cândva?”

Moment în care Moș Crăciun o luă la goană spre taxiul lui și dispăru înainte ca propovăduitoarea să poată să spună: „Pot să vă ofer o lingură de piure de napi?”

•

În acord cu bugetul, cheltuielile primei luni ar fi trebuit să se apropie destul de mult de cele cinci sute de mii de coroane pe care le mai aveau. Iar asta însemna că și aventura lor, și banii aveau să dispară pe la începutul lui februarie – presupunând că nu aveau să primească nimic înapoi.

Dar, pentru perioada între 20 decembrie și 20 ianuarie, cheltuielile nu ajunseră peste suma de 460.000 de coroane, în ciuda generozității extraordinare pe care o demonstraseră în Hässleholm și a faptului că au lucrat non-stop în timpul acelor patru săptămâni. Dincolo de asta, planul pe termen lung era să petreacă trei săptămâni din lună pe șoselele Suediei și în a patra să se odihnească acasă, în Gotland. Presupunând – din nou – că nu avea să dea faliment. Caz în care nu le mai rămânea decât să producă mulți copii într-un ritm cât mai rapid cu putință.

— Mai bine decât am prevăzut noi! spuse preoteasa, devenind atât de entuziasmată, că i se rupse apa. Au! Mamă! Trebuie să ajungem la spital acum.

— Stai puțin! Nu sunt pregătit încă, spuse recepționerul.

— Osana! spuse Moș Crăciun.

— Eu aduc mașina, spuse Taxi Torsten.

* * *

Era o fetiță, două kilograme și nouă sute de grame.

— Iată! îi spuse recepționerul epuizatei lui preotese. Prima noastră alocație! Când crezi că suntem pregătiți s-o producem pe-a doua?

— Azi nu, mulțumesc, răspunse preoteasa, în timp ce moașa o cosea în zona necesară.

Câteva ore mai târziu, în timp ce fetița dormea pe burta mamei ei, sătulă și mulțumită, preoteasa găsi puterea să întrebe ce nu reușise recepționerul să termine de zis înainte să fie întrerupți de alte treburi.

Când te gândești că recepționerul uitase complet despre asta în momentul în care începuseră contracțiile de-adevăratelea. Dar nu exista moment mai potrivit decât cel de față.

— Oh, voiam să spun că toate cheltuielile noastre au fost amortizate la suma de patru sute șaizeci de mii. Dar am mai câștigat și o sumă modestă din campania noastră de pe internet.

— Serios? întrebă Mama Preoteasă. Cât de mult?

— În prima lună?

— Da, zi-mi de prima noastră lună.

— Un număr aproximativ?

— Bine, un număr aproximativ.

— Ei bine, cu mențiunea că s-ar putea să nu-mi aduc aminte foarte bine ce și cum, și cu mențiunea că au mai căzut câteva coroane în perioada în care am născut copilul, și cu mențiunea că…

— N-ai putea să treci direct la subiect? spuse preoteasa, gândindu-se în același timp că partea cu născutul o făcuse mai mult ea decât el.

— Da, corect, îmi pare rău. Cu toate aceste mențiuni în minte, aș zice în jur de două milioane trei sute patruzeci și cinci de mii șapte sute nouăzeci de coroane.

Probabil că, dacă n-ar fi fost imposibil din punct de vedere tehnic, apa preotesei s-ar fi rupt din nou.

Șaptezeci și doi

Cu cât își făcea Moș Crăciun timp de mai multe vizite, cu atât mai multă bucurie împărțea și cu atât le mergea afacerea mai bine. Mii de donații mărunte veneau zilnic, din toată Suedia și chiar din toată lumea. Mamele singure plângeau de fericire; fetițele drăguțe, asemenea; cățeii schelălăiau de mulțumire. Cotidienele scriau articole, radiourile și televiziunile realizau emisiuni în care urmăreau progresul operațiunii. Moș Crăciun aducea fericire adevărată mai ales în jurul Crăciunului, dar nu s-a oprit când iarna făcu loc primăverii și primăvara verii. Părea că n-o să se sfârșească niciodată.

Tărâmurile lui Moș Crăciun din Mora și Rovaniemi au fost obligate să-și gândească din nou conceptul de bază. Nu mai era suficient să ai un moșneag cu o barbă de poliester, care dădea înțelegător din cap când micuța Lisa îi cerea un ponei. Fie Moșul de poliester îi dădea ce cerea (dar asta n-avea cum să genereze vreun profit) sau trebuia să spună, cât de pedagogic era în stare, că ce putea să ofere era o cutie Lego® în colaborare cu Lego Group, Billund, Danemarca. Fără ponei și nici măcar

hamsteri. Costul scăzut al cadoului (care n-avea cum, nici într-o mie de ani, s-o mulțumească pe micuța Lisa) era recuperat din taxa de intrare, ușor mai umflată.

Jurnaliștii de investigație au încercat să afle cine era Moș Crăciun și cam cât câștiga din donații el sau ea. Dar niciunul n-a ajuns mai departe de Handelsbanken din Visby, unde nimeni nu s-a simțit dator în vreun fel să dezvăluie cât a fost transferat, în conformitate cu legea suedeză, către fundația anonimă din Elveția. Și cum fiecare donator dădea atât de puțin (până la urmă, numărul mare de donații conduseseră la milioanele adunate), nici măcar un singur jurnalist n-a reușit să destrame imaginea de binefăcător autentic a anonimului Moș Crăciun.

La un moment dat, cineva a reușit să-l prindă pe Moș Crăciun într-o fotografie, dar era atât de ascuns de barba lui lungă și toate cele, încât nimeni n-a făcut legătura între el și fostul asasin/pastor al Bisericii lui Anders. Ca să nu existe niciun fel de probleme, Taxi Torsten furase niște plăcuțe de înmatriculare ca să-și facă liniștit treaba prin Stockholm. Ba, mai mult, s-a folosit și de ceva vopsea ca să-și transforme un F într-un E, așa că, la o primă vedere, taxiul lui nu părea să aparțină cuiva anume sau, la o privire mai atentă, aparținea unui electrician din Hässelby.

Speculațiile și zvonurile zburau în dreapta și-n stânga. Oare să fi fost *Regele* care umbla prin lume, răspândind bucurie printre supușii săi? La urma urmelor, Regina era bine-cunoscută pentru devotamentul ei pentru copii și bolnavi. Această idee se înșurubă în mințile multora, născând și mai multă speculație pe internet, până în ziua în care Maiestatea Sa vână o cornută într-o pădure din Sörmland, exact în momentul în care Moș Crăciun binecuvânta o refugiată orfană, de vreo opt ani, undeva în Härnösand.

Preoteasa, recepționerul, Moș Crăciun și Taxi Torsten dețineau, împreună, opt la sută din profituri, ceea ce le permitea să trăiască fericiți pe insula din Marea Baltică, pe care o transformaseră în căminul lor. Restul banilor erau reinvestiți în glorioasa afacere a generozității, între timp, recepționerul începuse să lucreze la planul inițial al preotesei de a-și extinde operațiunile în Germania. Nemții aveau și bani, și inimă deschisă. Și jucau fotbal. Plus că erau așa de mulți, că era imposibil de calculat cam cât ar fi avut de câștigat din donațiile pe care Proiectul Moș Crăciun le-ar face acolo. Singura problemă

era cum să găsească zece Moși Crăciun, să înțeleagă ce spuneau și să-i facă să înțeleagă ce aveau de spus. Și să-i convingă să-ți țină gura cu privire la operațiunea lor reală.

* * *

Și apoi mai erau și chestiile celelalte, cu căile Domnului și așa mai departe. Căci, aproximativ în același timp, mama recepționerului – femeia care fusese la un pas de a deveni profesor de germană – se săturase de toate erupțiile soțului ei și ale vulcanului din Islanda. În timpul uneia dintre puținele lor incursiuni în civilizație, după provizii, ea a sunat, pur și simplu, la poliție și le-a spus unde se află delapidatorul de bărbat-său, iar cu asta s-a descotorosit de el definitiv.

Următorul pas a fost să-l contacteze pe fiul ei pe Facebook și, după ce tot ce-a fost de spus s-a spus și tot ce-a rămas de făcut a fost făcut, ea a dobândit în proprietate o baracă pescărească în Gotland, nu departe de fiul ei și de familia lui, precum și poziția de șef de departament în proiectul care avea să se lanseze în curând în Germania. Între timp, curțile judecătorești islandeze hotărâră ca soțul ei să petreacă șase ani și patru luni în închisoare în scopul reabilitării morale din perspectivă economică.

Cât despre Asasinul Anders, ei bine, el a cunoscut o anume Stina, cu care s-a și mutat. Ea s-a îndrăgostit de el în momentul în care asasinul a știut, din întâmplare, denumirea în latină a crestei cocoșului (ceea ce se poate explica prin faptul că asasinul, înainte de a deveni asasin, cumpărase o carte din care spera să învețe cum să cultive ciuperci halucinogene, cu anumite scopuri care țineau, într-un fel sau altul, de consumul de droguri, numai ca să-și dea seama că, după a douăsprezecea lectură, știa numele tuturor ciupercilor din lumea asta, dar nu aflase mai multe despre cum să le facă mai distractive decât erau deja).

Împreună, n-au reușit să găsească trufe *(Tuber melanospomm),* cu ajutorul porcului lor domesticit, dar oarecum cretin, dar apoi au încercat din nou și, în cele din urmă, au obținut cam același succes și în creșterea sparanghelului (și asta era și din cauza faptului că porcul era un nesimțit și jumătate, scormonindu-le întreaga grădină, distrugând-o).

Stina avea mintea destul de odihnită; nu și-a dat seama niciodată ce făcea Johan al ei când pleca de lângă ea câte trei

săptămâni la rând, pe continent. Important pentru ea era că el se întorcea acasă atunci când spunea c-avea să se întoarcă și cu o sumă de bani în buzunar și mai substanțială decât în dățile precedente. Și că, în a patra duminică, se puteau duce la slujbă să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru tot, cu excepția norocului pe care îl avuseseră la trufe și sparanghel.

Când n-o făcea pe șoferul personal al lui Moș Crăciun, Taxi Torsten se bucura de șansa de a face taximetrie pe insulă. Nu pentru că avea nevoie de bani, ci pentru că îi plăcea să conducă. Nu lucra decât în a patra săptămână, de luni până joi și numai între prânz și patru după-masă. Restul timpului îl petrecea în pub sau dormind. Avea o cameră închiriată permanent într-un hotel din centrul orașului Visby, la o distanță de o aruncătură de băț de toate stabilimentele îndestulătoare de băutură.

Preoteasa și recepționerul se hotărâseră să rămână în simpla lor baracă pescărească, lângă mare, cu fetița lor; pocneau din degete și bunica își lua instant rolul de dădacă.

Nu mai aveau nevoie de patru sau cinci copii ca să adune suficienți bani de mâncare din alocațiile de întreținere a minorilor. Dar ar fi fost plăcut să mai fie unul sau doi. Așa, din dragoste doar. Desigur, nu exista niciun motiv pentru care să nu continue să urască pe toată lumea, dar la fel de bine nu exista niciun motiv să nu renunțe la a o face, așa cum recepționerul menționă, din greșeală, într-o seară, chiar înainte de culcare.

— Să renunțăm? întrebă preoteasa. De ce?

Ah, nu, era doar ceva spus în treacăt. Doar că lista lor de excepții de la regula urii devenise destul de mare și greu de gestionat. Copilul era pe listă, evident. Și poate chiar și asasinul. Dacă n-ar fi fost așa de prost, chiar ar fi fost un ins plăcut. Și duduia aia, cum îi zice, guvernatoarea ținutului, care i-a lăsat să se căsătorească, deși a bănuit ea că martorii habar n-aveau la ce erau martori.

Preoteasa încuviință. Probabil că mai puteau adăuga încă vreo câteva nume pe listă. Bunica bebelușului, noua iubită a asasinului și, dacă nu Taxi Torsten, măcar taxiul lui.

— Apropo, am văzut o viespe de nisip zburând pe-aici azi. Nu mai avem clor. Ori ne ducem să mai cumpărăm, ori punem viespile de nisip pe aceeași listă cu asasinii, guvernatorii și cu tot neamul lor cel neurât.

— Păi, s-o facem. Adică, să punem pe listă și viespile de nisip. Or să fie câteva, dar cred că mai e loc pe listă. Să ne oprim la ăștia momentan? Și să-i urâm pe toți ceilalți?

Da, era un compromis bun.

— Dar nu în seara asta. Parcă sunt cam prea obosită ca să urăsc. A fost o zi lungă. Bună, dar lungă. Noapte bună, dragul meu fost recepționer, spuse preoteasa, la fel de fostă și ea, și adormi.

Epilog

Într-o frumoasă seară, preoteasa privea marea de pe culmea pe care se afla baraca pescărească a familiei ei. Apa era clară și liniștită ca o oglindă. În depărtare, feribotul Oskarshamn străpungea liniștit întinderea de ape.

Un singur scoicar mișuna de zor prin încrengătura de alge din apropiere. Spre surpriza lui, descoperi un gândac cu care să-și potolească foamea: un astfel de eveniment nu s-a mai petrecut prin aceste locuri de multă vreme.

De altfel, totul era cuprins de liniște în înserarea care își schimba culorile, de la galben la portocaliu.

Apoi liniștea fu întreruptă.

„Nu ești o persoană rea, Johanna. Vreau să știi asta. Nimeni nu e rău până în măduva oaselor”.

Era cineva acolo?

Nu. Vocea venea de undeva dinlăuntrul ei.

— Cine-i acolo? Cine vorbește? spuse ea, ca să nu tacă. „Știi bine cine sunt și știi că Tatăl Nostru e întotdeauna pregătit să ierte”.

Preoteasa era șocată. Era *el*? După toți anii ăștia? Simțea c-o ia cu amețeală la gândul existenței lui. Și cu nervi. Dacă el totuși exista, în pofida tuturor, n-ar fi putut să intervină mai devreme, cât încă mai era timp, și să-l oprească pe Tata Kjellander din a-și mai teroriza familia?

— Tatăl meu n-a iertat nimic și eu nu am de gând să-l iert pe el. Și să nu cumva să mă iei cu expresia aia a ta: „Cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-l și pe celălalt”.

„De ce nu?” întrebă Isus.

— Pentru că, din capul locului, nu tu ai spus-o; și nici chiar Matei. Oamenii ți-au tot pus cuvinte în gură de secole întregi, fără să-ți ceară voie.

„Stai puțin”, spuse Isus, indignat atât cât îi permitea temperamentul. „E adevărat că oamenii inventează tot felul de lucruri în numele meu, dar ce știi tu despre…”

Și nu reuși să-și termine gândul, căci recepționerul veni din casă, ținând-o pe micuța Osana în brațe.

Momentul se sfârșise.

— Vorbeai singură? întrebă recepționerul, surprins.

La început, preoteasa îi răspunse cu tăcere.

Apoi rămase așa, tăcută, încă o vreme.

Apoi spuse:

— Da. Așa cred. Dar cine dracu’ știe?

Mulțumirile autorului

Vreau să mulțumesc întregii familii Piratförlaget, în frunte cu editorul senior, Sofia și editorul Anna. De data asta, mai ales Annei, pentru că mi-a salvat, de una singură, într-o manieră excepțională, întreaga operă.

Mulțumesc unchiului Hans și lui Rixon pentru că au fost întotdeauna alături de mine, cu comentarii încurajatoare, încă de la prima versiune a manuscrisului. De asemenea, fraților mei, Lars și Ștefan din Laxå, pentru inspirație și încrederea pe care mi-au insuflat-o în momente cruciale.

Și, dacă tot m-am pornit, o s-o amintesc pe agenta Carina Brandt, o profesionistă și o prietenă excepțională. Și, apropo de prieteni: toată lumea ar trebui să aibă un Anders Abenius, un Patrik Brissman și o Maria Magnusson. Împreună, îmi faceți viața de scriitor mult mai ușoară.

Într-un sens mai larg, dar nu cu mai puțină sinceritate, aș vrea să le mulțumesc celor de la „Doctori fără frontiere”, pentru munca pe care o fac într-o lume în care din ce în ce mai mulți oameni au din ce în ce mai puțin. Vă pasă; nu e ceva ce se poate spune despre noi, toți ceilalți.

Printre cei cărora ar trebui să le mulțumesc, dar nu e destul loc pe această pagină, aș vrea să-l menționez pe Dumnezeu. Desigur, merită un *mulțumesc* pentru că mi-a permis să-l împrumut și să-l introduc în povestea mea, dar, în același timp, cred că ar trebui să se străduiască ceva mai mult să-și convingă cei mai avizi susținători să nu-l ia chiar atât de în serios. Ca să putem cu toții să fim puțin mai buni unii cu alții, ca să avem mai multe motive să râdem, decât să plângem.

Chiar cerem atât de mult? RSVP.

Jonas Jonasson

JONAS
JONASSON
virtual-project.eu
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
BĂRBATUL DE 100 DE ANI CARE A SĂRIT
PE FEREASTRĂ ȘI A DISPĂRUT
Asasinul Anders
și lumea pe înțelesul tuturor
TREI
FICTION
CONNECTION

Vp